

Šīs lapa ir mašīntulkota [Saite]. Mašīntulkojumos var būt kļūdas, kas var mazināt skaidrību un precizitāti; Ombuds neuzņemas atbildību par neatbilstībām. Lai iegūtu visuzticamāko informāciju un juridisko precizitāti, lūdzam skatīt šādus dokumentus. avota versija angļu valoda ir norādīta iepriekš. Lai iegūtu plašāku informāciju, lūdzam skatīt mūsu [valodu un tulkošanas politiku](#) [Saite].

Lēmums lietā 1935/2008/FOR - Kļūda pārvaldē konkursa lietā

Lēmums

Lietā 1935/2008/FOR - **Uzsākta {0}** 22/07/2008 - **Lēmums par {0}** 14/07/2009

Ombuds 2008. gada 10. jūlijā saņēma sūdzību no *Intel*. Sūdzībā tika minētas kļūdas pārvaldē, kuras, iespējams, izdarījusi Komisija pretmonopola izmeklēšanas kontekstā attiecībā uz *Intel* saskaņā ar EK līguma 82. pantu.

Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nesagatavoja protokolu par notikušo sanāksmi ar *Dell*, kura tika rīkota 2006. gada 23. augustā, neskatoties uz to, ka šī sanāksme ir tieši saistīta ar Komisijas izmeklēšanu, kas attiecas uz *Intel*.

Savā 2009. gada 14. jūlija lēmumā ombuds uzskatīja, ka Komisija savāca informāciju par izmeklēšanas priekšmetu 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Turklāt viņš uzskatīja, ka Komisija atbilstoši neprotolēja minēto sanāksmi un ka Komisijas izmeklēšanas datnē nebija iekļauta šīs sanāksmes darba kārtība. Ombuds secināja, ka Komisija izdarījusi kļūdu pārvaldē. Tomēr ombuds neatklāja neko, kas liecinātu par to, ka Komisija pārkāpusi *Intel* tiesības uz aizstāvību.

Turklāt sūdzības iesniedzējs nepamatoti apgalvoja, ka Komisija mudināja *Dell* vienoties ar *AMD* par informācijas apmaiņu. Pēc sūdzības iesniedzēja apgalvojumiem šīs vienošanās mērķis bija atļaut *AMD* saņemt konfidenciālo informāciju par *Intel*, kas atradās Komisijas izmeklēšanas datnē. Sūdzības iesniedzējs argumentēja, ka šādā veidā Komisija apgājusi noteikumus, kas ierobežo *AMD* tiesības uz piekļuvi izmeklēšanas datnei.

Attiecībā uz otro nepamatoto apgalvojumu ombuds uzskatīja, ka šāda rīcība nebūtu uzskatāma par atbilstošu pārvaldes labās prakses piemēram, ja Komisija mudinājusi *Dell* vienoties par šādu informācijas apmaiņu ar *AMD*. Tomēr viņš uzsvēra, ka Komisijai nebija nedz pienākuma nedz pilnvaras, lai novērstu šādu vienošanos.

Ombuds uzskatīja, ka iespējamība, ka *Dell* vienojies par informācijas apmaiņu, bija pirmo reizi

saskatāma sakarā ar telefona sarunu starp Dell un Komisijas augstākajiem pārstāvjiem, kas notika 2007. gada 30. augustā. Taču, tā kā Komisija nepierakstīja piezīmes par telefona sarunas būtību, pieejamais pierādījums nebija pietiekams, lai ombuds varētu pieņemt nostāju par to, kurš pirmais izteica priekšlikumu par vienošanos - Dell vai Komisija. Tādēļ attiecībā uz sūdzības iesniedzēja otro apgalvojumu ombuds neatklāja kļūdu pārvaldē. Tomēr ombuds izteica ieteikumu par to, ka turpmāk jāpieraksta piezīmes par notikušām sanāksmēm vai telefona sarunām ar trešajām pusēm attiecībā uz svarīgajiem procesuāliem jautājumiem.

SŪDZĪBAS PRIEKŠVĒSTURE

1. Sūdzības iesniedzējs pārstāv Intel Corporation (turpmāk "Intel"), uzņēmumu, kas ražo mikroprocesorus.
2. Brīdī, kad sūdzība tika iesniegta ombudam, Eiropas Komisija izmeklēja Intel, pamatojoties uz sūdzību, ko tā bija saņēmusi no AMD, Intel konkurenta. Komisijas izmeklēšanas (Lieta COMP/37.990) mērķis bija pārbaudīt, vai Intel ir pārkāpusi EKL 82. pantu [1], izmantojot pret konkurenci vērstas darbības, lai izslēgtu konkurentus no dažu centrālo procesoru bloku tirgus. Izmeklēšanas gaitā Komisija ieguva plašu informāciju no oriģinālā aprīkojuma ražotājiem (OEM), kas iegādājās centrālos procesorus no Intel un/vai AMD. Viens no šiem OEM bija Dell.
3. 2009. gada 13. maijā, proti, ombuda veiktās izmeklēšanas laikā, Komisija pieņēma lēmumu, kurā tā konstatēja, ka Intel ir pārkāpusi EKL 82. pantu.

PAR IZMEKLĒŠANAS PRIEKŠMETU

4. Sūdzības priekšmets attiecas uz iespējamām procesuālām kļūdām, ko Komisija esot pieļāvusi izmeklēšanas laikā lietā COMP/37.990. Ombuds saprata, ka sūdzības iesniedzējs apgalvo:
 - I) Komisija neesot ņēmusi vērā 2006. gada 23. augustā notikušās sanāksmes ar Dell pārstāvjiem protokolu, neraugoties uz to, ka sanāksme bija tieši saistīta ar tās veiktās Intel izmeklēšanas priekšmetu, līdz ar to Komisija neregistrēja potenciāli attaisnojošus pierādījumus.
 - II) Komisija mudināja Dell un AMD noslēgt vienošanos par informācijas apmaiņu, kuras rezultātā AMD varēja apiet noteikumus, kas ierobežo AMD tiesības piekļūt Komisijas izmeklēšanas lietas materiāliem.
5. Ombuds saprata, ka sūdzības iesniedzējs saistībā ar viņa procedūru nelūdza nekādu citu tiesiskās aizsardzības līdzekli vai tiesisko aizsardzību.

IZMEKLĒŠANA

6. Sūdzība tika iesniegta 2008. gada 10. jūlijā. 2008. gada 22. jūlijā ombuds uzsāka izmeklēšanu saistībā ar sūdzības iesniedzēja pirmo apgalvojumu, proti, ka Komisija neesot ņēmusi vērā 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokolu ar Dell pārstāvjiem, lai gan šī sanāksme bija tieši saistīta ar Intel veiktās izmeklēšanas priekšmetu. Tā rezultātā Komisija neregistrēja no šīs sanāksmes iespējami attaisnojošus pierādījumus. Ombuds lūdza Komisiju līdz 2008. gada 30. novembrim sniegt atzinumu.

7. Lai pilnībā noskaidrotu sūdzības iesniedzēja izvirzītos jautājumus saistībā ar pirmo apgalvojumu un ar to saistīto prasību, ombuds vēstulē par izmeklēšanas uzsākšanu ierosināja Komisijai savā atzinumā iekļaut savu viedokli par šādiem konkrētiem jautājumiem un jautājumiem:

“I) izstrādājot savu atzinumu, Komisijai jo īpaši jāņem vērā TACA 358. punkts. [2] Šajā sakarā ombuds norāda, ka 2008. gada 10. jūlija sūdzības VII pielikumā un 2008. gada 10. jūlija papildu vēstules I pielikumā saistībā ar 2008. gada 10. jūlija sūdzības VI pielikumu, šķiet, ir norādīts, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē, iespējams, ir izskatīti daži jautājumi, kurus sūdzības iesniedzējs uzskata par potenciāli attaisnojošiem.

II) Vai Komisija bija dokumenta “Indikatīvs to tematu saraksts, kas jāapspriež 2006. gada 23. augusta Dell sanāksmē” autore [3] Ombuds saprot, ka sūdzības VII pielikums, šķiet, ir daļa no Dell atbildes uz turpmākiem jautājumiem, ko Komisija uzdeva saistībā ar 2006. gada 23. augusta sanāksmē apspriestajiem jautājumiem. Vai šī izpratne ir pareiza?

III) Vai sanāksmē klātesošie Komisijas ierēdņi ir sagatavojuši 2006. gada 23. augusta sanāksmes personiskās piezīmes?

IV) Lai sanāksmes piezīmes būtu “paziņojumi” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu, tās jāparaksta iztaujātajai pusei. Vai Komisija lūdza Dell pārstāvjus parakstīt piezīmes, ko sagatavojuši darba grupas locekļi? Ja nē, vai Komisija, pamatojoties uz sanāksmē klātesošo Komisijas amatpersonu piezīmēm, var apstiprināt, vai tā joprojām var lūgt Dell parakstīt sanāksmes protokolu?”

8. Attiecībā uz otro apgalvojumu ombuds savā vēstulē par izmeklēšanas uzsākšanu norādīja, ka sūdzības iesniedzējs nav iesniedzis nekādus pierādījumus, kas pamatotu viņa apgalvojumu, ka Komisija aktīvi mudināja AMD un Dell noslēgt informācijas apmaiņas nolīgumu. Tādējādi 2008. gada 22. jūlija vēstulē, ar kuru tika uzsākta izmeklēšana, ombuds informēja sūdzības iesniedzēju, ka nav pietiekama pamata uzsākt izmeklēšanu par otro apgalvojumu.

9. Sūdzības iesniedzējs 2008. gada 19. septembrī nosūtīja vēstuli ombudam. Viņš savā vēstulē iekļāva Dell ārējā pārstāvja 2008. gada 18. septembra vēstules kopiju, kurā Dell ārējais padomdevējs norāda, ka “*lai izvairītos no ilgstošām debatēm par konfidencialitātes prasībām, Komisija ierosināja Dell noslēgt līgumu par neizpaušanu ar AMD konsultantiem un ekonomistiem par [iebildumu paziņojumā] izmantoto Dell dokumentu kopīgošanu*”. Vēstulē bija ietvertas arī sarakstes starp Komisiju un Dell advokātu kopijas. Ņemot vērā šo informāciju,

sūdzības iesniedzējs lūdza ombudu pārskatīt viņa nostāju attiecībā uz otro apgalvojumu, kas izklāstīts viņa 2008. gada 10. jūlija sūdzībā.

10. Ņemot vērā sūdzības iesniedzēja turpmāko saraksti, ombuds 2008. gada 26. septembrī nolēma paplašināt izmeklēšanu, lai aptvertu sūdzības iesniedzēja otro apgalvojumu. Vēstulē, ar kuru viņš informēja Komisiju par izmeklēšanas darbības jomas paplašināšanu, ombuds lūdza, lai Komisija savā atzinumā ombudam konkrēti komentē Dell padomdevēja paziņojumu, ko Komisija ierosināja Dell, lai tā noslēgtu informācijas apmaiņas nolīgumu ar AMD. Viņš arī lūdza Komisiju īpaši izteikt piezīmes par uzklausišanas amatpersonas [4] 2007. gada 18. oktobra vēstuli sūdzības iesniedzējam, kurā norādīts, ka attiecīgais nolīgums nekādā veidā nav “paziņots” lietas izskatīšanas grupai.

11. 2008. gada 30. septembrī Komisija rakstīja ombudam, ka, tā kā viņa 2008. gada 26. septembra vēstule ir paplašinājusi izmeklēšanas apjomu, tai ir nepieciešams papildu termiņš, proti, līdz 2009. gada 15. janvārim, lai sniegtu atzinumu ombudam. Ombuds 2008. gada 15. oktobrī piekrita šim lūgumam.

12. Sūdzības iesniedzējs 2008. gada 13. oktobrī nosūtīja vēstuli ombudam, lai informētu viņu par diviem pieteikumiem, kurus Intel 2008. gada 10. oktobrī iesniedza Eiropas Pirmās instances tiesā. Ombuds 2008. gada 5. novembrī nosūtīja vēstuli Komisijai saistībā ar šo saraksti.

13. Sūdzības iesniedzējs 2008. gada 30. decembrī, 2009. gada 12. janvārī un 2009. gada 26. janvārī nosūtīja ombudam saraksti saistībā ar sūdzību. Ombuds šo saraksti nosūtīja Komisijai informācijai.

14. Ombuds saņēma Komisijas atzinumu 2009. gada 20. janvārī un nosūtīja to sūdzības iesniedzējam apsvērumu sniegšanai. Sūdzības iesniedzējs savus apsvērumus nosūtīja 2009. gada 3. februārī.

15. Ombuds 2009. gada 16. februārī lūdza Komisijai sniegt papildu atzinumu. Komisija 2009. gada 20. martā nosūtīja ombudam papildu atzinumu, kas tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam apsvērumu sniegšanai. Sūdzības iesniedzējs iesniedza papildu apsvērumus 2009. gada 14. aprīlī un 2009. gada 16. aprīlī.

16. Savos 2009. gada 16. aprīļa apsvērumos sūdzības iesniedzējs sniedza ombudam jaunus pierādījumus. Tā rezultātā 2009. gada 23. aprīlī ombuds lūdza Komisiju līdz 2009. gada 31. maijam iesniegt viņam jebkādas komentārus, kas tai varētu būt saistībā ar šiem jaunajiem pierādījumiem, vai attiecīgu informāciju saistībā ar tiem. Viņš arī lūdza Komisiju ļaut viņa dienestiem pārbaudīt Komisijas iekšējos dokumentus, kurus ombuds ir atzinis par būtiskiem šajā izmeklēšanā.

17. Ombuds 2009. gada 28. maijā, 2009. gada 29. maijā un 2009. gada 10. jūnijā Komisijas telpās veica dokumentu pārbaudi. Piezīme par šo pārbaudi tika nosūtīta sūdzības iesniedzējam un Komisijai informācijai 2009. gada 6. jūlijā.

18. Komisija 2009. gada 10. jūnijā nosūtīja ombudam atbildi uz viņa 2009. gada 23. aprīļa vēstuli. Šis turpmākais atzinums tika nosūtīts sūdzības iesniedzējam, kurš 2009. gada 15. jūnijā nosūtīja papildu apsvērumus. Sūdzības iesniedzēja 2009. gada 15. jūnija apsvērumu pielikumu ombuds saņēma 2009. gada 29. jūnijā.

OMBUDA ANALĪZE UN SECINĀJUMI

Ievadpiezīmes

Sūdzības pieņemamība

19. 2008. gada 13. oktobrī sūdzības iesniedzējs rakstīja ombudam, lai informētu viņu, ka 2008. gada 10. oktobrī Intel iesniedza prasību Pirmās instances tiesā, lūdzot atcelt Komisijas lēmumus: i) noteikt termiņu līdz 2008. gada 17. oktobrim, lai Intel atbildētu uz Komisijas 2008. gada 16. jūlijā izdoto papildu iebildumu paziņojumu; un ii) noraidīt Intel lūgumu Komisijai no AMD saņemt papildu dokumentus, kurus Intel pamatoti uzskatīja par attaisnojošiem. Intel arī iesniedza Pirmās instances tiesas priekšsēdētājam pieteikumu par pagaidu pasākumiem, lai apturētu Komisijas procedūru lietā COMP/37.990, gaidot nolēmumu par galveno pieteikumu [5]. 2008. gada 13. oktobra vēstulē sūdzības iesniedzējs informēja ombudu, ka abi pieteikumi nav saistīti ar lietu, uz kuru attiecas sūdzība 1935/2008/FOR. Sūdzības iesniedzējs savai vēstulei pievienoja divu dokumentu kopijas ar nosaukumu "Pieteikuma kopsavilkums".

20. Ombuds 2008. gada 5. novembrī nosūtīja vēstuli Komisijai. Viņš norādīja, ka Eiropas Ombuda statūtu 1. panta 3. punktā ir noteikts, ka ombuds nedrīkst iejaukties lietās, ko izskata tiesa, vai apšaubīt tiesas nolēmuma pamatotību. Turklāt 2. panta 7. punktā ir noteikts, ka, ja notiekošas vai pabeigtas tiesvedības dēļ, kas attiecas uz izvirzītajiem faktiem, sūdzība ir jāatzīst par nepieņemamu vai jāizbeidz šādas sūdzības izskatīšana, tad līdz šim veiktās izmeklēšanas rezultātus iesniedz galīgi. Ombuds norādīja, ka viņš ir rūpīgi izskatījis sūdzības iesniedzēja 2008. gada 13. oktobra vēstuli, lai novērtētu, vai Pirmās instances tiesā iesniegto pieteikumu priekšmets ir tāds pats kā sūdzībā 1935/2008/FOR izvirzīto apgalvojumu priekšmets. Ombuds norādīja, ka pirmais apgalvojums sūdzībā Nr. 1935/2008/FOR bija tāds, ka Komisija nav ņēmusi vērā protokolu par sanākumi ar Dell. Savukārt prasības pieteikums Pirmās instances tiesai attiecās uz lēmumu, ar kuru Komisija atteicās piekrist pieteikumam par papildu dokumentu saņemšanu no AMD. Tādējādi ombuds secināja, ka, pamatojoties uz viņam iesniegto informāciju, pirmais iebildums sūdzībā 1935/2008/FOR neattiecas uz prasības priekšmetu Pirmās instances tiesai. Attiecībā uz otro apgalvojumu ombuds, pamatojoties uz viņam iesniegto informāciju, secināja, ka 2008. gada 10. oktobra pieteikumi neattiecas uz faktiem, kurus sūdzības iesniedzējs ir norādījis sūdzībā 1935/2008/FOR. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds informēja Komisiju, ka nav pamata izbeigt izmeklēšanu attiecībā uz pirmo vai otro sūdzību 1935/2008/FOR.

21. Atzinumā, kas 2009. gada 20. janvārī nosūtīts ombudam, Komisija apgalvoja, ka Intel abas prasības Pirmās instances tiesā saista ar sūdzību ombudam. Komisija norādīja, ka Intel ir

pievienojusi sūdzību 1935/2008/FOR un visu saraksti ar ombudu kā pielikumus galvenajam prasības pieteikumam Pirmās instances tiesā. Cita starpā Intel galvenajā pieteikumā norādīja, ka Komisijas izmeklēšana bija “*diskriminējoša un daļēja*”. Lai pamatotu šo apgalvojumu, Intel atsaucās uz piemēriem par to, ko tas uzskatīja par diskrimināciju un neobjektivitāti Komisijas izmeklēšanā. Šie piemēri ietvēra īpašu atsauci uz diviem iespējamiem neobjektivitātes gadījumiem, par kuriem ombuds ir uzsācis izmeklēšanu saistībā ar sūdzību Nr. 1935/2008/FOR. Intel kā pierādījumu iekļāva visu saraksti ar ombudu. Pamatojoties uz to, Komisija apgalvoja, ka visi fakti, kas minēti sūdzībā 1935/2008/FOR, pašlaik tiek izskatīti tiesvedībā Pirmās instances tiesā. Komisija arī norādīja, ka tad, kad Intel 2008. gada 13. oktobrī informēja ombudu par pieteikumiem Pirmās instances tiesā, Intel iesniedza tikai šo pieteikumu kopsavilkumus. Komisija norādīja, ka kopsavilkumos nav atsaucies uz Intel argumentiem, kas minēti sūdzībā 1935/2008/FOR. Tāpēc Komisija lūdza ombudu pārskatīt 2008. gada 5. novembra vēstulē sniegto vērtējumu, pamatojoties uz pilnīgiem faktiem, kas izklāstīti Komisijas 2009. gada 20. janvāra atzinumā, un atzīt sūdzību Nr. 1935/2008/FOR par pilnībā nepieņemamu.

22. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 3. februāra apsvērumos norādīja, ka nepiekrīt Komisijas argumentiem. Viņš norādīja, ka sūdzības 1935/2008/FOR priekšmets un strīda priekšmets Pirmās instances tiesā lietās T-457/08 R un T-457/08 ir diezgan atšķirīgi. Viņš norādīja, ka, lai gan Intel savos rakstveida iesniegumos Pirmās instances tiesai atsaucās uz Sūdzību 1935/2008/FOR, lai informētu Pirmās instances tiesu par Komisijas veiktās Intel izmeklēšanas procesa vēsturi, kā arī lai sniegtu informāciju, pamatojoties uz kuru varētu tikt izvērtēts lēmums, uz kuru attiecas Intel pieteikums, Intel nav pārsūdzējusi divas administratīvas kļūmes, kas ir sūdzības 1935/2008/FOR priekšmets. Viņš norādīja, ka Intel savos prasības pieteikumos norādi uz a) to, ka Komisija nav pilnībā reģistrējusi interviju ar Dell vecākajiem pārstāvjiem, un b) tās lomu, sniedzot AMD piekļuvi konfidencialiem Dell materiāliem, kas ir daļa no Komisijas lietas materiāliem, kā piemērus Komisijas neobjektivitātei un objektivitātes trūkumam, nevar tikt interpretēta tādējādi, ka šie akti paši par sevi bija Intel apelācijas sūdzības un lūguma par pagaidu noregulējumu priekšmets. Viņš apgalvoja, ka viņa viedokli apstiprina tas, ka Tiesas priekšsēdētājs savā 2009. gada 27. janvāra rīkojumā, ar kuru tika noraidīts Intel pieteikums par pagaidu noregulējumu [6], koncentrēja savu analīzi tikai uz diviem lēmumiem, kas bija apelācijas sūdzības priekšmets, un nekur neatsaucās uz divām administratīvām kļūmēm, kas ir sūdzības 1935/2008/FOR priekšmets. Tādējādi sūdzības iesniedzējs uzskata, ka divas administratīvas kļūmes, kas ir sūdzības 1935/2008/FOR priekšmets, nebija apelācijas un lūguma par pagaidu noregulējumu priekšmets lietās T-457/08 un T-457/08 R.

23. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvoja, ka Komisijas apgalvojumu, ka Intel apgalvojums par administratīvām kļūmēm pašlaik tiek izskatīts Pirmās instances tiesā, tagad pārņēma notikumi un izspēles. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Intel neplāno pārsūdzēt Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 27. janvāra rīkojumu. Turklāt 2009. gada 3. februārī Intel formāli atsauc savu galveno prasības pieteikumu lietā T-457/08. Ņemot vērā to, ka tiesvedība Pirmās instances tiesā, uz kuru Komisija atsaucas kā tādu, kas, iespējams, liedz ombudam veikt izmeklēšanu saistībā ar sūdzību 1935/2008/FOR, vairs netika izskatīta, Komisijas iebildumi šajā sakarā bija strīdīgi.

24. Ombuds norāda, ka saskaņā ar EK līguma 195. panta 1. punkta otro daļu ombuds neveic

izmeklēšanu, ja par iespējamiem faktiem ir vai ir uzsākta tiesvedība. Eiropas Ombuda statūtu 1. panta 3. punktā arī noteikts, ka ombuds nedrīkst iejaukties lietās, ko izskata tiesa, vai apšaubīt tiesas nolēmuma pamatotību. Turklāt Eiropas Ombuda statūtu 2. panta 7. punktā ir noteikts, ka tad, ja ombudam saistībā ar iesniegtajiem faktiem notiekošas vai pabeigtas tiesvedības dēļ sūdzība ir jāatzīst par nepieņemamu vai jāizbeidz tās izskatīšana, līdz šim veiktās izmeklēšanas rezultātus iesniedz galīgi.

25. Ombuds uzsver nozīmi, ko viņš piešķir tam, lai nodrošinātu, ka viņa veiktās izmeklēšanas nekādā veidā neskar tiesu lomu. Ja fakti ir konstatēti vai interpretēti tiesas nolēmumā, ombuds nepārvērtē šādu faktu esamību vai interpretāciju.

26. Ombuds norāda, ka 2009. gada 27. janvārī Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs izdeva rīkojumu saistībā ar lietu T-457/08 R. [7] Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs savā rīkojumā secināja, ka pieteikums par pagaidu pasākumiem lietā T-457/08 R ir jāatzīst par nepieņemamu. Pēc Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojuma rūpīgas pārbaudes ombuds norāda, ka Rīkojumā nav noteikta apgalvoto faktu esamība, ne arī izvērtēti fakti, uz kuriem attiecas šī izmeklēšana. Ombuds secina, ka ar Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojumu netiek apšaubīta sūdzības 1935/2008/FOR pieņemamība.

27. Turklāt 2009. gada 3. februārī, lai Pirmās instances tiesa varētu lemt par iespējamiem faktiem vai faktiem, kas tai tika iesniegti saistībā ar šo pieteikumu, Intel atsauc savu prasību lietā T-457/08. Tādējādi ombudam tagad nav jālemj par to, vai apgalvotie fakti, kas Pirmās instances tiesai tika darīti zināmi šīs prasības ietvaros, ir tie paši, kas apgalvotie fakti, kas ir šīs izmeklēšanas priekšmets.

28. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka šī lieta ir pieņemama [8] .

Komisijas iespējamā kavēšanās

29. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 3. februāra apsvērumos norādīja, ka viņš ir nobažījies par to, ka Komisija apzināti cenšas aizkavēt ombuda sūdzības 1935/2008/FOR izmeklēšanu. Rezumējot viņš apgalvoja, ka ir grūti uzskatīt, ka Komisija sākotnējā termiņā, proti, 2008. gada 30. novembrī vai vismaz pirms pagarinātā termiņa — 2009. gada 15. janvāra — nevarēja sniegt savu piecu lappušu nefaktisko atzinumu, kas balstīts uz vienu procesuālu argumentu (sūdzības nepieņemamība). Viņš norādīja, ka lietas T-457/08 R un T-457/08 tika iesniegtas 2008. gada 10. oktobrī un tika paziņotas Komisijai 2008. gada 14. oktobrī (attiecībā uz pieteikumu par pagaidu neregulējumu) un 2008. gada 27. oktobrī (attiecībā uz galveno pieteikumu). Ņemot vērā tās 2009. gada 20. janvāra apsvērumu ļoti ierobežoto raksturu, Komisijai bija jāspēj iesniegt savus apsvērumus neilgi pēc tam, kad tā 2008. gada 27. oktobrī saņēma Intel galvenā pieteikuma lietā T-457/08 kopiju, bet katrā ziņā sākotnējā termiņā, proti, 2008. gada 30. novembrī.

30. Ombuds norāda, ka sākotnējais termiņš atzinuma sniegšanai ombudam bija 2008. gada 30. novembris. 2008. gada 30. septembrī Komisija nosūtīja vēstuli ombudam, informējot viņu, ka, tā kā viņa 2008. gada 26. septembra vēstulē tika paplašināta izmeklēšanas joma, Komisija

pieprasīja papildu termiņu, proti, līdz 2009. gada 15. janvārim, lai sniegtu atzinumu ombudam. Ņemot vērā Sūdzības 1935/2008/FOR apgalvojumu sarežģītību un sensitivitāti, ombuds piekrita šim pieprasījumam.

31. Ombuds norāda, ka, tā kā Komisijas 2008. gada 30. septembra lūgums tika iesniegts pirms 2008. gada 13. oktobra prasības iesniegšanas Pirmās instances tiesā, Komisijai, iesniedzot pagarinājuma pieprasījumu, bija jābūt nodomam sniegt ombudam atzinumu par sūdzībā 1935/2008/FOR ietverto apgalvojumu *būtību*.

32. Ombuds uzskata, ka Komisija pildītu savu pienākumu sadarboties ar ombudu izmeklēšanas veikšanā, ja gadījumā, ja šāds pagarinājums nebūtu nepieciešams, lai sniegtu atbildi ombudam, tā nolemtu neizmantojot tam piešķirto pagarinājumu.

33. Komisijas 2009. gada 20. janvāra atzinums bija balstīts tikai uz šī sprieduma 19.–28. punktā apspriesto jautājumu par pieņemamību. Atzinumā patiešām bija tikai piecas lappuses. Tomēr ombuds nevar izslēgt iespēju, ka Komisija nav ātri nonākusi pie tās 2009. gada 20. janvāra atzinumā paustajiem viedokļiem. Kopumā ombuds nevar izslēgt iespēju, ka Komisija nebija pārliecināta par tās argumentu pamatotību attiecībā uz sūdzības pieņemamību laikposmā no 2008. gada 27. oktobra līdz 2009. gada 15. janvārim, un tādēļ apsvēra iespēju atbildēt arī uz lietas būtību līdz 2009. gada 15. janvārim. Šo viedokli apstiprina fakts, ka tad, kad 2009. gada 16. februārī ombuds noteica ļoti īsu termiņu Komisijas papildu atzinuma iesniegšanai par apgalvojumu būtību, Komisija varēja ievērot šo ļoti īso termiņu. [9] Komisijas spēja ievērot šo termiņu norādītu uz to, ka Komisija patiešām (vismaz daļēji) izmantoja laikposmu no 2008. gada 27. oktobra līdz 2009. gada 15. janvārim, lai izskatītu šajā izmeklēšanā izteikto apgalvojumu būtību. Turklāt Komisija nekavējoties atbildēja uz ombuda 2009. gada 23. aprīļa pieprasījumu sniegt otru papildu atzinumu. Visbeidzot, ombuds norāda, ka Komisija ātri un elastīgi reaģēja uz ombuda pieprasījumu veikt dokumentu pārbaudi.

34. Tāpēc ombuds nepiekrīt sūdzības iesniedzēja apgalvojumam, ka Komisija “*tīši*” centās aizkavēt ombuda sūdzības 1935/2008/FOR izmeklēšanu.

A. Apgalvojums un ar to saistītais apgalvojums, ka Komisija nav ņēmusi vērā 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokolu ar Dell pārstāvjiem, neraugoties uz to, ka sanāksme bija tieši saistīta ar tās izmeklēšanas Intel priekšmetu, un līdz ar to par to, ka Komisija nav reģistrējusi potenciāli attaisnojošus pierādījumus

Ombudam iesniegtie argumenti

35. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2006. gada 23. augustā Komisijas lietu izskatīšanas grupa, kas ir atbildīga par lietas COMP/37.990 izskatīšanu, tikās ar Dell augsta līmeņa pārstāvjiem, lai apspriestu jautājumus saistībā ar lietu COMP/37.990. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija nav reģistrējusi un lietas materiālos nav iekļāvusi detalizētu paziņojumu par sanākumi.

Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tā ir ļoti nopietna administratīva kļūme.

36. Sūdzībā ir norādīts, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē A. (Dell vecākais vadītājs) bija jāinformē Komisija par faktiem, kas lietā COMP/37.990 būtu attaisnojoši Intel. Lai pamatotu šo argumentu, sūdzības iesniedzējs iesniedza ombudam dokumenta kopiju, kas, pēc sūdzības iesniedzēja domām, ir 2006. gada 23. augusta sanāksmes darba kārtība (turpmāk "darba kārtība"). Sūdzības iesniedzējs norāda, ka darba kārtību sagatavoja Komisijas darba grupa. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka darba kārtībā ir skaidri norādīts, ka 2003. gada 23. augusta sanāksmes mērķis bija cita starpā ietvert šādus jautājumus:

- Dell iespējamā *de facto* ekskluzivitāte ar Intel;
- Veiktspējas atšķirības starp Intel un AMD;
- Intel atlaižu sistēma, kas ieviesta 2001. gada beigās, un *quid pro quo*, ja tāda ir, no Dell;
- A kunga liecība ASV Federālajai tirdzniecības komisijai (turpmāk "FTC") par Dell interesi nodrošināt Intel darbības priekšrocības salīdzinājumā ar AMD;
- Dell "vienotais avots" uzņēmējdarbības modelis, kas noveda pie tā, ka to iegūst tikai no Intel;
- Intel "spēja atriebties", ja Dell vajadzētu sākt iegūt mikroprocesorus no AMD;
- Dell neskaidrības par AMD "ceļvedi";
- [Intel atlaides uzņēmumam Dell kopš 2004. gada aprīļa].

37. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ir skaidrs, ka, ja darba kārtība tiktu ievērota [10], 2006. gada 23. augusta sanāksmē galvenā uzmanība tika pievērsta A. FTC liecību galvenajām jomām. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka A. FTC liecības atbrīvo Intel un ir pretrunā iebildumiem [11] par Dell attiecībām ar Intel. Kopumā A. liecība FTC 2003. gadā [12] bija informācija par tiem pašiem faktiem, kurus Komisija izmeklēja lietā COMP/37.990. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija ir informēta par šo liecību vēlākais kopš 2006. gada 18. jūlija.

38. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē tika aplūkoti arī daži jauni materiāli, kas nebija ietverti A. FTC liecībās, bet kas līdzīgi bija būtiski salīdzinājumā ar apgalvojumiem iebildumu paziņojumā par Dell. Piemēram, iebildumu paziņojumā **[minēti apgalvojumi par iemesliem, kāpēc Dell iegādājās tikai no Intel]**. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ir skaidrs, ka šīs prasības precizitāte bija darba kārtības galvenais temats.

39. Sūdzības iesniedzējs arī uzskata, ka ir pamatoti pieņemt, ka, ja A. k-ga sniegtie pierādījumi būtu apsūdzēti Intel un tie būtu atbalstījuši Komisijas apgalvojumus, Komisija uz tiem būtu atsaukusies iebildumu paziņojumā. Tā kā tas tā nebija, šķiet arī saprātīgi pieņemt, ka A. pierādījumi bija vai nu neitrāli, vai attaisnoti Intel.

40. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka lietas izskatīšanas grupa nav veikusi izsmeljošu paziņojumu par iztaujāšanu ar lietisko liecinieku, kurš a) zināja vai tam būtu vajadzējis zināt no tās rīcībā esošajiem dokumentiem, ir sniedzis attaisnojošus pierādījumus, kas ir pretrunā daudziem Komisijas galvenajiem pieņēmumiem, kuri vēlāk tika iekļauti iebildumu paziņojumā, un b) ar kuriem tā, šķiet, ir apspriedusi jautājumus, kas ir Komisijas lietā.

41. Ņemot vērā iepriekš minēto, sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tas, ka Komisija nav reģistrējusi un lietas materiālos nav iekļāvusi sīku piezīmi par A kunga atbildēm uz lietas grupas

jautājumiem, ir ļoti nopietna administratīva kļūme un liek apšaubīt visas Komisijas izmeklēšanas integritāti.

42. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka savā sarakstē ar sūdzības iesniedzēju Komisija sākotnēji noliedza sanāksmes esamību [13]. Tā pēc tam norādīja, ka sanāksme ir notikusi, bet šīs sanāksmes protokols netika pieņemts. [14] Vēl vēlāk tā norādīja, ka ir izveidota piezīme lietas materiāliem, kas attiecas uz šo sanākumi, un ka piezīme tagad tiks iekļauta oficiālajos lietas materiālos. Tomēr Komisijas uzklausišanas amatpersona pēc tam informēja Intel, ka tam nebūs piekļuves šim paziņojumam, jo tas ir “*iekšējs dokuments*” un nav uzskatāms par sanāksmes “*protokolu*”, par kuru panākta vienošanās [15].

43. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka sanāksmju rakstveida protokolu sagatavošana ir laba administratīvā prakse, kurā tiek ievērots pārredzamības princips administratīvajos procesos. Tas arī nodrošina objektivitāti izmeklēšanas procesā. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas, ka Komisija nav reģistrējusi sanākumi, ir administratīva kļūme.

44. Sūdzības iesniedzējs atsaucās uz Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 24. pantu, kurā noteikts, ka Komisijai ir “*jāglabā pienācīgi ieraksti par viņu ienākošo un izejošo pastu, saņemtajiem dokumentiem un veiktajiem pasākumiem*”. No tā izriet, ka pienākums veikt pienācīgu uzskaiti, pēc sūdzības iesniedzēja domām, attiecas arī uz materiālu, attaisnojošu liecinieku iztaujāšanu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas, ka lietu izskatīšanas grupa to nedara, ir pretrunā arī labai administratīvajai praksei, kas ir saistoša iestādei, kurai ir plašas pilnvaras, kas ir Komisijai.

45. Sūdzības iesniedzējs arī apgalvo, ka Komisija administratīvajā procesā nav ievērojusi pārredzamības principu. Viņš norāda, ka lietas izskatīšanas grupa noliedza, ka tā iztaujāja galveno liecinieku, un tās sākotnējo atteikumu, ka tika iesniegts rakstisks paziņojums par sanākumi, ko uzklausišanas amatpersona vēlāk pārveidoja par apgalvojumu, ka “*netika notikusi intervija saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu... un sanāksmes laikā vai pēc tās netika pieņemts neviens protokols, kas ir daļa no lietas materiāliem*”, — tas neatbilst galīgi konstatētajiem faktiem un nepieciešamībai nodrošināt administratīvo procedūru pārskatāmību. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietas izskatīšanas grupas rīcība ir acīmredzams Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 11. panta [16.] un 12. [17.] panta pārkāpums, kas paredz, ka Komisijas ierēdņiem ir *jāizrāda godīga un pareiza rīcība un jāatbild pēc iespējas pilnīgāk un precīzāk uz uzdotajiem jautājumiem*”.

46. Arī attiecībā uz viņa apgalvojumu sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka izmeklēšanas procesā Komisija nebija objektīva. Viņš norāda, ka Komisijai saskaņā ar Regulu Nr. 1/2003 ir plašas un tālejošas pilnvaras, un turklāt apgalvo, ka konkurences lietās Komisija darbojas kā “*izmeklētājs, žūrija un tiesnesis*” un ir pakļauta pārbaudei tiesā tikai pēc tam, kad tā ir pieņēmusi lēmumu. Proti, atšķirībā no sistēmas, kas ir ieviesta dažās dalībvalstīs, piemēram, Francijā, kur izmeklēšanas un iztiesāšanas funkcijas ir sadalītas starp divām aģentūrām, Komisijai ir pilnvaras gan veikt faktu izmeklēšanu, gan pieņemt lēmumu, ar ko konstatē konkurences noteikumu pārkāpuma esamību. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka, ņemot vērā Komisijas pilnvaru plašo raksturu, Komisijai, veicot izmeklēšanas un iztiesāšanas funkcijas, ir īpaša

modrība pret jebkādu tendenci uz neobjektivitāti, objektivitātes trūkumu vai pārmērīgu kriminālvajāšanu. Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs uzskata, ka lietu izskatīšanas grupa nepārprotami pārkāpa Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 7., 8. un 9. pantu, 1) mēģinot aizsegt 2006. gada 23. augusta interviju; 2) mēģinājums noliegt, ka ir sagatavota jebkura rakstveida piezīme; 3) šī intervijas satura neiekļaušanu protokolā; un 4) nav detalizēti dokumentēti A kunga uzdotie jautājumi un viņa sniegtās atbildes [18].

47. Savā 2009. gada 20. marta atzinumā ombudam Komisija norāda, ka lietas izskatīšanas grupas, kas nodarbojas ar izmeklēšanu lietā COMP/37.990, locekļi 2006. gada 23. augustā tikās ar diviem Dell augstākā līmeņa vadītājiem — A un B kungu, kā arī ar diviem no Dell ārējiem padomdevējiem. Komisija uzskata, ka sanāksmes mērķis bija apspriest vairākus dokumentus, kurus Dell nesen bija iesniegusi Komisijai [19], un sagatavot Komisijas turpmāko izmeklēšanu šajā lietā.

48. Komisija norāda, ka sanāksmes laikā Dell pārstāvji ar Komisiju apsprieda vairākus jautājumus. Komisija uzskata, ka Dell pēc tam oficiāli atbildēja uz šiem jautājumiem 2006. gada 22. septembra vēstulē.

49. Komisija arī norāda, ka laikā no 2006. gada 23. augusta sanāksmes līdz pirmā iebildumu raksta nosūtīšanai Intel 2007. gada 26. jūlijā Dell iesniedza Komisijai astoņus papildu apsvērumus par izmeklēšanas galvenajiem jautājumiem. Komisija uzskata, ka Intel saņēma pilnīgu piekļuvi visām šīm atbildēm, kad tai tika piešķirta piekļuve lietas materiāliem 2007. gada 29. jūlijā, un tādējādi tā zināja par sanāksmes pastāvēšanu kopš šī datuma. Sanāksmes esību vēl vairāk apstiprināja lietas izskatīšanas grupa 2008. gada 21. februāra e-pastā.

50. Attiecībā uz sanāksmes faktisko saturu Komisija norāda, ka Komisijas lietas materiālos nav citu piezīmju vai ierakstu, izņemot 2006. gada 29. augusta paziņojumu. Komisija uzskata, ka 2006. gada 29. augusta paziņojumā ir apkopoti viena no sanāksmē klātesošajiem lietas izskatītājiem iespaidi. Tajā ir iekļauta informācija no citiem avotiem, personiskie uzskati un lietas izskatītāja viedoklis par turpmāko izmeklēšanas stratēģiju. Līdz ar to Komisija uzskata, ka paziņojums nav sagatavots ar mērķi to parakstīt ar parakstu vai vienoties ar citiem sanāksmes dalībniekiem (un to nekad nav parakstījuši vai par to nav vienojušies neviens cits sanāksmes dalībnieks). Tas nebija paredzēts, lai jebkurā brīdī kļūtu par izmeklēšanas faktu daļu (apsūdzību vai attaisnošanu). Drīzāk 2006. gada 29. augusta paziņojums bija *atgādinājums lietas izskatītājam* par turpmāku izmeklēšanas pasākumu sagatavošanu.

51. Turklāt Komisija norādīja, ka sanāksmes ar Dell mērķis bija izpētīt turpmākus izmeklēšanas pasākumus saistībā ar Dell. Mērķis nebija vākt informāciju parakstīta protokola vai 19. panta paziņojumu formātā.

52. Komisija norāda, ka, lai gan tā apgalvo, ka nebija pienākuma 2006. gada 29. augusta paziņojumu nosūtīt Intel, 2008. gada 19. decembrī Intel tika nosūtīta minētās piezīmes nekonfidenciāla versija, kurā nav ietverta konfidenciāla informācija par Dell un Komisijas stratēģijas apsvērumiem.

53. Komisija norāda, ka, lai gan, ņemot vērā savu piekļuvi lietas materiāliem, [20] Intel zināja par sanāksmi, Komisija sākotnēji neinformēja Intel par 2006. gada 29. augusta paziņojuma esamību, jo lietas grupa uzskatīja, ka tā nav daļa no lietas COMP/37.990 oficiālajiem lietas materiāliem. Ar 2008. gada 7. maija lēmumu uzklaušanās amatpersona šo sākotnējo nostāju atcēla un lūdza pievienot 2006. gada 29. augusta lietas materiāliem oficiālos lietas materiālos COMP/37.990. Tomēr tajā pašā laikā uzklaušanās amatpersona liedza Intel piekļuvi 2006. gada 29. augusta paziņojumam, pamatojoties uz to, ka paziņojums bija “*iekšējs dokuments*” un tāpēc Intel nebija pieejams.

54. Attiecībā uz to, ka Intel iesniedza ombudam dokumentu, kas “*izskatās*” [21] kā to tematu sarakstu, kurus paredzēts apspriest sanāksmē, Komisija uzskatīja, ka no paša dokumenta nav iespējams noteikt, no kura dokumenta šis dokuments ir sagatavots. Komisija norāda, ka tā nav varējusi atrast šo dokumentu un līdz ar to nevar precīzi norādīt, no kurienes tas ir izdots. Attiecīgais dokuments, visticamāk, ir lietas izskatītāja personiska piezīme, kas tika nosūtīta Dell pa e-pastu pirms sanāksmes vai nodota Dell sanāksmes laikā. Šādas piezīmes parasti kalpo, lai sagatavotos gan lietas izskatīšanas grupai, gan citām personām, kas piedalās sanāksmē, lai iepazītos ar iespējamiem jautājumiem, kurus varētu apspriest sanāksmē. Tomēr sanāksmes laikā diskusijas bieži vien atšķiras no šādās piezīmēs izklāstītajiem tematiem atkarībā no šādām sanāksmēm pieejamā ierobežotā laika un tajās izvirzītajiem tematiem.

55. Komisija norādīja, ka Intel apgalvo, ka Komisijas veiktā 2006. gada 23. augusta sanāksmes izskatīšana ir administratīva kļūme. Komisija uzskata, ka Intel arguments ir balstīts uz trim dažādiem pamatiem. Pirmkārt, Intel apgalvo, ka šajā sanāksmē apspriestie temati bija attaisnojoši un ka tāpēc Komisijai tie bija jāreģistrē. Lai pamatotu savu apgalvojumu, Intel iesniedz dokumentu, kurā norādīts, ka “*šķiet, ka tā ir darba kārtība, ko sagatavojusi darba grupa sanāksmei*”, un uzskata, ka šajā dokumentā uzskaitītie temati faktiski tika apspriesti sanāksmē. Turklāt Intel atsaucas uz A. k-ga (viena no 2006. gada 23. augusta sanāksmes dalībniekiem) pirms FTC 2003. gada 26. martā liecībām un apgalvo, ka 1) šīs liecības saturs Intel būtu attaisnojošs un 2) ka A bija jāsniedz līdzīgi paziņojumi kā viņa FTC liecībās. Otrkārt, Intel apgalvo, ka Komisija esot slēpusi faktu, ka notika tikšanās ar Dell pārstāvjiem un ka tika sagatavota piezīme par šo sanāksmi. Visbeidzot, Intel secina, ka, rīkodamās ar sanāksmi ar Dell, Komisija ir izmantojusi savas pilnvaras mērķiem, kas nav juridiski pamatoti un nav pamatoti ar sabiedrības interesēm, un ka Komisija nav bijusi objektīva un neatkarīga, ņemot vērā visus atbilstošos faktorus un piešķirot katram no tiem pienācīgu nozīmi.

56. Saistībā ar iepriekš minēto Komisija norāda, ka Paziņojuma par piekļuvi lietas materiāliem [22] 12. punktā ir noteikts:

“Komisijas dienestiem nav pienākuma sagatavot protokolus sanāksmēm ar kādu personu vai uzņēmumu. Ja Komisija izvēlas izdarīt piezīmes par šādām sanāksmēm, šādi dokumenti ir Komisijas interpretācija par sanāksmju laikā teikto, tāpēc tie tiek klasificēti kā iekšējie dokumenti”.

57. Komisija norāda, ka judikatūra, kas ir pamatā iepriekš minētajam Paziņojuma punktam, ir izklāstīta TACA sprieduma 349.–359. punktā [23]. Tā atzīmē, ka TACA 351. punktā Pirmās

instances tiesa norāda, ka "tomēr Komisijai nav vispārēja pienākuma sagatavot protokolus diskusijām sanāksmēs vai telefonsarunās ar sūdzības iesniedzējiem, kas notiek Līguma konkurences noteikumu piemērošanas gaitā". Komisija arī norāda, ka Pirmās instances tiesa ir apstiprinājusi šo konstatējumu lietā Group Danone [24].

58. Komisija piebilst, ka TACA 358. punktā, uz kuru ombuds ir atsaucies savā vēstulē par izmeklēšanas uzsākšanu, un sprieduma lietā Group Danone 67. punktā Tiesa nosprieda, ka *"saskaņā ar judikatūru tiesību uz aizstāvību pārkāpumi ir jāpārbauda, ņemot vērā katras konkrētās lietas īpašos apstākļus"*. Tomēr abos spriedumos Pirmās instances tiesa piebilst, ka:

"ja Komisija savā lēmumā plāno izmantot apsūdzošus pierādījumus, ko mutiski sniegusi cita persona, tai tie ir jādara pieejami attiecīgajam uzņēmumam, lai tas varētu lietderīgi komentēt secinājumus, ko Komisija izdarījusi, pamatojoties uz šiem pierādījumiem. Vajadzības gadījumā tai jāizveido rakstisks dokuments, kas iekļaujams lietā".

59. Attiecībā uz Intel apgalvojumiem, ka attiecīgajā sanāksmē Komisijai tika nodota attaisnojoša informācija un ka pastāv pienākums reģistrēt šādu informāciju, Komisija norāda, ka sanāksmes saturs daļēji attiecās uz dokumentiem, kas jau bija Komisijas lietas materiālos, un daļēji kalpoja, lai formulētu turpmākus informācijas pieprasījumus, uz kuriem Dell atbildēja ar 2006. gada 22. septembra vēstuli. Attiecībā uz Intel apgalvojumiem, saskaņā ar kuriem sanāksmē esot bijis jāizskata attaisnojoša informācija, kas nav iekļauta Komisijas lietas materiālos, Komisija norāda, ka, lai pamatotu savu apgalvojumu, Intel atsaucas uz A. FTC liecībām, kas sniegtas vairāk nekā trīs gadus pirms 2006. gada 23. augusta sanāksmes, un uz dokumentu, kas, iespējams, parāda indikatīvos tematus, kas jāapspiež sanāksmē. Komisija norāda, ka nevienā no šiem dokumentiem nav pierādījumu tam, kas faktiski tika apspriests sanāksmē. Neskarot jautājumu par to, vai jebkādi paziņojumi, ko A. ir sniedzis FTC pirms trim gadiem, ir attaisnojoši, fakts, ka A. ir sniedzis šādus paziņojumus FTC, nepierāda, ka A. ir sniedzis Komisijai jebkādu informāciju, kas varētu būt attaisnojoša. Faktiski, pēc Komisijas domām, A. kunga paziņojums, kas sniegts pirms FTC, lielā mērā attiecas uz laikposmu pirms darbībām, pret kurām Komisija iebilda savā 2007. gada 26. jūlija iebildumu rakstā [25]. To turklāt apstiprina sanāksmes laikā uzdotie jautājumi, uz kuriem Dell atbildēja rakstiski un kuri lielā mērā attiecās uz AMD produkta (Hammer) darbību 2002. gadā. Tāpat indikatīvais tematu saraksts [26] nenozīmē, ka šie jautājumi patiešām tika izskatīti (daļēji vai pilnībā) sanāksmē un, ja tie tiktu izskatīti, ar kādu detalizācijas pakāpi. Tāpēc Komisijas *"sākotnējais novērtējums"* ir tāds, ka sanāksme neaptvēra attaisnojošu informāciju. [27] Komisija uzskata, ka Intel nesniedza pierādījumus, kas šo sākotnējo novērtējumu padarītu par spēkā neesošu. Komisija norādīja, ka galīgo lēmumu par to, kāda informācija būtu attaisnojoša vai apsūdzošā, var veikt tikai pēc tam, kad Komisija ir pabeigusi procedūras izmeklēšanas posmu.

60. Visbeidzot, Komisija uzsvēra, ka attiecīgā judikatūra, kas izņēmuma kārtā nosaka pienākumu izveidot rakstisku dokumentu lietas materiāliem attiecībā uz apsūdzošiem pierādījumiem, šajā gadījumā nav piemērojama, jo sanāksme neattiecas uz informāciju, ko Komisija *"plāno izmantot [jebkurā iespējamā] lēmumā"*. Tā norādīja, ka neviens no diviem šajā lietā nosūtītajiem iebildumiem nav balstīts uz 2006. gada 23. augusta sanāksmes saturu. Attiecībā uz jautājumu, vai sanāksme ietvēra attaisnojošu informāciju, uz to var atbildēt tikai

nākotnē, kad Komisijas rīcībā būs visa informācija, kas vajadzīga, lai pieņemtu lēmumu šajā lietā [28] .

61. Komisija norādīja, ka tas, ka lietas izskatītājs nolēma sagatavot paziņojumu par lietas materiāliem, kurā *cita starpā* būtu apkopoti viņa iespādi par sanāksmi, nepadara šo tīri iekšējo dokumentu par pieejamu dokumentu, kas Komisijai bija jāiesniedz Intel. To apstiprināja arī uzklaustīšanas amatpersona, un tāpēc dokuments tika iesniegts Intel 2008. gada 19. decembrī “*tikai kā pieklājības jautājums*” .

62. Pēc tam Komisija pievērsās ombuda izvirzītajiem jautājumiem, uzsākot šo izmeklēšanu (sk. 7. punktu iepriekš). Attiecībā uz pirmo ombuda izvirzīto jautājumu Komisija secina, ka tā ir rīkojusies, pilnībā ievērojot Paziņojumu par piekļuvi lietas materiāliem un Tiesas nolēmumus *TACA* [29] un lietā *Groupe Danone* [30] , kad tā nepieņēma protokolu par sanāksmi ar Dell pārstāvjiem 2006. gada 23. augustā, jo šie noteikumi un spriedumi neuzlika tai pienākumu to darīt šīs lietas kontekstā.

63. Attiecībā uz otro ombuda izvirzīto jautājumu Komisija secina, ka nevar noteikt, kas bija dokumenta “*Indikatīvs apspriežamo tematu saraksts*” autors, bet, visticamāk, šo dokumentu Dell iesniedza Komisijas lietu izskatītājs pirms sanāksmes vai tās laikā. Parasti šādas piezīmes ir veids, kā organizēt sanāsmju sagatavošanu, un tās ne vienmēr tiek stingri ievērotas sanāksmes laikā. Turklāt Komisija apstiprina, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē “*visticamāk*” tika apspriesti jautājumi, uz kuriem Dell atbildēja rakstiski (rakstiski pēc sanāksmes).

64. Attiecībā uz trešo ombuda izvirzīto jautājumu Komisija secina, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokols netika pieņemts. 2006. gada 29. augusta paziņojums nav “*protokols*” , jo tas nav sagatavots, lai sniegtu pilnīgu kopsavilkumu par sanāksmes saturu, bet gan lai sagatavotu turpmākus izmeklēšanas pasākumus saistībā ar Dell. Turklāt nav iespējams noteikt, kāds 2006. gada 29. augusta piezīmes saturs izriet no sanāksmes un kas izriet no citiem avotiem. Arī 2006. gada 29. augusta paziņojumu nebija paredzēts parakstīt ar Dell. Izmeklēšanas pasākumi pēc minētā paziņojuma ir izraisījuši apjomīgus Dell iesniegumus, kas bija pilnībā pieejami Intel.

65. Attiecībā uz ceturto ombuda izvirzīto jautājumu Komisija secina, ka Dell pārstāvjiem nav lūgts parakstīt protokolu, jo 2006. gada 23. augusta sanāksmes mērķis nebija sagatavot 19. panta paziņojumu. Turklāt piezīmes par lietas materiāliem, kas aplūkotas tajās pašās iedaļās, mērķis nebija sagatavot sanāksmes protokolu, un tās mērķis nav precīzi vai pilnībā atspoguļot sanāksmes saturu. Līdz ar to šajā posmā nav iespējams pieprasīt Dell parakstīt sanāksmes protokolu, jo šāda protokola nav.

66. Komisija apgalvoja, ka tā neslēpj, ka sanāksme ir notikusi. Intel tika informēta par piezīmi lietas materiāliem saistībā ar uzklaustīšanu parastās piekļuves lietas materiāliem procedūras otrajā posmā, kurā lēmumus par piekļuvi vispirms pieņem COMP ĢD, un pēc tam tos pārbauda uzklaustīšanas amatpersona.

67. Pamatojoties uz iepriekš aprakstītajiem faktiem, Komisija apgalvo, ka minētās sanāksmes

izskatīšana pilnībā atbilda piemērojamām tiesību normām un nekādā ziņā neapšaubīja Komisijas veiktās izmeklēšanas objektivitāti un objektivitāti. Tā apgalvo, ka Intel notikumu pārskats ir neprecīzs un nepilnīgs. Komisija uzskata, ka ir elementi, kas pamato šo secinājumu, proti, 2006. gada 29. augusta paziņojums.

68. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 14. aprīļa un 2009. gada 16. aprīļa apsvērumos, kas iesniegti, atbildot uz Komisijas 2009. gada 20. marta atzinumu, norādīja, ka darba kārtībā, ko Komisija sagatavoja pirms 2006. gada 23. augusta sanāksmes, ir izklāstīti galvenie temati. Viņš norādīja, ka daudzi no šiem tematiem kļūs par pamatu Komisijas apgalvojumiem 2007. gada 26. jūlija iebildumu paziņojumā. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka pirms 2006. gada 23. augusta sanāksmes Komisija pārskatīja A kunga 2003. gada liecības FTC. Patiešām, kā norādīts darba kārtībā, Komisija pirms šīs sanāksmes zināja, ka liela daļa no A kunga iepriekšējām liecībām ir cieši saistītas ar darba kārtības tematiem. Turklāt Komisija pilnībā apzinājās, ka A. bija **[vecākais Dell izpilddirektors]** un ka viņš bija **atbildīgs par** Dell attiecībām ar Intel. Līdz ar to vienkārši nav ticams, ka Komisija nav paredzējusi, ka A sniegs svarīgus pierādījumus sanāksmes laikā, un, ņemot vērā A. kunga 2003. gada liecību FTC, ka šie pierādījumi varētu būt attaisnojoši Intel.

69. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka savos komentāros Komisija cenšas novirzīt acīmredzamo secinājumu, ka intervija ar A bija vērsta uz Komisijas galvenajiem apgalvojumiem attiecībā uz Dell. Komisija cenšas noraidīt sanāksmes darba kārtības ticamību, norādot, ka “*šādas piezīmes ir veids, kā organizēt sanāksmju sagatavošanu, un tās ne vienmēr tiek stingri ievērotas sanāksmes laikā*”. Tomēr savā atzinumā ombudam Komisija arī atzīst, ka “*jautājumi, uz kuriem Dell atbildēja Intel sūdzības VII pielikumā, visdrīzāk tika apspriesti 2006. gada 23. augusta sanāksmē*”. Turklāt pati 2006. gada 29. augusta piezīme nepārprotami apstiprina, ka sanāksmē tika rūpīgi sekots ierosinātajai darba kārtībai. Tādējādi, piemēram, 2006. gada 29. augusta piezīmē ir skaidri norādīts, ka “*jautājumu un atbilžu centrā bija [A. kunga] nodošana FTC*” un it īpaši “*Dell produktu stratēģija*”, “**Dell lēmums iegūt no Intel un tā saistība ar Intel atlaižu programmu**” un “**Intel atbilde, ja Dell maina savu pieeju**”. Visi šie jautājumi ir noteikti darba kārtībā.

70. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2006. gada 29. augusta paziņojums un A. konsekvētā liecība FTC 2003. gadā un AMD civillietā pret Intel **[redacted]** 2009. gadā nepārprotami pierāda, ka A bija jāsniedz pierādījumi sanāksmes laikā, ko Komisija tolaik atzina par Intel attaisnojošu. Patiešām, viena no nerediģētajām piezīmēm **[redacted]** skaidri apstiprina vienu no Intel galvenajiem aizstāvības argumentiem un tādējādi ir acīmredzami attaisnojoša.

71. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Intel ir pierādījis, ka A kungs savās 2003. gada liecībās FTC sniedza ļoti attaisnojošus pierādījumus par tieši tiem pašiem jautājumiem, kas tika aplūkoti 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Komisijas argumentācija ir vērsta uz to, lai noraidītu A. FTC liecību pierādījuma spēku, kas abi bija ļoti attaisnojoši Intel un kas, pēc pašas Komisijas domām, bija 2006. gada 23. augusta sanāksmes “mērķis”, apgalvojot, ka “*A. kunga paziņojumi, kas sniegti FTC, lielā mērā attiecas uz laikposmu pirms darbībām, pret kurām Komisija ir iebildusi [iebildumu paziņojumā]*”. Attiecībā uz Komisijas ierosinājumu, ka A kunga atbildes 2006. gada 23. augusta sanāksmē varētu atšķirties no viņa FTC liecībām, sūdzības iesniedzējs

norāda, ka: (I) A kunga FTC liecība tika dota ar zvērestu; un ii) **[redacted]** 2009, A vēlreiz sniedza zvērestu apliecinātu liecību, apstiprinot, ka galvenie punkti, kas minēti viņa 2003. gada FTC liecībā, ka Dell nebija ekskluzīvu attiecību ar Intel un ka Intel “*nedraud*” vai “*nesoda*” Dell par divu avotu stratēģijas apsvēršanu, bija vienādi piemērojami visā iespējamā pārkāpuma laikposmā.

72. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka, ņemot vērā iepriekš minēto, vienkārši nav ticams, ka A kungs 2003. un 2009. gadā būtu apliecinājis kādu zvērestu, bet 2006. gadā sniedza Komisijai pretējus pierādījumus par tiem pašiem jautājumiem. It īpaši 2003. gada FTC liecībās nav nekādu šaubu par to, ka informācija, ko A sniedza Komisijai 2006. gada 23. augusta sanāksmē, apdraudēja Komisijas galvenos apgalvojumus attiecībā uz Dell un tādējādi bija ļoti attaisnojoša attiecībā uz Intel.

73. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka, ņemot vērā to, ka sanāksmes uzmanības centrā bija darba kārtība un A. FTC liecības, Komisija sanāksmes laikā būtu zinājusi, ka pierādījumi, ko A kungs sniedzis FTC, ir attaisnojoši Intel. Tā rezultātā Komisijai sanāksmes laikā bija vai nu jāsagatavo stenogramma, vai arī pēc tam pienācīgi jāreģistrē iesniegtie attaisnojošie pierādījumi. Tomēr sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija ir nepārprotami atzinusi, ka tā nav pienācīgi reģistrējusi. Turklāt tas, ka ir pat jāuzsāk diskusija par 2006. gada 23. augusta sanāksmē teikto, ir tiešs Komisijas pieļautās administratīvās kļūmes rezultāts. Ja Komisija būtu ņēmusi vērā vai reģistrējusi 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokolu, kā to prasa laba administratīvā prakse, nebūtu nekādu šaubu par to, ko tieši A kungs teica, un līdz ar to nav nekādu debašu par to, vai A. kunga paziņojumi ir būtiski Komisijas apgalvojumiem un/vai Intel attaisnojošajiem apgalvojumiem.

74. Attiecībā uz Komisijas juridiskajiem argumentiem sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija cenšas izvairīties no nopietnības, ka tā nav pilnībā reģistrējusi 2006. gada 23. augusta sanāksmi, apgalvojot, ka “*vai sanāksmē būtu ietverta attaisnojoša informācija, viņš var sniegt galīgo atbildi tikai tad, ja Komisijas rīcībā būs visa informācija, lai pieņemtu lēmumu šajā lietā*”. Citiem vārdiem sakot, Komisija, šķiet, apgalvo, ka tai ir ekskluzīva rīcības brīvība lemt: (I) vai pierādījumi faktiski ir attaisnojoši un tādēļ tiem jābūt detalizētiem rakstiskiem dokumentiem; un ii) kad, ja kādreiz, tā izpauks šādus attaisnojošus pierādījumus apsūdzētajam notiekošās izmeklēšanas laikā. Tas, iespējams, nevar būt pareizs pieņemamas administratīvās procedūras formulējums. Pirmkārt, ja būtu iespējams noteikt, vai pierādījumi ir attaisnojoši tikai pēc izmeklēšanas pabeigšanas, Komisijai nekad nebūtu iespējams zināt, kad bija jāsagatavo pilns sanāksmes protokols. Otrkārt, ja Komisijas pieeja tiktu pieņemta, Komisija, kā tā to ir vēlējies darīt šajā lietā, varētu noslēpt attaisnojošu pierādījumu esamību no atbildētājas. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šādas interpretācijas rezultātā tiktu nopietni pārkāptas atbildētāja tiesības uz aizstāvību. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka saskaņā ar *iedibināto judikatūru “uz sacīkstes principu balstītās procedūrās, kas noteiktas regulās par EK līguma 81. un 82. panta piemērošanu, Komisija viena pati nevar izlemt, kurus dokumentus izmantot uzņēmumu aizstāvībai tiesvedībā, kas saistīta ar konkurences noteikumu pārkāpumiem*” [31]. Jo īpaši, ņemot vērā vispārējo principu par pušu procesuālo tiesību vienlīdzību, nav pieņemami, ka Komisija pati var lemt par to, vai izmantot dokumentus pret prasītāju, ja pieteikuma iesniedzējam nebija piekļuves tiem un tāpēc viņš nevar tāpat izlemt, vai tā tos izmantos

aizstāvībai.

75. Sūdzības iesniedzējs norāda, ka Komisija vēlas radīt iespaidu, ka tā savos lietas materiālos tai iesniegtajos dokumentos nosauca Intel uzmanību uz tikšanos ar A. k-gu. Faktiski sūdzības iesniedzējs norāda, ka atsauce uz tikšanos ar A kungu parādījās vienā Dell dokumentā starp simtiem tūkstošu lappušu ar lietas materiāliem, kas iesniegti Intel. Intel nezināja, ka šajā dokumentā bija atsauce uz tikšanos ar A kungu līdz 2008. gada janvāra vidum pēc tam, kad Intel iesniedza savu atbildi uz iebildumu paziņojumu. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka, ja kaut kas vairāk ir nepieciešams, lai novērtētu Komisijas viedokļa ticamību, pietiek atgādināt, ka, iztaujājot par sanāksmi, Komisija sākotnēji noliedza, ka ir notikusi intervija ar A kungu, un ka ir sagatavota jebkāda šīs intervijas piezīme. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka no šiem notikumiem ir skaidrs, ka Komisija centās slēpt un apklusināt attaisnojošus pierādījumus. Arī sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šis pārkāpums (un pilnīgas piezīmes nesniegšana par sanāksmi, kas novērstu jebkādas debates par to, ko A kungs teica) ir nopietna administratīva kļūme.

76. Kopumā sūdzības iesniedzējs norāda, ka, ņemot vērā Kopienas tiesu praksi, ir skaidrs, ka Komisijas arguments, saskaņā ar kuru vienīgi Komisija var izlemt, *vai* materiāli ir attaisnojoši un vai tas ir jāsniedz atbildētājam, ir nepamatots un Kopienas tiesas to ir noraidījušas.

77. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs norāda, ka Komisija apgalvo, *ka judikatūra, saskaņā ar kuru Komisijai ir jāizveido pienācīgi dati, nebija piemērojama 2006. gada 29. augusta paziņojumam, "jo sanāksme neattiecās uz informāciju, ko Komisija plāno izmantot [iespējamā] lēmumā"*. Šis arguments tikai ļauj atklāt Komisijas būtiskos pārpratumus par attiecīgajiem jautājumiem. Komisijas atzinums, ka tā neplāno galīgajā lēmumā izmantot informāciju par tikšanos ar A kungu, uzsver sūdzības iesniedzēja pirmā apgalvojuma būtību. Citiem vārdiem sakot, tieši tāpēc, ka Komisija neplāno izmantot attaisnojošos pierādījumus, Intel tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas. Atbildētājam ir jānodrošina piekļuve attaisnojošajiem pierādījumiem, lai tas šos pierādījumus varētu izmantot savai aizstāvībai. Komisijas nostāja pilnībā apdraudētu Intel tiesības uz aizstāvību un faktiski liegtu Intel un jebkuram citam atbildētājam konkurences lietā izmantot Komisijas rīcībā esošos attaisnojošos pierādījumus. Šis rezultāts nav nedz pieņemams, nedz atbilst Kopienas tiesību aktiem. Rezumējot, judikatūrā nepārprotami ir noteikts, ka attiecībā uz attaisnojošiem pierādījumiem pietiek ar to, ka uzņēmums pierāda, ka tas būtu varējis izmantot attaisnojošos dokumentus savā iebildumu rakstā tādā ziņā, ka, ja tas būtu varējis uz tiem atsaukties administratīvā procesa laikā, tas būtu varējis iesniegt pierādījumus, kas neatbilst Komisijas šajā stadijā izdarītajiem konstatējumiem, un tādējādi būtu varējusi zināmā mērā ietekmēt Komisijas vērtējumu jebkurā tās pieņemtajā lēmumā. Tiesas pieeja attaisnojošiem dokumentiem ir atspoguļota arī judikatūrā attiecībā uz Komisijas pienākumu izveidot pienācīgu sanāksmju reģistru, kurā ir sniegta attaisnojoša informācija.

78. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka TACA spriedums (uz kuru Komisija vēlas balstīties savā atzinumā ombudam) apstiprina un atbalsta Intel apgalvojumu, ka Komisijai bija pienākums pienācīgi reģistrēt tikšanos ar A. TACA, atbildētāju pamats par to, ka Komisija nav izpildusi protokolu par tikšanos ar sūdzības iesniedzēju, tika noraidīts, pamatojoties uz konkrētiem lietas faktiem. Rezumējot, lietā TACA atbildētājas nevarēja ne precizēt pieprasītos attaisnojošos

pierādījumus, ne arī sniegt ne mazākās norādes par šādu pierādījumu esamību un līdz ar to to nozīmi šajā lietā. Turklāt arī atbildētāju *TACA* otrais pamats, saskaņā ar kuru Komisija nav sagatavojusi protokolu par tikšanos ar trešo personu, tika noraidīts, jo atbildētājas nevarēja identificēt attiecīgos attaisnojošos pierādījumus un nesniedza nekādus pierādījumus par to esamību un līdz ar to par to lietderību šajā lietā. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka nav šaubu, ka atšķirībā no *TACA* situācijas Intel ir pietiekami precizējis pieprasītos attaisnojošos pierādījumus un ir arī pietiekami pierādījis, ka šādi pierādījumi pastāv un ka tie ir būtiski un lietderīgi Komisijas izmeklēšanai. Tāpēc sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka *TACA* spriedums nekādi nemaina secinājumu, ka Komisijai acīmredzami bija pienākums, pirmkārt, pienācīgi reģistrēt interviju ar A, ņemot vērā sanāksmes laikā A sniegtās informācijas acīmredzamo attaisnojošo raksturu, un ii) nodot šo protokolu Intel rīcībā.

79. Otrajā papildu atzinumā, kas tika iesniegts ombudam 2009. gada 10. jūnijā, Komisija apgalvo, ka tas tika uzsvērts Komisijas 2009. gada 20. marta atzinumā, ka jautājumu par to, vai A kunga 2006. gada 23. augusta paziņojumi varētu būt attaisnojoši, var izlemt tikai ar pārliecību, ņemot vērā Komisijas galīgos secinājumus par Intel praksi, kas izteikti galīgajā lēmumā. Pirms šāda lēmuma pieņemšanas Komisija, pamatojoties uz lietas sākotnējo vērtējumu, ko tā pastāvīgi attīsta, izvērtē, kāda informācija ir būtiska šajā lietā. Pamatojoties uz to, Komisijai vienmēr ir iepriekšējs viedoklis par informācijas attaisnojošo vai apsūdzozo raksturu. Tomēr tikai galīgā lēmuma pieņemšanas brīdī šis viedoklis kļūst galīgs. Līdz ar to pirms galīgā lēmuma projekta Komisija galīgi izvērtēja, vai paziņojumiem, kurus A. varētu būt sniedzis 2006. gada 23. augustā, varētu būt attaisnojošs raksturs. Galīgais lēmums [32] faktiski plaši attiecas uz A. kunga liecībām ASV, ciktāl tās attiecas uz nosacījumiem, kas saistīti ar Dell piešķirtajām atlaidēm Intel. Tajā Komisija būtībā secina, ka A. savās liecībās nav mainījis savu nostāju attiecībā uz atbilstošo jautājumu par to, vai Intel atlaides Dell bija nosacītas. Turklāt Komisija secina, ka neviens no A paziņojumiem, kas sniegti nevienā no viņa liecībām, nav pretrunā Komisijas konstatējumiem par Intel ļaunprātīgo rīcību. Ņemot to vērā, nav ticams pieņemt, ka A. būtu pievienojis lietu 2006. gada 23. augusta sanāksmē, kas jau nebija Komisijas lietas materiālos. Nekas neliecina par to, ka laikā no 2003. gada marta līdz 2009. gada februārim A. būtu bijis iemesls mainīt savu nostāju un iesniegt Komisijai citādu faktu versiju nekā tā, kas tika iesniegta FTC un Delaware Court. Nav pamata uzskatīt, ka Komisija nav ņēmusi vērā papildu faktus, kas ir būtiski Intel aizstāvībai un kas tai tika paziņoti šīs sanāksmes laikā.

80. Komisija saglabāja savu juridisko nostāju, kas izklāstīta tās 2009. gada 20. marta komentāru ombudam 22.–30. punktā un atspoguļota 2009. gada 13. maija lēmuma 39.–49. apsvērumā, saskaņā ar kuru tai nebija pienākuma ierakstīt vai pieņemt piezīmes par interviju ar A.. Tomēr šim jautājumam nav nozīmes šajā lietā, jo Intel nevar pamatot, kādā veidā fakti, ko A kungs esot iesniedzis 2006. gada 23. augustā, būtu atspēkojuši Komisijas Lēmumā izdarītos konstatējumus.

81. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 15. jūnija apsvērumos par Komisijas 2009. gada 10. jūnija turpmāko atzinumu norādīja, ka Komisija lielā mērā atkārtoja argumentus, kas izklāstīti Komisijas iepriekšējā 2009. gada 20. marta iesniegumā. Jo īpaši Komisija atkārtoti uzsvēra, ka tai ir ekskluzīva rīcības brīvība lemt par: (i) vai pierādījumi ir attaisnojoši un tādēļ par tiem būtu jāsaņem sīki izstrādāts rakstisks apliecinājums; un (ii) kad, ja kādreiz, tā darīs zināmus šādus

attaisnojošus pierādījumus atbildētājam. Komisija uzskata, ka 2006. gada 23. augusta intervijas laikā sniegto paziņojumu attaisnojošo raksturu varēja noteikt tikai “ *ar pārliecību, ņemot vērā Komisijas galīgos secinājumus par Intel praksi, kas izteikti galīgajā lēmumā* ”, lai “ *Komisija pirms galīgā lēmuma projekta galīgi izvērtēja, vai apgalvojumiem, ko A varētu būt sniedzis 2006. gada 23. augustā, varētu būt attaisnojošs raksturs* ”. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka, kā sīki paskaidrots viņa 2009. gada 14. aprīļa apsvērumos, Kopienas tiesas ir noraidījušas Komisijas nostāju. [33] Sūdzības iesniedzējs vēlreiz norādīja Kopienas tiesas nepārprotamo konstatējumu, ka atbildētājam ir jābūt iespējai izmantot attaisnojošus materiālus un palauties uz tiem “ *administratīvās procedūras laikā* ”, lai ņemtu vērā Komisijas konstatējumus “*šajā posmā* ” un lai “*varētu zināmā mērā ietekmēt Komisijas vērtējumu galīgajā lēmumā* ”, ir tiešā pretrunā Komisijas argumentam, ka tā var noklusēt iespējami attaisnojošus materiālus līdz galīgā lēmuma pieņemšanai. Sūdzības iesniedzējs atkārtoja savu argumentu, ka nevis tikai Komisija, bet gan izlemj, kuri pierādījumi ir noderīgi Intel aizstāvībai. Viņš atkārtoja savu argumentu, ka, ja Komisija būtu iesniegusi (pienācīgu) paziņojumu par 2006. gada 23. augusta sanākumi, Intel būtu varējusi atsaukties uz šo paziņojumu savā iebildumu rakstā.

Ombuda novērtējums

82. Vispirms ombuds norāda, ka, ņemot vērā Komisijas kā Līguma uzraudzītājas lomu un jo īpaši tās uzdevumu nodrošināt EK Līguma 81. un 82. panta ievērošanu, Komisijai, kad tā nolēmj uzsākt izmeklēšanu par iespējamu EKL 81. vai 82. panta pārkāpumu, ir jācenšas pietiekami informēt sevi par visiem būtiskajiem faktiem [34] Lai gan Komisijai ir saprātīga rīcības brīvība [35] attiecībā uz to, kas ir būtisks fakts, Komisijai, cenšoties noskaidrot atbilstošos faktus, nebūtu jānošķir pierādījumi, kas var liecināt par to, ka uzņēmums ir pārkāpis EKL 81. vai 82. pantu (apsūdzoshi pierādījumi), un pierādījumi, kas var liecināt par to, ka uzņēmums nav pārkāpis EKL 81. vai 82. pantu (attaisnojoši pierādījumi). Kopumā Komisijas pienākums ir saglabāt neatkarību, objektivitāti un objektivitāti [36], vācot attiecīgu informāciju saistībā ar izmeklēšanas pilnvaru īstenošanu saskaņā ar EKL 81. un 82. pantu.

83. Komisijas izmeklēšanas pilnvaras attiecībā uz EKL 81. un 82. pantu ir noteiktas Regulā 1/2003 [37]. 2004. gada 1. maijā, kad stājās spēkā Regula 1/2003 [38], Komisijas izmeklēšanas pilnvaras tika pastiprinātas, salīdzinot ar tām, kas paredzētas Regulas Nr. 1/2003 priekštecē, proti, Regulā 17/62 [39]. Attiecībā uz paziņojumu pieņemšanu Regulas 1/2003 25. apsvērums ir formulēts šādi:

“Konkurences noteikumu pārkāpumu atklāšana kļūst arvien sarežģītāka, un, lai efektīvi aizsargātu konkurenci, ir jāpapildina Komisijas izmeklēšanas pilnvaras. Komisija jo īpaši būtu jāpilnvaro iztaujāt visas personas, kuru rīcībā var būt noderīga informācija, un reģistrēt sniegtos paziņojumus.”

84. Regulas 1/2003 19. pants (Pienākums pieņemt paziņojumus) ir juridiskais pamats, kas pilnvaro Komisiju veikt intervijas, lai savāktu informāciju, kas saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu. 19. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

“ *Lai veiktu šajā regulā noteiktos pienākumus, Komisija var iztaujāt jebkuru fizisku vai juridisku*

personu, kas piekrīt iztaujāšanai, lai savāktu informāciju, kas saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu.”

85. Savos atzinumos ombudam [40] Komisija apgalvo, ka tai nav pienākuma sagatavot “*protokolu*” sanāksmēm ar kādu personu vai uzņēmumu (Ombuda izcēlums). Tā apgalvo, ka saskaņā ar savu Paziņojumu par piekļuvi lietas materiāliem, ja Komisija *izvēlas* izdarīt piezīmes par sanāksmēm, šādi dokumenti ir tās interpretācija par sanāksmju laikā teikto, tāpēc tie ir uzskatāmi par iekšējiem dokumentiem [41]. Komisija norāda, ka tās viedoklis atbilst Pirmās instances tiesas nolēmumiem *TACA* [42] un *Group Danone*. [43] Konkrēti, Komisija apgalvo, ka 2006. gada 23. augusta sanāksme nebija “*intervija*” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu.

86. Ombuds norāda, ka, pārbaudot tiesību akta kvalifikāciju, analīze nevar aprobežoties tikai ar tiesību akta oficiālā nosaukuma pārbaudi, bet tai ir jābalstās uz objektīviem faktoriem, kurus var pārbaudīt tiesā. Šie faktori jo īpaši ietver pasākuma mērķi un saturu [44]. Tā kā tiesību akta formas izvēle nevar mainīt akta raksturu, ir jāpārbauda, vai tiesību akta saturs pilnībā atbilst attiecīgajai iestādei piešķirtajai formai [45].

87. Ombuds uzskata, ka uz interviju [46] attiecas Regulas 1/2003 19. pants tikai tad, ja tās mērķis ir vākt informāciju, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu. Tādējādi, piemēram, sanāksme, kuras mērķis un saturs ir noteikt, vai jau savāktā informācija būtu jāklasificē kā konfidenciāls komercnoslēpums, vai sanāksme, kuras mērķis un saturs ir procedūras posma organizēšana saistībā ar izmeklēšanu, nav “*intervijas*” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu (turpmāk “*19. panta intervijas*”). Turklāt sanāksme, kuras mērķis un saturs ir *sniegt* trešai personai informāciju par Komisijas viedokli, nebūs “*19. panta intervija*”. Turklāt sanāksme, kuras mērķis un saturs ir tādas informācijas vākšana, kas neattiecas uz “*izmeklēšanas priekšmetu*” (piemēram, tādas informācijas vākšana, kas izmantojama konkurences politikas novērtēšanā kopumā [47]), nebūs “*19. panta intervija*” [48].

88. Ombuds arī norāda, ka Komisijai ir saprātīga rīcības brīvība attiecībā uz to, vai veikt “*19. panta interviju*”. [49] Tomēr, ja Komisija izmanto šo rīcības brīvību un izvēlas iztaujāt trešo personu, lai vāktu informāciju saistībā ar izmeklēšanas priekšmetu, secīgās intervijas klasifikācijai nevajadzētu būt patvaļīgai, bet tai drīzāk jābūt balstītai uz intervijas mērķi un saturu.

89. Ombuds ir rūpīgi izskatījis pierādījumus saistībā ar 2006. gada 23. augusta sanāksmi un ir atzīmējis:

a. 2006. gada 23. augusta sanāksmes darba kārtībā norādīts, ka minētajā sanāksmē apspriežamie jautājumi bija saistīti ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990. Tāpēc ir skaidrs, ka Komisijas mērķis, izstrādājot šo darba kārtību, bija vākt informāciju 2006. gada 23. augusta sanāksmē.

B. 2006. gada 29. augusta piezīmē ir apkopoti viena no lietas izskatītājiem, kas piedalījās 2006. gada 23. augusta sanāksmē, iespaidi. Tomēr, lai gan paziņojums ir kopsavilkums, tajā ir ietverta plaša faktu informācija, ko sniedzis A (Dell vecākais vadītājs) par vismaz vairākiem

jautājumiem, kas tika apspriesti 2006. gada 23. augusta sanāksmē. No 2006. gada 29. augusta paziņojuma pārbaudes izriet, ka šīs sanāksmes mērķis un saturs tieši attiecās uz informācijas vākšanu no Dell, kas attiecās uz izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990. Konkrēti, 2006. gada 29. augusta paziņojums daudzos gadījumos attiecas uz jautājumiem, ko A. k-gam uzdevusi Komisija, un uz A. k-ga atbildēm. Tādējādi ir skaidrs, ka Komisijas, uzdodot jautājumus A kungam, mērķis bija vākt informāciju 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Šīs atbildes bija informācija, kas bija tieši saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990. Tādējādi sanāksmes saturs bija informācija, kas bija tieši saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990.

C. No Dell 2006. gada 23. augusta sanāksmes rakstveida turpinājuma pārbaudes izriet, ka minētās sanāksmes mērķis un saturs tieši attiecās uz informācijas vākšanu no Dell par izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990. Dell atbildes nosaukums ir *“ Satikšanās ar [A] kungu] 2006. gada 23. augustā Turpmākie pasākumi saistībā ar mutiskajiem jautājumiem, ko uzdeva Eiropas Komisija . Savā atbildē Dell sniedz atbildes uz astoņiem Komisijas uzdotajiem jautājumiem. Piemēram, atbildes uz ceturto jautājumu pirmajā daļā ir skaidri norādīts, ka Komisija 2006. gada 23. augusta sanāksmē uzdeva A. k-gam jautājumus, kas tieši saistīti ar izmeklēšanas priekšmetu, un ka tajā pašā 2006. gada 23. augusta sanāksmē A sniedza informāciju Komisijai, atbildot uz šiem jautājumiem. Līdzīgi secinājumi izriet no atbildes uz sesto jautājumu pirmās daļas pārbaudes. Tādējādi ir skaidrs, ka Komisijas, uzdodot jautājumus A kungam, mērķis bija vākt informāciju 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Sanāksmes saturs bija informācija, kas bija tieši saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990.*

90. Līdz ar to ombuds secina, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē Komisija pieprasīja A. informāciju, kas bija tieši saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē faktiski apspriestie jautājumi bija tieši saistīti ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990 un ka A sniedza Komisijai konkrētu informāciju, kas bija tieši saistīta ar izmeklēšanas priekšmetu lietā COMP/37.990. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds secina, ka 2006. gada 23. augusta sanāksme, ņemot vērā tās mērķi un saturu, būtu jāklasificē kā *“19. panta intervija”*. Nonākot pie šāda secinājuma, ombuds konstatē, ka Kopienas tiesām vēl nav bijusi iespēja sniegt Regulas 1/2003 19. panta interpretāciju. Jāatgādina, ka augstākā vara attiecībā uz Kopienas tiesību nozīmi un interpretāciju ir Eiropas Kopienų Tiesa [50] .

91. Regulā 773/2004 ir paredzēti īpaši noteikumi par lietas izskatīšanas uzsākšanu Komisijā, kā arī par sūdzību izskatīšanu un attiecīgo pušu uzklaustīšanu. Regulas 773/2004 3. pants (Pilnvaras pieņemt paziņojumus) ir formulēts šādi:

“ 1. Ja Komisija iztaujā personu ar tās piekrišanu saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1/2003 19. pantu, tā intervijas sākumā norāda intervijas juridisko pamatu un mērķi un atsauc tās brīvprātīgo raksturu. Tā arī informē iztaujuāto personu par savu nodomu veikt iztaujuāšanas protokolu.

2. Iztaujuāšanu var veikt ar jebkādiem līdzekļiem, tostarp pa tālruni vai elektroniskiem līdzekļiem.

3. Komisija var reģistrēt iztaujuāto personu paziņojumus jebkādā formā. Jebkura ieraksta kopija ir pieejama intervētajai personai apstiprināšanai. Vajadzības gadījumā Komisija nosaka

termiņu, kurā intervētā persona var tai paziņot par visiem labojumiem, kas izdarāmi paziņojumā.”

92. Tādējādi Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. pantā ir ietverta virkne pienākumu, kas Komisijai ir jāievēro *ikreiz*, kad sanāksme tās mērķa un satura dēļ ir jākvalificē kā “*intervija*” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu. Šo interpretāciju apstiprina imperatīvā gadījuma izmantošana *attiecībā uz* katru no šiem pienākumiem. Jāuzsver, ka Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. pantu nevajadzētu interpretēt kā tādu, kurā izklāstīti nosacījumi, kas jāizpilda, *lai interviju* kvalificētu kā “19. *panta interviju*”, bet gan tajā ir ietverta virkne pienākumu, kas jāievēro, *tiklīdz* intervija ir pareizi klasificēta kā “19. *panta intervija*”. Kā izriet no šī sprieduma 88. punkta, *ikreiz*, kad Komisija iztaujā trešo personu, *lai vāktu informāciju par izmeklēšanas priekšmetu*, iztaujāšana, ņemot vērā tās mērķi un saturu, ir jākvalificē kā “19. *panta intervija*”. Faktiski Regulas 773/2004 3. pantā noteiktā pienākuma neizpilde nenozīmē, ka intervija vairs nav “19. *panta intervija*”, *bet gan to*, ka Komisija nav izpildījusi pienākumu attiecībā uz “19. *panta interviju*”.

93. Pienākumi, kas Komisijai jāievēro *ikreiz*, kad sanāksme jākvalificē kā “19. *panta intervija*”, ietver pienākumu norādīt intervijas juridisko pamatu un mērķi, kā arī pienākumu intervijas sākumā atsaukt intervijas brīvprātīgo raksturu. Tas ietver arī Komisijas pienākumu informēt iztaujāto personu par savu nodomu veikt iztaujāšanas protokolu.

94. Regulas 773/2004 3. pantā noteikts, ka Komisija “*var reģistrēt iztaujāto personu paziņojumus jebkādā formā*” (izcēlums pievienots). Tādējādi Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. pantā ir skaidri paredzēta Komisijas rīcības brīvība attiecībā uz 19. panta intervijas reģistrēšanu [51] Regulas 773/2004 3. pantā ir arī noteikts, ka pēc *ieraksta* veikšanas jebkura šāda ieraksta kopija ir jādara pieejama iztaujātai personai apstiprināšanai. Tomēr Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. panta formulējums ne vienmēr ir tik skaidrs attiecībā uz to, vai Komisijai ir juridisks pienākums veikt 19. panta intervijas ierakstu. [52] Kopumā Regulas 773/2004 3. pantā nav īpaši noteikts, ka jāreģistrē “19. *panta intervija*”. [53] Turklāt Regulas 773/2004 3. panta 3. punktā ir noteikts, ka “*jebkura ieraksta kopija ir pieejama personai, kas tiek iztaujāta apstiprināšanai.*” (mans izcēlums) vārda “*jebkurš*” lietojums Regulas 773/2004 3. panta 3. punktā varētu nozīmēt, ka Komisijai ir juridiska rīcības brīvība attiecībā uz to, vai reģistrēt “19. *panta intervijas*” [54].

95. Pat ja tiktu atzīts, ka Regulas 773/2004 3. pants neuzliek *juridisku* pienākumu reģistrēt “19. *panta interviju*” [55], bet gan dod Komisijai rīcības brīvību attiecībā uz to, vai tā reģistrē “19. *panta interviju*”, ombuds norāda, ka, lai gan tiesību normu neievērošana ir administratīva kļūme, administratīvas kļūmes jēdziens ir plašāks nekā likumības jēdziens. Jo īpaši, īstenojot rīcības brīvību, administrācijai vienmēr jābūt pamatotiem un likumīgiem iemesliem izvēlēties vienu, nevis citu rīcības virzienu [56].

96. Kā norādīts šī sprieduma 82. punktā, Komisijas loma, nodrošinot EKL 81. un 82. panta ievērošanu, prasa, lai Komisija, uzsākot izmeklēšanu par iespējamu EKL 81. vai 82. panta pārkāpumu, pilnībā informētu par visiem atbilstošajiem faktiem. Pat ja tiktu atzīts, ka Komisijai ir zināma rīcības brīvība attiecībā uz “19. *panta intervijas*” reģistrēšanu un *pat* ja tiktu apgalvots, ka iztaujāšana ar trešo personu, kurā tiek apkopota informācija par izmeklēšanas priekšmetu,

nebūtu jākvalificē kā “19. *panta intervija*”, ombuds uzskata, ka tas pārsniegtu Komisijas rīcības brīvību, tādējādi tiek pārkāpts labas pārvaldības princips, ja Komisija šo rīcības brīvību izmantotu tādā veidā, kas nozīmētu, ka tā nenodrošina, ka jebkādā formā tiek pienācīgi dokumentēta visa “ *informācija, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu*”, kas tai ir sniegta izmeklēšanas ietvaros, un ka ieraksts pēc tam tiek iekļauts lietas materiālos.

97. *Pieņemot*, ka Komisijai ir zināma rīcības brīvība attiecībā uz iztaujāšanu ar trešo personu, kurā tiek apkopota informācija par izmeklēšanas priekšmetu [57], var apgalvot, ka izņēmuma kārtā varētu būt situācijas, kad labas pārvaldības principi varētu neprasīt pienācīgu iztaujāšanu.

98. Pirmkārt, ja Komisijai sniegtā informācija jau ir iekļauta Komisijas lietas materiālos, jo Komisija to ir ieguvusi no cita avota, saskaņā ar labas pārvaldības principiem var nebūt nepieciešams sagatavot pienācīgu iztaujāšanu. (Tomēr, ja tas tā ir, Komisijai vismaz būtu jāsaģatavo iekšēja piezīme, norādot, ka iztaujāto personu sniegtā informācija jau bija lietas materiālos [58]) Tomēr tas pats pamatojums neattiecas uz informāciju, ko Komisija var *iegūt pēc attiecīgās intervijas*. Komisijas spēja vēlākā izmeklēšanas posmā savākt precīzu informāciju, kas tai jau sniegta (neregistrētajā) intervijā, noteikti ir neskaidra. Tādējādi tas nebūtu laba pārvaldība, ja Komisija, pienācīgi neregistrējot interviju, varētu riskēt, neiekļaujot lietas materiālos “ *informāciju, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu*”, kas tai ir sniegta. Ja (neregistrētā) informācija būtu apsūdzošs pierādījums, Komisija riskētu zaudēt iespēju izmantot šos apsūdzošos pierādījumus savā galīgajā lēmumā. Tas ierobežotu Komisijas spēju nodrošināt EKL 81. un 82. panta ievērošanu. Ja (neregistrētā) informācija būtu attaisnojošs pierādījums, Komisija riskētu pārkāpt izmeklētās personas tiesības uz aizstāvību gadījumā, ja tā pieņemtu lēmumu, ar kuru konstatē, ka izmeklētā puse ir pārkāpusi EKL 81. vai 82. pantu. Ombuds uzskata, ka neatkarīgi no tā, vai iepriekš minētie riski materializējas [59], tas nav laba pārvaldība, ja Komisija uzņemas šādus riskus, nesagatavojot pienācīgu iztaujāšanu, kad tā iegūst mutiskus pierādījumus, kas kaut kādā formā vēl nav iekļauti lietas materiālos.

99. Turklāt, ja pēc tās informācijas analīzes, kas iegūta no iztaujājamām personām, izrādās, ka sniegtā informācija faktiski nav informācija, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu, nebūtu nepieciešams sagatavot visaptverošu iztaujāšanas paziņojumu [60]. Tomēr, ja tas tā ir, Komisijai vismaz būtu jāsaģatavo iekšēja piezīme, norādot, ka iztaujāto personu sniegtā informācija nav “ *informācija, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu*”.

100. Faktors, kas Komisijai jāņem vērā, īstenojot savu rīcības brīvību attiecībā uz to, vai veikt iztaujāšanu, ir iztaujājamās(-o) personas(-u) identitāte. Ombuds norāda, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmes nozīmi lietā COMP/37.990 pastiprina fakts, ka A bija **[vecākais Dell izpilddirektors]** [61] arī **[Dell izpilddirektors]** bija atbildīgs par Dell attiecībām ar Intel. Tādējādi viņš bija tiešs liecinieks viņa aprakstītajiem apstākļiem. [62] Viņam bija arī viņa vecākais iekšējais padomdevējs un vecākais ārējais padomdevējs [63]. Visbeidzot A kungs zināja, ka Komisijas rīcībā ir dokumenti, kas attiecas uz viņa liecību FTC 2003. gadā. Līdz ar to viņam bija iespēja apsvērt atbildi, ko viņš sniegtu, ja Komisija viņam uzdotu jautājumus par šiem jautājumiem. No visiem šiem apstākļiem izriet, ka A. paziņojumi ir jāuzskata par tādiem, kas sniegti apzināti un pēc rūpīgas pārdomām, tādējādi padarot tos īpaši ticamus. Šie faktori būtu jāvuši šādus apgalvojumus pienācīgi reģistrēt [64].

101. Ombuds arī uzskata, ka, pienācīgi reģistrējot interviju, būtu precīzi jāapraksta visa informācija, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu, kura Komisijai sniegta šādā intervijā.

102. Lai nodrošinātu, ka tas tā ir attiecībā uz “19. *panta intervijas piezīmi*”, Regulas 773/2004 3. panta 3. punktā ir noteikts juridisks pienākums visu veikto ierakstu kopiju darīt pieejamu iztaujātajai personai apstiprināšanai. Tādējādi “19. *panta intervijas piezīme*” kļūs par “19. *panta paziņojumu*” pēc tam, kad to būs apstiprinājusi iztaujātā(-ās) persona(-as). [65] Tā kā 19. panta intervijas mērķis ir apkopot informāciju no trešām personām, “19. *panta intervijas piezīmē*” būtu jāreģistrē tikai intervijas laikā sniegtā informācija. [66] Pienācīgi sagatavotā(-ās) 19. pantā minētās(-o) intervijas piezīmē nebūtu jāiekļauj, piemēram, Komisijas vai tās dienestu novērtējumi un personīgie uzskati. “19. *panta paziņojums*”, kad tas ir aizpildīts (t. i., kad intervētā persona to ir apstiprinājusi vai kad ir pagājis tā apstiprināšanas termiņš), būtu jāiekļauj lietas materiālos.

103. *Pat ja* tiktu atzīts, ka iztaujāšana ar trešo personu, kurā tiek apkopota informācija par izmeklēšanas priekšmetu, nebūtu jākvalificē kā “19. *panta intervija*”, ombuds uzskata, ka laba administratīvā prakse ir nodrošināt, lai piezīmes, kas ietver informāciju par izmeklēšanas priekšmetu, būtu precīzas. Tas ir vēl jo svarīgāk kontekstā, kad Komisija īsteno savas izmeklēšanas pilnvaras saskaņā ar EKL 81. un 82. pantu un kur tai ir plašas sankciju pilnvaras. Tādējādi, ja Komisijai būtu šaubas par tādas iztaujāšanas piezīmes pareizību, kurā tā ir ieguvusi informāciju par izmeklēšanas priekšmetu, tai būtu saskaņā ar labas pārvaldības principiem pārbaudīt faktu izpratni ar iztaujājamo personu.

104. Ir acīmredzams, ka, ja izmeklēšanas gaitā Komisija apkopo informāciju par izmeklēšanas priekšmetu, tai šī informācija būtu jāpievieno lietas materiāliem. Tas tā ir neatkarīgi no tā, vai informācija ir atspoguļota “19. *panta intervijas paziņojumā*” vai kādā citā formātā.

105. Ombuds uzskata, ka, ja šādai intervijai ir saskaņota darba kārtība, darba kārtība būtu jāpievieno “19. *panta paziņojumam*” vai jebkurai citai attiecīgai piezīmei. Tā tas ir gadījumā, ja darba kārtību sagatavoja intervētā persona un nosūtīja Komisijai vai Komisija sagatavoja un nosūtīja intervētajai personai. Turklāt, ja intervijas kontekstā Komisija saņem citus dokumentus no iztaujājamās personas, tai tie būtu jāpievieno arī attiecīgajai piezīmei. Šādi dokumenti būtu jāiekļauj arī lietā.

106. Komisija uzskata, ka darba kārtības [67] dokuments “*visticamāk*” bija lietas izskatītāja personiska piezīme, kas tika nosūtīta Dell pa e-pastu pirms sanāksmes vai nodota Dell sanāksmes laikā. Pirmkārt, ombuds uzskata par pārsteidzošu, ka Komisija nevar kategoriski noteikt darba kārtības avotu. Katrā ziņā, pat ja tiek pieņemts, ka darba kārtības avots ir Komisija, nav strīda par to, ka darba kārtība tika nodota Dell pārstāvjiem pirms sanāksmes vai tās laikā. Otrkārt, ombuds nepiekrīt tam, ka šādu dokumentu, kas tika nosūtīts Dell administratīvā procesa ietvaros, Komisija var turpināt klasificēt kā Komisijas “*iekšējo dokumentu*”, tiklīdz Komisijas dienesti to ir nodevuši trešai personai.

107. Komisija uzskata, ka 2006. gada 29. augusta paziņojumā ir apkopoti viena no 2006. gada

23. augusta sanāsmē klātesošo lietu izskatītāju iespaidi [68] Tajā ir ietverta "informācija no citiem avotiem, personiskie uzskati un lietas izskatītāja viedoklis par turpmāko izmeklēšanas stratēģiju". Komisija uzskata, ka paziņojums nav sagatavots, lai to parakstītu vai vienotos ar citiem sanāksmes dalībniekiem (un to nekad nav parakstījuši vai apstiprinājuši citi sanāksmes dalībnieki). Komisija uzskata, ka tai nevienā brīdī nebija jāklūst par daļu no faktiem, kas izriet no izmeklēšanas. Drīzāk Komisija uzskata, ka 2006. gada 29. augusta paziņojums bija atgādinājums *lietas izskatītājam*, lai sagatavotu turpmākus izmeklēšanas pasākumus. Ombuds secina, ka 2006. gada 29. augusta paziņojumu nevar klasificēt kā "19. panta intervijas piezīmi".

108. Tādējādi ombuds piekrīt Komisijai, ka, tā kā 2006. gada 29. augusta paziņojums ir Komisijas interpretācija par sanāksmju laikā teikto, šī piezīme ir pareizi klasificēta kā "iekšējs dokuments".

109. Ombuds uzskata, ka, tā kā 2006. gada 29. augusta paziņojums ir tikai kopsavilkums un tajā ir ietverta informācija no citiem avotiem, kā arī lietas izskatītāja, kurš uzrakstīja paziņojumu, viedoklis, tas, ņemot vērā tā struktūru un īpašo saturu, vēlāk nevarēja tikt pārveidots sanāksmes protokolā, par kuru panākta vienošanās, lai to iesniegtu citiem sanāksmes dalībniekiem. Ombuds norāda, ka Komisija piekrīt šim viedoklim (skat. iepriekš 65. punktu).

110. Komisija uzskata, ka Komisijas lietas materiālos nav citu piezīmju vai ierakstu, izņemot 2006. gada 29. augusta paziņojumu.

111. Iepriekš 96.–98. punktā ombuds norādīja, ka, pat pieņemot, ka Regulas 773/2004 3. pants nerada juridisku pienākumu reģistrēt "19. panta iztaujāšanu" jebkādos apstākļos [69], un, pat ja tiktu atzīts, ka iztaujāšana ar trešo personu, kurā tiek apkopota informācija par izmeklēšanas priekšmetu, nebūtu jā kvalificē kā "19. panta intervija", labas pārvaldības principi prasa, lai Komisija nodrošinātu, ka jebkādā formā un pēc tam lietas materiālos tiek pienācīgi dokumentēta visa "informācija, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu", ko Komisija savākusi izmeklēšanas gaitā. Viņš arī norādīja, ka, ievērojot dažus izņēmumus, vismaz var apgalvot, ka labas pārvaldības principi ne vienmēr prasa, lai vienmēr tiktu reģistrēta Komisijai sniegtā informācija, ja šī informācija jau ir iekļauta Komisijas lietas materiālos. [70]

112. Ombuds šajā sakarā norāda, ka no Dell atbildēm, kas izklāstītas 2006. gada 29. augusta paziņojumā [71], var secināt, ka ne visa informācija, ko Dell sniedza 2006. gada 23. augusta sanāsmē, jau bija Komisijas lietas materiālos pirms 2006. gada 23. augusta [72] Piemēram, 2006. gada 29. augusta paziņojuma pārbaude liecina, ka šajā sanāsmē A atjaunināja Komisiju attiecībā uz Dell politiku, sniedzot tai informāciju par [2005., 2006. un 2007. gadu].

113. Turklāt Dell 2006. gada 23. augusta sanāksmes rakstveida turpinājuma pārbaude apstiprina, ka fakti, kas radušies pēc A. FTC 2003. gada marta liecības, tika apspriesti arī 2006. gada 23. augusta sanāsmē. Rakstveida turpmākie pasākumi ietver 1) Dell izpratni par jautājumiem, kurus Komisija uzdeva 2006. gada 23. augusta sanāsmē [73], un 2) Dell atbildes uz šiem jautājumiem. Lielākā daļa Komisijas jautājumu, kas izklāstīti Dell rakstiskajā pēcpārbaudē, atsaucas uz A. FTC liecībām. Dell rakstiskie turpmākie pasākumi liecina, ka 2006. gada 23. augusta sanāsmē Komisija pieprasīja arī papildu un atjauninātu informāciju (ko

Dell sniegs savos rakstiskajos turpmākajos pasākumos pēc sanāksmes). Piemēram, pirmais jautājums attiecas uz Komisijas lūgumu A kungam “*apstiprināt*”, kad identificēts programmatūras izstrādātājs ir uzsācis konkrētu projektu. No šī formulējuma izriet, ka Komisija ir vēlējusies A. k-gam “*apstiprināt*” informāciju, kas vismaz daļēji jau bija sniegta 2006. gada 23. augusta sanāksmē. No Dell pēcpārbaudes pārbaudes arī izriet, ka informācija, kas tika “*apstiprināta*”, attiecas uz notikumiem, kas notikuši jau 2005. gadā [Redacted]. Tādējādi, lai gan 2006. gada 23. augusta sanāksmē apspriestie jautājumi varēja balstīties uz FTC noklausīšanās liecībām, to piemērošanas jomai bija jābūt plašākai par to, ko A. sniedza savās FTC liecībās. Dell rakstiskajā pēcpārbaudē ir vairāki citi piemēri, no kuriem var izdarīt līdzīgus secinājumus. Šajā sakarā ombuds provizoriski secina no Dell pēcpārbaudes, ka ne visa Dell 2006. gada 23. augusta sanāksmē sniegtā informācija jau bija iekļauta Komisijas lietas materiālos pirms minētā datuma [74].

114. Tādējādi 2006. gada 23. augusta sanāksmē Komisija apkopoja informāciju par tās izmeklēšanas priekšmetu, no kuras daļa tajā laikā nebija lietas materiālos (skat. iepriekš 111. un 113. punktu). Komisija nav pienācīgi ņēmusi vērā šo sanāksmi ne kā “19. panta intervijas piezīmi”, ne kā citādi. Sanāksmes darba kārtība lietā *netika* iekļauta. Šajā sakarā ombuds secina, ka, neizstrādājot pienācīgu piezīmi par 2006. gada 23. augusta sanāksmi, Komisija ir pieļāvusi administratīvu kļūmi.

115. Jāatgādina, ka savos atzinumos ombudam [75] Komisija apgalvoja, ka tai nav pienākuma sagatavot sanāksmju ar kādu personu vai uzņēmumu “*protokols*” un ka, ja tā *izvēlas* izdarīt piezīmes par šādām sanāksmēm, šādi dokumenti ir Komisijas interpretācija attiecībā uz sanāksmēs teikto. Šā iemesla dēļ tie tiek klasificēti kā iekšējie dokumenti. Komisija norāda, ka tās viedoklis atbilst Pirmās instances tiesas nolēmumiem TACA [76] un Danone grupā [77].

116. Ombuds norāda, ka gan TACA, gan Group Danone prasītāji lūdza atcelt Komisijas lēmumus, pamatojoties uz to, ka to tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas tāpēc, ka Komisija nav ievērojusi būtisku procedūras noteikumu, proti, prasītāju tiesības piekļūt lietas materiāliem [78]. Lai pilnībā novērtētu iepriekš minētās judikatūras atbilstību, ir jāuzsver, ka šajā izmeklēšanā, ko veic ombuds, pirmkārt, nav pietiekami, lai pieļautu Komisijas lēmumu. Kopienas tiesību vispārējais princips ir tāds, ka prasītājam, kurš lūdz atcelt administratīvu lēmumu procesuāla pārkāpuma dēļ, ir jāpierāda vismaz iespēja, ka administratīvās procedūras iznākums būtu bijis citāds, bet attiecībā uz procesuālo pārkāpumu, par kuru ir iesniegta sūdzība. [79] Konkrēti attiecībā uz tiesībām uz aizstāvību pārkāpums var izraisīt lēmuma atcelšanu tikai tad, ja tas faktiski ietekmē prasītāja tiesības uz aizstāvību un līdz ar to arī šī lēmuma saturu [80]. Piemēram, lietas dalībniekam, uz kuru attiecas izmeklēšana, nav dota iespēja izteikties par noteiktiem apsūdzošiem pierādījumiem, šis trūkums nozīmē lēmuma atcelšanu šajā ziņā tikai tad, ja attiecīgos apgalvojumus nevar juridiski pietiekami pamatot ar citiem pierādījumiem lēmumā, par kuru ieinteresētajai personai tika dota iespēja izteikt piezīmes [81]. Ombuds norāda, ka iepriekš minētā judikatūra ir jāsaprot kā tāda, kas attiecas uz tām procesuālajām prasībām, kuru pārkāpuma gadījumā lēmums tiks atcelts. Ir skaidrs, ka ne katrs dokumentu nepublicēšanas iemesls ir attiecīgā Komisijas lēmuma vai tā daļas atcelšana. [82] Ombuds tomēr norāda, ka *jebkurš* procesuāls pārkāpums var būt administratīvas kļūmes gadījums, pat ja šis procesuālais pārkāpums konkrētajā gadījumā galu galā nav pamats lēmuma atcelšanai. Tādējādi šī

sprieduma 114. punktā minēto konstatējumu nekādā veidā neliek apšaubīt *TACA* un *Groupe Danone* judikatūra.

117. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka tas, ka Komisija nav pienācīgi ņēmusi vērā sanāksmes saturu, pārkāpj viņa pamattiesības, proti, viņa tiesības uz aizstāvību. Lai gan ombuda uzdevums ir identificēt *jebkuru* administratīvas kļūmes gadījumu, šajā posmā ir jānorāda, ka konkrēta administratīvas kļūmes nopietnība patiešām pasliktināsies, ja administratīva kļūme ietver pamattiesību, piemēram, tiesību uz aizstāvību, pārkāpumu. Šīs tiesības ir ne tikai Kopienas tiesību pamatprincipi, bet arī nostiprinātas Eiropas Cilvēktiesību konvencijas 6. pantā.

118. Ombuds norāda, ka prasītāji *TACA* apgalvoja, ka viņu tiesības uz aizstāvību ir pārkāptas, jo Komisija lietas materiālos nav iekļāvusi sarunu protokolus vai telefona zvanus, kas tai bija ar attiecīgo trešo personu. Pirmās instances tiesa *TACA* spriedumā ir norādījusi, ka:

"[...] tiesības piekļūt lietas materiāliem konkurences lietās ir paredzētas, lai paziņojumu par iebildumiem adresāti varētu iepazīties ar pierādījumiem, kas iekļauti Komisijas lietas materiālos. Turpretī Komisijai nav vispārēja pienākuma sagatavot protokolus diskusijām ar sūdzības iesniedzējiem sanāksmēs vai telefonsarunās, kas notiek Līguma konkurences noteikumu piemērošanas gaitā." [84] (Emphasis pievienots)

Ombuds no iepriekš minētā saprot, ka tiesības piekļūt lietas materiāliem un līdz ar to tiesības uz aizstāvību netiks *automātiski* pārkāptas, ja Komisija nesagatavos protokolus par sanāksmēm vai telefonsarunām, kas notikušas Līguma konkurences noteikumu piemērošanas gaitā. Tiesību piekļūt lietas materiāliem un līdz ar to arī tiesību uz aizstāvību pārkāpumi, nesagatavojot sanāksmju protokolus vai telefonsarunu protokolus, ir jāizvērtē, ņemot vērā katras konkrētās lietas īpašos apstākļus.

119. Lietas dalībnieka, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības uz aizstāvību noteikti tiks pārkāptas, ja Komisija nesagatavos sanāksmju vai telefonsarunu protokolus un pēc tam savā lēmumā atsaucas uz apsūdzošiem pierādījumiem, kas mutiski sniegti šādās sanāksmēs vai telefonsarunās [85].

120. No tā izriet, ka lietas dalībnieka, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības uz aizstāvību netiks pārkāptas, ja Komisija nesagatavos protokolus par sanāksmēm vai telefonsarunām, kurās Komisijai netiek sniegta nekāda *informācija*. Tā tas var būt gadījumā, ja sanāksmju vai telefonsarunu mērķis ir apspriest tīri procesuālus jautājumus [86].

121. No tā arī izriet, ka, pat ja sanāksmes vai telefona zvana ietvaros Komisija iegūst apsūdzošus pierādījumus un neieraksta un neiekļāva lietas materiālos šādas sanāksmes vai telefona zvana protokolu, tā nepārkāpj lietas dalībnieka, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības uz aizstāvību, ja vien tā savā galīgajā lēmumā neizmanto šos apsūdzošos pierādījumus [87].

122. No tā arī izriet, ka, ja sanāksmes vai telefona zvana ietvaros Komisija iegūst apsūdzošus pierādījumus, kas *jau* ir iekļauti lietas materiālos (piemēram, tāpēc, ka tie jau ir iegūti no tā paša vai cita avota), Komisija nepārkāpj lietas dalībnieka, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības

uz aizstāvību, ja tā nesagatavo un neiekļauj lietas materiālos šādas sanāksmes vai telefona sarunas protokolu. Tas tā būs, pat ja Komisija savā galīgajā lēmumā balstās uz apsūdzošiem pierādījumiem.

123. Var būt arī tas, ka Komisija neieraksta apsūdzošus pierādījumus, kas iegūti sanāksmē vai telefonsarunā, bet *pēc tam* iegūst tos pašus apsūdzošos pierādījumus (no tā paša vai cita avota) un tos (pēc tam iegūtos) apsūdzošos pierādījumus iekļauj lietas materiālos. Komisija nepārkāpj personas, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības uz aizstāvību, pat ja tā paļaujas uz (vēlāk iegūtiem) apsūdzošiem pierādījumiem paziņojumā par iebildumiem un tās galīgajā lēmumā [88] .

124. Attiecībā uz *attaisnojošiem* pierādījumiem prasītāja nevar pamatoti apgalvot, ka ir pārkāptas tās tiesības uz aizstāvību, ja tā tikai vispārīgi atsaucas uz iespēju, ka trešās personas Komisijai ir iesniegušas šādus attaisnojošus pierādījumus. Tas nozīmē, ka tiesvedībā lietas dalībniekam, kas apgalvo, ka tai nav sniegti attaisnojoši pierādījumi, ir pienākums vismaz savos procesuālajos rakstos Tiesā sniegt konkrētus argumentus par attaisnojošu pierādījumu esamību un konkrētus argumentus, ka attaisnojošie pierādījumi ir iesniegti Komisijai (bet tie nav iekļauti Komisijas lietas materiālos).

125. Ombuds arī norāda, ka, pat ja tiek izvirzīti konkrēti argumenti attiecībā uz attaisnojošu pierādījumu esamību un tiek izvirzīti konkrēti argumenti par to, ka attaisnojošie pierādījumi Komisijai tika iesniegti (neregistrētas) sanāksmes vai telefona zvana laikā, izmeklētās personas tiesības uz aizstāvību netiks pārkāptas, ja šie attaisnojošie pierādījumi jau bija iekļauti lietas materiālos, kad notika sanāksme vai tālrunis. Turklāt lietas dalībnieka, uz kuru attiecas izmeklēšana, tiesības uz aizstāvību netiks pārkāptas, ja attiecīgie attaisnojošie pierādījumi vēlāk tiks iegūti no cita avota un pēc tam pievienoti lietas materiāliem.

126. Ombuds atgādina, ka sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka a) Komisija nav ņēmusi vērā 2006. gada 23. augustā notikušās sanāksmes protokolu ar Dell pārstāvjiem, neraugoties uz to, ka sanāksme bija tieši saistīta ar Intel izmeklēšanas priekšmetu, un ka tā rezultātā b) Komisija nav reģistrējusi potenciāli attaisnojošus pierādījumus (izcēlums pievienots).

127. Ombuds ir rūpīgi izskatījis pierādījumus, kas viņam darīti pieejami saistībā ar šo izmeklēšanu. Izskatot darba kārtību, 2006. gada 29. augusta paziņojumu un rakstveida Dell 2006. gada 23. augusta sanāksmes turpinājumu, ombuds secina, ka nevar izslēgt, ka vismaz daļēji 2006. gada 23. augusta sanāksme attiecās uz **pierādījumiem** [90] [91] , kas varētu būt Intel attaisnojoši.

128. Ombuds norāda, ka 2008. gada 19. decembrī Komisija piešķīra Intel piekļuvi aizklātai 2006. gada 29. augusta paziņojuma versijai un lūdza Intel sniegt komentārus par to.

129. Ombuds norāda, ka 2006. gada 29. augusta paziņojumā ir tikai apkopoti iespaids, ko rada viens no lietas izskatītājiem, kas piedalījās 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Izņemot Dell rakstiskos turpmākos pasākumus, Komisija ir informējusi ombudu, ka lietā nav citu dokumentu, kas saistīti ar 2006. gada 23. augusta sanāksmi. Ombuds nav redzējis un tam nav zināms

neviens cits dokuments lietas materiālos, kas sniegtu papildu informāciju par precīzu 2006. gada 23. augusta sanāksmes saturu [92] .

130. Ombuds jau ir norādījis, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmes rakstveida pēcpārbaudes rūpīga analīze liecina, ka patiešām bija jautājumi, kas tika apspriesti 2006. gada 23. augusta sanāksmē un kas nav izklāstīti 2006. gada 29. augusta paziņojumā, vismaz tādā detalizācijas līmenī, kāds norādīts rakstiskajos Dell ziņojumos, kas tika apspriesti 2006. gada 23. augusta sanāksmē [93] . Pēc tam, kad bija rūpīgi izskatīti viņa rīcībā nodotie dokumenti, ombuds it īpaši norāda, ka Komisija 2006. gada 23. augusta sanāksmē uzdeva jautājumu saistībā ar diskusiju par A. [94] A. [94] eksemplāra 12. eksemplāru.

131. Protams, ka informācija, kas nebija iekļauta 2006. gada 29. augusta paziņojumā (vismaz jebkādā detalizētā veidā), bet kas rakstiskajā Dell pēcpārbaudē ir minēta kā apspriesta minētajā 2006. gada 23. augusta sanāksmē, *ir* informācija, kas ir lietas materiālos (tā atrodas Dell rakstiskajā pēcpārbaudē). Tomēr ombuds norāda, ka viņš nevar apstiprināt, vai A kungs 2006. gada 23. augusta sanāksmē apsprieda citus būtiskus jautājumus. Ombuds vēlas uzsvērt, ka viņš to nevar izdarīt tieši tāpēc, ka nav izsmeljoša pārskata par 2006. gada 23. augusta sanāksmi [96] .

132. Ombuds piekrīt sūdzības iesniedzējam, ka tad, ja Komisija būtu veikusi 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokolu vai protokolu, nebūtu nekādu šaubu par to, ko A kungs teica 2006. gada 23. augusta sanāksmē, un līdz ar to nav nekādu debašu par to, vai A kunga paziņojumi būtu attiecināmi uz Komisijas apgalvojumiem un/vai būtu attaisinoši Intel. Ombuds arī atgādina, ka Kopienas tiesas ir norādījušas, ka *“uz sacīkstes principu balstītās procedūrās, kas noteiktas regulās par EKL 81. un 82. panta piemērošanu, Komisija nevar izlemt, kuri dokumenti ir izmantojami uzņēmumu aizstāvībai tiesvedībā, kas saistīta ar konkurences noteikumu pārkāpumiem”* . [97]

133. Tomēr ombuds uzskata, ka, lai konstatētu tiesību uz aizstāvību pārkāpumu konkrētā konkurences lietā, būtu rūpīgi jāanalizē *visi* lietas materiāli, kas tiktu veikti kopā ar iebildumu paziņojuma(-u) rūpīgu analīzi un, visbeidzot, ar lēmumu [98] . Šajā izmeklēšanā ombuds nav pārskatījis visus lietas materiālus vai iesniegtos iebildumu paziņojumus. [99] Tādējādi viņš šīs izmeklēšanas ietvaros nevar izslēgt, ka Komisijas lietas materiālos varētu būt citi dokumenti, kas būtu būtiski analīzei.

134. Kā ombuds ir norādījis šī sprieduma 115. punktā, *jebkurš* procesuāls pārkāpums var būt administratīva kļūme, pat ja šis procesuālais pārkāpums šīs izmeklēšanas ietvaros nav izrādījies tiesību uz aizstāvību pārkāpums. Ombuds iepriekš secināja, ka Komisija nav pienācīgi ņēmusi vērā 2006. gada 23. augusta sanāksmi. Pats par sevi un neizdarot nekādus secinājumus par iespējamu Intel tiesību uz aizstāvību pārkāpumu no Komisijas puses [100] , ombuds secina, ka Komisija ir pieļāvusi administratīvu kļūmi, pienācīgi neinformējot par 2006. gada 23. augusta sanāksmi.

135. Ombuda statūtu 3. panta 5. punktā *ir noteikts, ka “cik vien iespējams ombuds meklē risinājumu kopā ar attiecīgo iestādi vai struktūru, lai novērstu administratīvas kļūmes un*

apmierinātu sūdzību”. Savā vēstulē, ar kuru tika uzsākta šī izmeklēšana, ombuds jautāja Komisijai, vai, pamatojoties uz sanāsmē klātesošo Komisijas ierēdņu piezīmēm, joprojām ir iespējams lūgt Dell parakstīt 2006. gada 23. augusta sanāksmes protokolu. Turpmākajā atzinumā Komisija atbildēja, ka 2006. gada 29. augusta piezīmē, kas ir vienīgais dokuments, kurā izklāstīts, kas tika apspriests 2006. gada 23. augusta sanāsmē, “ir apkopoti kāda no sanāsmē klātesošajiem lietu izskatītājiem iespādi” (izcēlums pievienots). Turpinājumā tā norādīja, ka paziņojums nav sagatavots, lai to parakstītu vai par to vienotos neviens cits sanāksmes dalībnieks. Tas nebija paredzēts, lai jebkurā brīdī kļūtu par daļu no faktiem, kas izriet no izmeklēšanas. Drīzāk 2006. gada 29. augusta paziņojums bija vienkārši *aide memoire* lietas izskatītājam. Turklāt ombuds norāda, ka Komisija tagad ar 2009. gada 13. maija lēmumu ir slēgusi izmeklēšanu lietā COMP/37.990. Tādējādi tagad tā nevar novērst šos trūkumus. Šajā kontekstā ombuds neuzskata, ka šajā lietā ir iespējams mierizlīgums. Tāpēc ombuds slēdz izmeklēšanu, turpmāk sniedzot kritisku piezīmi.

B. Apgalvojums un ar to saistītais apgalvojums, ka Komisija mudināja Dell un AMD noslēgt vienošanos par informācijas apmaiņu, kuras rezultātā AMD varēja apiet noteikumus, kas ierobežo AMD tiesības piekļūt Komisijas izmeklēšanas lietas materiāliem

Fons

136. AMD bija sūdzības iesniedzējs lietā COMP/37.990. Sūdzības iesniedzējam Komisijas veiktajā izmeklēšanā, lai piemērotu EKL 81. vai 82. pantu, izmeklēšanas laikā nav tiesību piekļūt lietas materiāliem. Sūdzības iesniedzējam ir piekļuve tikai aizklātai iebildumu paziņojuma versijai (t. i., iebildumu paziņojuma versijai, no kuras ir svītrotā “konfidenciāla informācija”, piemēram, komercnoslēpumi), lai tas, t. i., sūdzības iesniedzējs, varētu darīt zināmu savu viedokli Komisijai [101].

137. Izmeklēšanas laikā Komisija no Dell saņēma dažādus dokumentus. Informāciju no dažiem no šiem dokumentiem Komisija izmantoja iebildumu paziņojumā, kas 2007. gada 26. jūlijā tika nosūtīts Intel. Intel un Komisija nekavējoties sāka procesu, lai noteiktu precīzu saturu aizklātajai iebildumu paziņojuma versijai, kas tiks nosūtīta AMD. Intel apgalvoja, ka noteikta informācija, kas iegūta no Dell un izmantota iebildumu paziņojumā, būtu jāklasificē kā Intel konfidenciālie komercnoslēpumi. Tādējādi Intel iebilda pret šādas informācijas iekļaušanu iebildumu paziņojuma rediģētajā versijā.

138. 2007. gada 10. decembrī uzklaustīšanas amatpersona pieņēma galīgo lēmumu par Intel piedāvāto rediģējumu pieņemamību. Pamatojoties uz šo lēmumu, tika izveidota iebildumu paziņojuma galīgā nekonfidenciālā, rediģētā versija, kas pēc tam tika nosūtīta AMD 2007. gada 21. decembrī vai aptuveni 2007. gada 21. decembrī.

Ombudam iesniegtie argumenti [102]

139. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija ir apieusi piemērojamos noteikumus par piekļuvi lietas materiāliem, palīdzot un/vai mudinot Dell un AMD noslēgt “*līgumu par piekļuvi lietas materiāliem*”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka **[nolīgums]** bija nelikumīgs un piešķirta AMD piekļuvi “*konfidenciāliem lietas dokumentiem*”, ko Dell Komisijas izmeklēšanas laikā bija sniedzis Komisijai. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisija vismaz “pieļāva” AMD/Dell **[vienošanās]**, ļaujot AMD izmantot šos dokumentus mutiskā uzklaušanās, kas notika pēc tam, kad Intel tika izsniegts iebildumu paziņojums [103].

140. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka, lai gan Komisija iesaistījās, lai identificētu Dell iebildumu paziņojuma izvilkumus, tas vēlējās, lai uzņēmums Dell paziņotu AMD, un **[nolīgums]**, ko tas atbalstīja, AMD nekad nebūtu ieguvis piekļuvi dažiem galvenajiem materiāliem, ko tā izmantoja mutiskajā uzklaušanās. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka **ši materiāla izmantošana** acīmredzami pārkāpj Intel tiesības uz aizstāvību.

141. Kā pierādījumu, kas pamato viņa apgalvojumu, sūdzības iesniedzējs atsaucās uz Dell ārējā advokāta 2008. gada 18. septembra vēstuli ombudam, kurā Dell padomdevējs norāda, ka:

“[Dell] saprata, ka vairākus citātus no Dell dokumentiem, kas iesniegti Komisijai [..], Komisija izmantoja iebildumu paziņojumā [..]. Uzņēmums Dell lūdza Komisiju un atļāva izmantot šādus citātus, no kuriem daži ietvēra konfidenciālus komercnoslēpumus, attiecībā uz Intel, pamatojoties uz līgumu par informācijas neizpaušanu ar Intel [..]. Uzņēmums Dell arī iesniedza Komisijai šo cenu piedāvājumu rediģētu un nekonfidenciālu versiju attiecībā uz AMD un citām trešām personām [..]. [Lai izvairītos no ilgstošām debatēm par konfidencialitātes pieprasījumiem, Komisija ierosināja Dell noslēgt līgumu par informācijas neizpaušanu ar AMD konsultantiem un ekonomistiem, lai dalītos ar Dell dokumentiem, kas izmantoti [iebildumu paziņojumā]].”

142. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tādējādi Komisija mudināja Dell iesniegt izvilkumus no iebildumu paziņojuma AMD, pārkāpjot Regulas 773/2004 8. panta 1. punktu un uzklaušanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šis pārkāpums apdraud Komisijas apgalvojumu, ka Dell rīkojās pēc savas iniciatīvas. Tas bija vēl jo nopietnāk tāpēc, ka Komisija zināja, ka laikā, kad tā mudināja Dell nodot šos materiālus AMD, Intel konfidencialitātes prasības joprojām tika izskatītas.

143. Sūdzības iesniedzējs arī nosūtīja ombudam 2007. gada 3. septembra vēstuli no Dell ārējā padomnieka (C k-gs), kurā C kungs informēja kolēģi, ka Komisijas ierēdnis (D kungs) ir zvānījis C kungam, lai jautātu, vai Dell “*izskatīs iespēju izmantot [informācijas apmaiņas līgumu] ar AMD, kas ir līdzīgs tam, kurš [Dell] tika noslēgts ar Intel par [iebildumu] citātiem*”. [104]

144. Sūdzības iesniedzējs arī iesniedza ombudam vēstuli, ko 2007. gada 14. augustā nosūtīja Dell ārējais padomdevējs Komisijai. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka vēstulē ir apstiprināts, ka Komisija jau 2007. gada 9. augustā iesniedza Dell sarakstu ar citātiem no iebildumu paziņojuma konfidenciālās versijas. Minētajā vēstulē Dell padomdevējs paskaidroja Komisijai, ka informācija, attiecībā uz kuru Dell lūdza konfidencialitāti, *tostarp attiecas uz Dell “konfidenciāliem darījumu darījumiem un sarunām ar Intel”*. Citiem vārdiem sakot, saskaņā ar sūdzības iesniedzēja teikto informācija, attiecībā uz kuru Dell pieprasīja konfidencialitāti, bija

saistīta ne tikai ar Dell, bet drīzāk attiecās uz konfidencialiem darījumiem un sarunām starp Dell un Intel. Tas atspoguļoja apgalvojumu, ko Intel arī izteica savās diskusijās par iebildumu paziņojuma rediģēšanu gan ar lietas izskatīšanas grupu, gan ar uzklausišanas amatpersonu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šī vēstule pierāda, ka Dell jau bija informējusi Komisiju par to, ka atlasītie citāti ietver ne tikai Dell komercnoslēpumus, bet arī Intel komercnoslēpumus un/vai citu konfidencialu informāciju (kuras izpaušanu AMD Dell nevarēja atļaut), kad 2007. gada 3. septembrī Komisija ierosināja Dell noslēgt **[līgumu]** ar AMD.

145. Sūdzības iesniedzējs 2007. gada 23. augustā nosūtīja ombudam arī C. (Dell ārējais padomdevējs) iekšējo e-pasta vēstuli. E-pasta vēstule attiecas uz telefonsarunu starp C un Komisijas ierēdni (D k-gu), kurā C kungs paskaidroja, ka “*lielākā daļa citātu izriet no konfidencialām sarunām ar Intel vai no [Dell] iekšējās piegādes stratēģijas novērtējumiem.*”. Pēc sūdzības iesniedzēja domām, šī e-pasta vēstule apstiprina secinājumu, ka brīdī, kad Komisija ierosināja Dell noslēgt **[līgumu]** ar AMD un sniegt tam atsevišķus citātus no iebildumu paziņojuma konfidencialās versijas, Komisija zināja, ka informācija, kas saskaņā ar šādu nolīgumu ir jāatklāj AMD, ietver arī Intel komercnoslēpumus vai citu konfidencialu informāciju.

146. Sūdzības iesniedzējs arī nosūtīja ombudam 2007. gada 25. un 26. septembra e-pasta vēstules starp C un D kungu. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šī e-pasta apmaiņa apstiprina, ka Komisija mudināja Dell noslēgt **[nolīgumu]** ar AMD un sniegt tam konfidencialu informāciju no iebildumu paziņojuma. D kungs 2007. gada 26. septembra e-pastā pateicās C kungam “*par jūsu konstruktīvo palīdzību šajā jautājumā*”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka D. pateicība par Dell “*konstruktīvo palīdzību*” skaidri norāda uz to, ka Komisija pauda gandarījumu par to, ka Dell bija gatava noslēgt **[nolīgumu]** ar AMD, un ka Komisija patiešām ir veicinājusi un veicinājusi nolīgumu.

147. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja sniegto informāciju Komisija 2007. gada 16. oktobrī nosūtīja Intel pretpriekšlikumu par iebildumu paziņojuma rediģētu versiju. Šajā pašā vēstulē Komisija paskaidroja Intel, ka “*daži OEM ir nolēmuši*” sniegt AMD konfidencialu informāciju, kuru “*var citēt iebildumu paziņojumā un kuru var rediģēt iebildumu paziņojuma versijā, ko Komisija iesniegs AMD*”. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka, lai gan Komisija jau ir saņēmusi AMD/Dell līguma kopiju, tā informēja Intel, ka “*ja Komisijai paziņos par šādu informācijas apmaiņu, tā vairs neuzskatīs attiecīgo informāciju par konfidencialu attiecībā uz AMD.*” Intel nosūtīja Komisijai e- pastu un sazinājās ar uzklausišanas amatpersonu par Komisijas 2007. gada 16. oktobra vēstuli un šādas pieejas ietekmi uz konfidencialitātes noteikumiem, kas reglamentē izmeklēšanu [105] .

148. Tomēr saskaņā ar sūdzības iesniedzēja teikto, kad uzklausišanas amatpersona iztaujāja lietu grupu par šādu nolīgumu pastāvēšanu, darba grupa noliedza, ka par šādu vienošanos tai ir paziņots. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tas acīmredzami ignorēja D. iepriekšējo saraksti ar Dell. Uzklausišanas amatpersona 2007. gada 18. oktobrī ziņoja Intel gandrīz mēnesi pēc tam, kad Dell iesniedza galīgo projektu D., ka šādi **[nolīgumi]** “*nekādos veidos netika paziņoti lietas izskatīšanas grupai, kā tas man tika apstiprināts.*” Pēc sūdzības iesniedzēja domām, uzklausišanas amatpersona atteicās turpināt izmeklēšanu, noraidot Intel apgalvojumus kā “*tikai hipotētiskus*” un norādot, ka gadījumā, ja šāds nolīgums kādreiz tiktu izpildīts, varētu būt

pamatota turpmāka izmeklēšana. Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka uzklausišanas amatpersona jebkurā gadījumā ierosināja Intel, ka divpusēji nolīgumi starp privātpersonām par noteiktas informācijas apmaiņu varētu būt ārpus administratīvās procedūras darbības jomas [106].

149. Kā pierādījumus sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka mutiskajā uzklausišanā 2008. gada 12. martā AMD ārējais padomnieks norādīja:

“ [Redakēts] ”

150. Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja teikto Tiesa ir noteikusi, ka “ *trešai personai, kas ir iesniegusi sūdzību, nekādā gadījumā nevar piešķirt piekļuvi dokumentiem, kas satur komercnoslēpumus.* ” [107] Saskaņā ar sūdzības iesniedzēja teikto ir neapstrīdami, ka AMD bija atļauts izmantot konfidencialus Dell lietas dokumentus [redacted] mutiskajā uzklausišanā.

151. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka Komisija nav izmantojusi šādu “ *atvieglotu pieeju*” attiecībā uz citiem trešo personu nolīgumiem, ja tā uzskatīja, ka tā ir piemērota savām interesēm, lai to nedarītu. Drīzāk Komisija ļoti rūpīgi uzraudzīja starp Intel un OEM noslēgtos nolīgumus par piekļuvi lietas materiāliem [108].

152. Tāpat Komisija iebilda pret to, ka Intel iesniedza iebildumu paziņojuma kopiju FTC, atbildot uz neformāliem un oficiāliem FTC pieprasījumiem iesniegt iebildumu paziņojuma kopiju. Abos gadījumos Komisija īstenoja savas lietas materiālu glabātājas un lietas konfidencialitātes uzraudzītājas pilnvaras, ievērojami pretēji nostājai, ko tā puda attiecībā uz AMD/Dell [nolīgumu].

153. Sūdzības iesniedzējs apgalvoja, ka tas, ka Komisija nav aizsargājusi tās lietas materiālu konfidencialitāti un nav ievērojusi noteikumus par piekļuvi lietas materiāliem, kas paredzēti EK 287. pantā, Regulā 1/2003 un Regulā 773/2004, ir nopietns un tīša Komisijas pienākuma ievērot EK līgumu pārkāpums. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka šis Komisijas Līgumā noteikto saistību pārkāpums ir arī Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 4. panta pārkāpums (kas paredz, ka ierēdņiem jārīkojas saskaņā ar likumu un jāpiemēro Kopienas tiesību aktos paredzētie noteikumi un procedūras), kā arī 10. pants (likumīga palāvība), 8. pants (neitralitāte un neatkarība) un 9. pants (objektivitāte).

154. Komisija 2009. gada 20. marta un 2009. gada 10. jūnija atzinumos ombudam norādīja, ka tieši Dell divpusēji apmainījās ar informāciju ar AMD. Tā norādīja, ka nekas no Dell un Intel iesniegtajiem materiāliem ombudam nepierāda, ka Komisija pati būtu izpaudusi informāciju AMD, pārkāpjot EKL 287. pantu. Komisija apgalvoja, ka Intel nav sniedzis pierādījumus ombudam par to, kāpēc Intel ir juridiski ieinteresēta informācijas apmaiņā starp Dell un AMD. Šāds pierādījums būtu nepieciešams, jo Komisija nav galīgi pieņēmusi nevienu Intel konfidencialitātes prasību saistībā ar šo informāciju.

155. Komisija secināja, ka Dell pēc savas ierosmes ir nolēmusi ar AMD apmainīties ar informāciju, ko tā uzskata par savu patentēto informāciju. Lai novērtētu kļūmi pārvaldē, nebija

nozīmes tam, vai Dell pati to ir iedvesmojusi no iepriekšējām saziņām ar Intel, kur Komisija tikai sākotnēji bija iesaistīta un kuru pēc savas iniciatīvas veica Dell. Komisija apgalvoja, ka Dell varēja pilnīgi brīvi sniegt informāciju nekonfidenciālā versijā saskaņā ar Komisijas parasto procedūru. Tomēr tā izvēlējās apmainīties ar informāciju divpusēji ar AMD. Komisija norādīja, ka Dell nekonsultējās ar Komisiju pirms nolīguma noslēgšanas ar AMD. Komisija uzskata, ka tas neatstāj iespēju šo apmaiņu attiecināt uz Komisiju, kam būtu nozīme saskaņā ar EK līguma 287. pantu.

156. Sūdzības iesniedzējs 2009. gada 14. aprīlī un 2009. gada 16. aprīlī iesniedza apsvērumus par Komisijas 2009. gada 20. marta atzinumu. Sūdzības iesniedzējs atsaucās uz to, kas, viņaprāt, bija Komisijas mēģinājumi noliegt tās lomu attiecībā uz AMD/Dell **[nolīgumu]**. Viņš norādīja, ka savā 2009. gada 20. marta atzinumā Komisija vēlējās apšaubīt notikumu aprakstu, kas ietverts Dell ārējā pārstāvja 2009. gada 18. septembra vēstulē. Tomēr tas nesniedza nekādus pierādījumus, kas pamatotu savu apgalvojumu. Drīzāk Komisija tikai norādīja, ka tā ir “*pārbaudījusi savus ierakstus*” un “*nav pazīmju, ka šāds ierosinājums ir izteikts vai ka būtu noticis šāds tālruna zvans [kā tas ir aprakstīts no 3. septembra]*” [109]. Pamatojoties uz to, Komisija turpināja “*noslēgt*” to, ka Dell noslēdza nolīgumu “*pēc savas ierosmes*”. Šis nepamatotais secinājums, pēc sūdzības iesniedzēja domām, bija pretrunā notikumu aprakstam, ko sniedza Dell ārējais padomdevējs un e-pasta vēstules, ar kurām 2007. gada 25.–26. septembrī notika apmaiņa starp Dell ārējo advokātu un D. kungu. Savukārt sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija nesniedza nekādus pierādījumus, ka tā būtu intervējusi D. vai citus darba grupas locekļus par šiem notikumiem; tajā nav aprakstīti, kuri ieraksti ir pārbaudīti un vai tie ietver attiecīgo lietas grupas locekļu telefonsarunu ierakstus; un tā nesniedz dokumentārus pierādījumus, kas pamatotu savu “secinājumu”, ka Dell advokāts bez acīmredzama motīviem būtu izgudrojis vai sagrozījis attiecīgos faktus.

157. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka, lai gan Komisija 2009. gada 20. marta atzinumā norādīja, ka tā ir sagatavojusi paziņojumu par 2007. gada 30. augusta “*augsta līmeņa telefonsarunu*” ar Dell, Komisija nepaskaidroja, kā 2007. gada 30. augustā notikušās sarunas detaļas varētu atspēkot skaidrus pierādījumus, kurus tā vēlāk ierosināja, saņēma un pārskatīja **[redacted]** AMD/Dell **[nolīgumu]**.

158. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka savā 2009. gada 20. marta atzinumā Komisija atzīst, ka a) tas ir pārskatījis AMD/Dell nolīgumu (tādējādi apstrīdot savu apgalvojumu uzklaušanās amatpersonai, ka tam nav “*paziņots*” par šādu dokumentu), b) dokuments acīmredzot bija paredzēts, lai piešķirtu AMD “*piekļuvi lietas materiāliem*”, un c) Komisija pēc tam mēģināja paziņot Dell ierosinājumus par nolīgumu. Ņemot vērā šos faktus, Komisijas “*secinājums*”, ka Dell “*neapspriedās ar Komisiju pirms nolīguma noslēgšanas ar AMD*”, vienkārši nav ticams.

159. Visbeidzot, sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Komisija 2009. gada 20. marta atzinumā norādīja, ka tam “*nav pazīmju, ka AMD būtu saņēmusi tikai informāciju, kas atbilst tās tiesībām, proti, izvilumus no Komisijas 2007. gada 26. jūlija iebildumu paziņojuma*”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisijas apgalvojums ir acīmredzami nepatiess, jo i) pirms iebildumu paziņojuma rediģēšanas 2007. gada decembrī AMD nebija tiesību saņemt nevienu iebildumu paziņojuma materiālu; un ii) AMD, kā Komisijai ir labi zināms, ieguva piekļuvi materiāliem, kas

faktiski tika aizklāti no iebildumu paziņojuma. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka tādējādi Komisijas darbības faktiski kalpoja tam, lai likvidētu aizsardzību, kas piešķirta konfidencialai informācijai Komisijas procedūrās, un noliegtu uzklaušanās amatpersonas kā pretrunīgu prasību par konfidencialitāti galīgo šķīrējtiesnesi. Turklāt Komisija vēl vairāk pastiprināja savu pārkāpumu, ļaujot AMD izmantot **[šos materiālus mutiskajā uzklaušanās]** .

160. Otrajā turpmākajā 2009. gada 10. jūnija atzinumā Komisija paskaidroja, ka tiesiskais regulējums attiecībā uz Komisijas iebildumu paziņojuma adresātu piekļuvi lietas materiāliem ir paredzēts Regulas 1/2003 27. panta 2. punktā un Regulas 773/2004 15. panta 2. punktā. Saskaņā ar šiem noteikumiem Intel bija tiesības piekļūt visai informācijai, kas ietverta Komisijas lietas materiālos, *“izņemot iekšējos dokumentus, citu uzņēmumu komercnoslēpumus vai citu konfidencialu informāciju”*. Regulā 773/2004 minēto nekonfidencialo versiju izveide ir sarežģīts uzdevums, jo katras informācijas konfidencialitāte ir jāpamato un jālīdzsvaro ar iebildumu paziņojuma adresāta attiecīgajām tiesībām uz aizstāvību. Tas šajā lietā bija īpaši sarežģīts un intensīvs, jo lietas materiālos bija vairāki simti tūkstoši lapušu.

161. Komisija norādīja, ka Intel lietā tā īstenoja iepriekš minētos noteikumus, piemērojot *“sarunu procedūru”*. Šāda procedūra vispirms tika izmantota Intel piekļuvei lietas materiāliem pēc pirmā 2007. gada 26. jūlija iebildumu paziņojuma (to Komisijai ierosināja cits OEM, kas izmeklēšanas gaitā bija sniedzis informāciju Komisijai). [110] Šādas rīcības pamatojums bija tas, ka pretējā gadījumā OEM būtu bijis pienākums veltīt ievērojamu laiku un resursus, lai rediģētu savu apjomīgo ieguldījumu Komisijas lietas materiālos. Šīs procedūras būtiskais elements bija tas, ka tā vietā, lai saņemtu piekļuvi tikai aizklātai iesniegumu versijai, ko daži *“informācijas sniedzēji”* darīja pieejamus iekļaušanai Komisijas lietas materiālos, Intel noslēdza vienošanos par šo *“informācijas sniedzēju”* iesniegumu pilnīgu vai galveno daļu saņemšanu nerediģētā formātā (t. i., ieskaitot visu konfidencialo informāciju). Apmaiņā Intel piekrita ierobežot piekļuvi šai informācijai ierobežotam personu lokam (proti, Intel ārējiem konsultantiem un ekonomikas konsultantiem un dažos gadījumos atsevišķiem iekšējiem konsultantiem). Rezumējot, risinājums, par kuru vienojās Intel un *“informācijas sniedzēji”* izslēdza Intel piekļuvi informācijai darbiniekiem, kas nodarbojas ar uzņēmuma ikdienas uzņēmējdarbību. Komisija norādīja, ka šādus nolīgumus plaši izmanto ASV pretmonopola lietās, piemēram, tajā, kas pašlaik tiek izskatīta starp Intel un AMD Delavēras rajona tiesā. Komisija norādīja, ka Intel lietā minēja dažādus iemeslus šai pieejai, *inter alia*, a) apjomīgos lietas materiālus, kas būtiski kavētu procedūru un radītu nesamērīgas izmaksas informācijas sniedzējiem saistībā ar iesniegto dokumentu nekonfidencialo versiju izveidi, un b) atklāšanas procedūru AMD/Intel tiesvedībā ASV, kur parasti notika apmaiņa ar to pašu informāciju saskaņā ar nosacījumiem, kas ir līdzīgi nolīgumiem, kurus Intel noslēdza Komisijas procedūrā [111] .

162. Komisija norādīja, ka vairāki lietas dalībnieki ir noslēguši šādus nolīgumus ar Intel. Taču starp Intel un Dell noslēgtais līgums atšķīrās no pārējiem, jo nolīgums attiecās tikai uz ierobežotu daļu no Dell sniegtās informācijas. Īsi pēc tam Komisija, pamatojoties uz Intel apsvērumiem, norādīja, ka Dell faktiski esot sniegusi Intel daudz vairāk informācijas nerediģētā veidā. Komisija jautāja Dell, kāpēc tas tā ir, un uzzināja, ka Dell ir noslēgusi vēl vienu līgumu ar Intel.

163. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, Komisija norādīja, ka iespēja noslēgt informācijas apmaiņas nolīgumus bija iespēja, ko Dell bija apspriedusi un izpētījusi labu laiku pirms 2007. gada 30. augusta, kad, pēc Komisijas domām, notika augsta līmeņa telefonsaruna ar Dell. Tajā laikā vai neilgi pēc tam Dell pēc savas iniciatīvas iesaistījās šādā informācijas apmaiņā ar AMD.

164. Pēc tam Komisija atsaucās uz faktu, ka 2008. gada 18. septembra vēstulē ombudam Dell padomdevējs norāda, ka “ *Komisija ierosināja, ka Dell arī noslēdz [informācijas apmaiņas līgumu] ar AMD konsultantiem un ekonomistiem* ”. Komisija uzskata, ka vispirms ir jāuzsver, ka Dell varēja brīvi izvēlēties šādu nolīgumu. Dell mērķi šā nolīguma noslēgšanai Komisijai nav zināmi. Viens no iespējamiem stimuliem, lai OEM noslēgtu šādu vienošanos, bija izvairīties no katra konfidencialitātes pieprasījuma pamatojuma un pamatojuma Komisijai *attiecībā uz* AMD (jāatgādina, Komisija norādīja, ka AMD bija tiesības saņemt iebildumu “ *jēgpilnu* ” nekonfidencialo versiju). Komisija uzskata, ka citi stimuli ir iedomājami un tiem varētu būt bijusi nozīme attiecībā uz Dell. Katrā ziņā Komisija uzskata, ka tā nav likusi Dell noslēgt līgumu ar AMD. Tomēr, kā tas bija gadījumā ar divpusējiem nolīgumiem starp Intel un informācijas sniedzējiem, Komisija nevarēja vienkārši ignorēt šādu nolīgumu iespējamību.

165. Komisija uzskata, ka Komisija iekšēji sāka apspriest iespēju noslēgt vienošanos starp Dell un AMD pēc augsta līmeņa telefonsarunas ar Dell 2007. gada 30. augustā [112] Šajā uzaicinājumā piedalījās B kungs (Dell ģenerālpadomnieks) un Dell ārējie konsultanti (no kuriem viens, iespējams, bija Komisijas pieaicinātais advokāts). Šī telefona zvana darba kārtība, kas tika nosūtīta Dell pirms šīs sanāksmes [113], skaidri parāda, ka Komisija ir iecerējusi detalizēti apspriest Dell lūgumus par konfidencialitāti *attiecībā uz* AMD, pamatojoties uz Komisijas standarta procedūru saskaņā ar Regulu 773/2004. Šajā darba kārtībā nebija minēts cits risinājums. Komisija uzskata, ka šī telefona zvana laikā tika apspriestas dažādas iespējas, tostarp informācijas apmaiņas līgums, ar kuru Dell bija iepazinies, pamatojoties uz jau esošo un nesen noslēgto divpusējo nolīgumu ar Intel. Ir ticams, ka šajā telefona sarunā vai nu B kungs, vai Dell ārējais padomdevējs vispirms minēja divpusējas informācijas apmaiņas iespēju arī ar AMD, jo Komisijas izstrādātajā darba kārtībā, kas tika nosūtīta Dell pirms telefona zvana, šis punkts nebija minēts. Katrā ziņā ir skaidrs, ka šajā telefonsarunā AMD=Dell informācijas apmaiņas līguma ideja bija mainīga. Kā apstiprināts Komisijas iekšējās e-pasta vēstulēs, tikai pēc šī telefona zvana Komisija sāka iekšēji apspriest dažādus jautājumus saistībā ar šādu AMD-Dell apmaiņu. Tas *cita starpā* ietvēra diskusijas ar Komisijas Juridisko dienestu. Tādējādi Intel sniegtais apraksts par to, kā radās ideja par Dell=AMD nolīgumu, un tās paļaušanās uz noteiktu selektīvu informāciju, ko Dell iesniedza pa daļām, sagroza faktus, lai radītu iespaidu, ka Komisija būtu ierosinājusi Dell=AMD nolīgumu. Realitāte ir tāda, ka Komisija pirmo reizi saskārās ar šo iespēju telefonsarunā ar Dell 2007. gada 30. augustā un tikai pēc tam sāka to analizēt iekšēji.

166. Pēc Komisijas domām, Dell 2007. gada 25. septembrī nosūtīja Komisijai parakstītu nolīgumu, proti, pirms Komisija bija pabeigusi savu iekšējo analīzi. Šī bija vienīgā nolīguma versija, ko Komisija bija redzējusi līdz 2009. gada 8. jūnijam. Tomēr šis nolīgums lielā mērā bija pretrunā ar to, ka sūdzības iesniedzēja tiesības piekļūt informācijai saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem ir ierobežotas. Tas jo īpaši bija tāpēc, ka nolīgumā bija atsauce uz AMD “piekļuvi lietas materiāliem”. Tomēr AMD kā sūdzības iesniedzējam nebija tiesību piekļūt Komisijas lietas

materiāliem, bet tikai tiesības saņemt iebildumu paziņojuma nekonfidenciālo versiju. Lai gan šādā nolīgumā “*terminoloģiskie paziņojumi*” juridiski neskar Komisiju, tas būtu novedis līgumslēdzējas puses pie vienošanās, kas *prima facie* būtu pretrunā ar administratīvo procedūru. Dell ārējais padomnieks, kurš to nosūtīja Komisijas darba grupas D kungam, paskaidroja, ka vienošanās vēl nav izpildīta. Tas ir atspoguļots iekšējā e-pasta vēstulē, ko D kungs nosūtīja saviem priekšniekiem pēc vienošanās saņemšanas. Komisija paziņoja Dell, ka saņemtā vienošanās ir pretrunā tās nostājai vairākos telefona zvanos, taču par šiem paziņojumiem nav rakstiska protokola.

167. Komisija uzskata, ka AMD ar 2007. gada 13. novembra vēstuli informēja Komisiju, ka tā ir noslēgusi informācijas apmaiņas līgumu ar Dell, nepaziņojot Komisijai par izpildīto nolīgumu kā tādu. Tas atbilst uzklaušanās amatpersonas 2007. gada 18. oktobra vēstulei Intel, kurā norādīts, ka “uzklaušanās amatpersonai nav darīti zināmi *nolīgumi* [Intel]. *Par tiem nekādā veidā nav paziņots lietas izskatīšanas grupai, kā tas ir apstiprināts man*”, un uzklaušanās amatpersonas 2008. gada 7. maija vēstule Intel, kurā norādīts, ka “*šāda vienošanās, kuras teksts man nav paziņots un kuru noslēgusi kāda puse, kurai kā tādai nav tiesību uz aizstāvību vai tiesībām piekļūt lietas materiāliem, ir tīri divpusēja un neuzliek par pienākumu un nepiešķir Komisijai pilnvaras.*”

168. Tāpēc, lai noskaidrotu notikumu ķēdi ombudam, Komisija lūdza AMD iesniegt galīgo kopiju nolīgumam, kas galu galā tika izpildīts starp Dell un AMD un saskaņā ar kuru abi uzņēmumi apmainījās ar informāciju [114]. Komisija arī lūdza AMD aprakstīt darbības, kas veiktas pēc sākotnējā nolīguma projekta noslēgšanas starp AMD un Dell un kā rezultātā pēc tam tika parakstīts un izpildīts galīgais nolīgums. AMD to izdarīja 2009. gada 8. jūnija vēstulē, kuru ombuds pārbaudīja 2009. gada 10. jūnijā. [Redacted]. No izpildītā nolīguma, kas pievienots AMD vēstulei, ir skaidrs, ka Dell un AMD tad noslēdza un izpildīja nolīgumu, kas būtiski atšķiras no tā, kuru Dell trīs nedēļas iepriekš nosūtīja Komisijai. [Redacted] [115]

169. Pēc tam Komisija saskaņā ar parasto procedūru īstenoja AMD piekļuvi iebildumu paziņojuma nekonfidenciālajai versijai. Šīs procedūras ietvaros AMD 2007. gada 21. decembra vēstulē saņēma iebildumu nekonfidenciālu versiju.

170. Komisija ņēma vērā Intel argumentu, saskaņā ar kuru, tā kā informācija, ko Dell sniedza AMD, ir “*Intel komercnoslēpumi*”, tā ir ieinteresēta informācijas apmaiņas līgumā starp Dell un AMD. Komisija vispirms sniedza ombudam detalizētus argumentus par to, kāpēc, pēc tās domām, Intel argumenti par konfidencialitāti faktiski nav pamatoti. Pēc tam Komisija atgādināja, ka Dell varēja pilnīgi brīvi rīkoties ar savu informāciju, kā tas vēlējās. Komisija arī norādīja, ka tā neuzlika uzņēmumam Dell pienākumu darīt pieejamu savu informāciju AMD.

171. Attiecībā uz Intel apgalvojumu par administratīvu kļūmi, kas pausts 2008. gada 10. jūlija, 2008. gada 18. septembra un 2009. gada 14. aprīļa apsvērumos, Komisija norādīja, ka Intel apgalvoja, ka Komisija piešķīra AMD “*piekļuvi tās lietas materiāliem*”, pārkāpjot Regulas 773/2004 8. panta 1. punktu, Regulas Nr. 1/2003 28. pantu un EK līguma 287. pantu. Tomēr Intel 2009. gada 14. aprīļa apsvērumos arī apgalvoja, ka Komisija mudināja Dell iesniegt izviikumus no 2007. gada 26. jūlija iebildumiem pret AMD, pārkāpjot Regulas 773/2004 8. panta

1. punktu un uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu.

172. Attiecībā uz to, kā Komisija organizēja 2008. gada 11.–12. marta mutisko uzklausišanu, Komisija norādīja, ka AMD nebija atļauts *piedalīties slēgtās sēdēs*, kurās ar Intel tika apspriesti fakti, ko Dell iesniedza Komisijai. **[Redacted]** [116]

173. Pēc tam Komisija apgalvoja, ka tiesību normās, ko Intel citējusi savas lietas atbalstam, ir ietverti dažādi noteikumi un principi, kas ir saistoši Komisijai, un ka katram no šiem noteikumiem un principiem ir nosacījumi un ierobežojumi. EK līguma 287. pants un attiecīgie Regulas 1/2003 un Regulas 773/2004 noteikumi [117] uzliek Kopienas amatpersonām pienākumu neizpaust informāciju, uz kuru attiecas dienesta noslēpums. Regulas Nr. 773/2004 8. panta 1. punkts, kas, pēc Komisijas domām, šķiet Intel galvenais pamats prasībai par administratīvu kļūmi, attiecas uz Komisijas pienākumiem sūdzības noraidīšanas gadījumā. Tādējādi tas nav piemērojams šajā lietā, jo Komisijas pienākums iesniegt AMD iebildumu nekonfidenciālu kopiju izriet no Regulas 773/2004 6. panta. Regulas 773/2004 16. pantā ir paredzēti noteikumi, pamatojoties uz kuriem Komisija savā lietā identificē konfidenciālu informāciju, ko “*Komisija nepazīno vai nedara pieejamu*”. Visbeidzot, uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pantā [118] ir noteikta procedūra, saskaņā ar kuru Komisija atklāj informāciju, ja tā konstatē, ka šāda informācija nav aizsargāta kā komercnoslēpums, vai ja tā konstatē, ka pastāv sevišķas intereses, kas pamato izpaušanu, neraugoties uz tās konfidencialitāti, proti, izmantojot procedūru, kurā vispirms ir vajadzīgs pamatots lēmums, kas tiek paziņots attiecīgajam uzņēmumam.

174. Intel neapstrīd, ka šajā lietā tieši Dell, nevis Komisija nodeva informāciju AMD un ka tādējādi informācijas apmaiņa notika *inter partes*. Visi iepriekš minētie pienākumi nepārprotami attiecas tikai uz situāciju, kurā Komisija pati atklāj informāciju. *Inter partes* informācijas apmaiņa regulāri notiek paralēli pretmonopola procedūrām. Šajā lietā Komisija ir zinājusi par šādu iespējamu apmaiņu un ir paudusi savu viedokli par tās atbilstību **[redacted]**. Tomēr to nevar uzskatīt par darbību, uz kuras pamata Komisija varētu vainot faktisko apmaiņu uz *sacikstes principu*.

175. Tādējādi, pēc Komisijas domām, kad Intel pārmet Komisijai, ka “*AMD ieguva piekļuvi konfidenciālai informācijai, kurai tai nebija tiesību piekļūt*” vai ka “*AMD nebija tiesību saņemt nekādus SO materiālus*”, Intel sajauc divus jautājumus, proti, darbības ārpus administratīvās procedūras, no vienas puses, un tiesības un pienākumus šajā procedūrā un, no otras puses, Komisijas lomu. Secinot, ka, tā kā starp Dell un AMD notika divpusēja informācijas apmaiņa, Komisija rīkojās nelikumīgi, tas ir nepareizs un maldinošs. Faktiski jebkuras informācijas konfidencialitāte pastāv vienīgi Komisijas administratīvajā procesā. Ārpus procedūras nav abstraktas “*tiesības*”, vai tās būtu pozitīvas vai negatīvas, uz “*informāciju*”, kā to paredz Intel arguments. Tas, ka pirms uzklausišanas amatpersonas galīgā lēmuma pieņemšanas AMD, iespējams, nebija juridiski tiesīgs saņemt informāciju administratīvās procedūras ietvaros un tādējādi varēja no Dell saņemt informāciju saskaņā ar Dell-AMD informācijas apmaiņas nolīgumu, ko tā nebūtu saņēmusi no Komisijas, neattiecas uz Komisiju, jo ne Komisijas tiesības, ne pienākumi neizriet no Dell-AMD nolīguma. Attiecībā uz Komisijas lomu un tās administratīvo procesu vienīgais jautājums, pēc Komisijas domām, ir tas, vai Komisija jebkādā veidā ir izpildījusi tās rīcībā esošo informāciju. Kā izriet no iepriekš minētā, Komisija nevienā brīdī nav

tieši vai netieši izpaudusi nekādu konfidenciālu informāciju administratīvajā procesā. Turklāt Komisijai nav nekādu pilnvaru, nemaz nerunājot par pienākumu, aizliegt trešajām personām izpaust informāciju, ko tās ir iesniegušas Komisijai, bet kas jau bija to rīcībā, pirms Komisija sāka izmeklēšanu. Vienīgais veids, kā Komisija var noteikt konfidencialitātes pieprasījuma pamatotību, ir vai nu piešķirt piekļuvi informācijai un tādējādi noraidīt konfidencialitātes pieprasījumu, vai arī liegt šādu piekļuvi. Šādas uz *sacīkstes principu balstītas* informācijas apmaiņas gadījumā Komisijai nav juridiska pamata iejaukties informācijas sniedzēja lēmumā dalīties ar citiem uzņēmumiem ar tā rīcībā esošo informāciju.

176. Visbeidzot, Komisija norāda, ka Intel atsauce uz uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu nepamato apgalvojumu par administratīvu kļūmi. Uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pants neuzliek Komisijai nekādu pienākumu, bet tikai pilnvaro uzklausišanas amatpersonu ar pamatotu lēmumu noraidīt konfidencialitātes prasības. Kā izriet no uzklausišanas amatpersonas 2007. gada 10. decembra vēstules, šī vēstule nav lēmums, pamatojoties uz uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu. Tādējādi, pat ja Intel apgalvojums, ka Komisija papildus iekšējai apspriešanai par šādas pieejas iespējamību ir uzsākusi vai veicinājusi Dell informācijas apmaiņu ar AMD, būtu patiess, *quod non*, tas nebūtu pretrunā nevienai no Intel citētajām normām, lai pamatotu savu apgalvojumu par administratīvu kļūmi. Uzņēmums Dell vienmēr varēja brīvi izlemt, vai tas vēlas noslēgt divpusēju nolīgumu ar AMD, un Dell bija vienīgais pienākums ievērot iespējamās konfidencialitātes nolīgumus ar Intel. Komisija nevar noteikt citus noteikumus vai principus, kas teorētiski varētu pamatot Intel apgalvoto apgalvojumu.

177. Komisija arī uzsvēra, kā paskaidrots iepriekš, ka, neraugoties uz to, ka nolīgumi starp privātpersonām nav tieši saistīti ar administratīvo procedūru, un to, ka Komisija nav aktīvi piedalījies Dell/AMD nolīguma noslēgšanā, tā tomēr aktīvi rīkojās, lai atturētu no nolīguma starp Dell un AMD, kura terminoloģija attiecas uz “*piekļuvi lietas materiāliem*” un uz Regulas 773/2004 15. pantu. Šajā sakarā Komisija norādīja, ka saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem AMD, kas ir sūdzības iesniedzējs, nav tiesību uz “*piekļuvi lietas materiāliem*”. Turklāt Komisija atturēja no Dell iesniegtā nolīguma, ar kuru Komisijas uzklausišanas amatpersona tiktu iesaistīta kā šķīrējtiesnesis un kurā bija atsauce uz Dell iespēju atteikties no savām tiesībām piekļūt lietas materiāliem. Šajā sakarā Komisija uzsvēra, ka tai nav juridiska pienākuma veikt šādus pasākumus, lai atturētu Dell no šāda nolīguma noslēgšanas, un ka Dell un AMD tomēr būtu bijušas tiesīgas iesaistīties paredzētajā informācijas apmaiņā, atstājot Komisijai nekādu iespēju to novērst. Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija apgalvo, ka Intel apgalvojumi par iespējamo “*piekļuvi lietas materiāliem*”, ko Komisija piešķīrusi saistībā ar Dell/AMD informācijas apmaiņas nolīgumu, ir acīmredzami nepamatoti.

178. Attiecībā uz Dell-AMD informācijas apmaiņas nolīgumu Komisija uzskatīja, ka neatkarīgi no iekšējām sagatavošanās diskusijām šajā nolūkā tā nevienā brīdī “nemudināja” Dell un AMD noslēgt informācijas apmaiņas nolīgumu, lai atvieglotu savas procedūras. Konkrēti, Komisija nav uzlikusi Dell pienākumu noslēgt nolīgumu ar AMD. Gluži pretēji, Komisija aktīvi rīkojās, lai atturētu no **[pirmā] nolīguma projekta** starp Dell un AMD **[redacted]** izpildes. Tajā pašā laikā Komisijai nav bijis pienākuma iejaukties informācijas apmaiņā starp Dell un AMD uz *sacīkstes principu*, pat ja tā uzzināja par uzņēmumu nodomu šajā sakarā noslēgt nolīgumus. Dell pienākums bija ievērot iespējamās konfidencialitātes pienākumus *attiecībā uz* Intel, nododot

informāciju AMD. Komisija ir iesniegusi AMD iebildumu paziņojuma versiju, kurā visa Dell informācija tika aizklāta. Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisija apgalvoja, ka sūdzības iesniedzēja apgalvojumi par administratīvām kļūmēm nav pamatoti.

179. Turpmākajos 2009. gada 15. jūnija apsvērumos, kas sniegti, atbildot uz Komisijas 2009. gada 10. jūnija turpmāko atzinumu, sūdzības iesniedzējs atsaucās uz trim argumentiem, ko Komisija izvirzīja turpmākajā atzinumā. Tie bija šādi:

I) **[redakcionālais]** nolīgums bija tikai “divpusējs” nolīgums starp Dell un AMD, un tāpēc Komisijai nebija pienākuma rīkoties;

(II) Komisijai nebija pienākuma veikt nekādas darbības, jo nolīgums nebija “dokumenta piekļuves līgums”, un

III) Intel nebija nekādas konfidencialitātes intereses attiecībā uz AMD nodotajiem materiāliem, un tāpēc tai netika nodarīts kaitējums.

Viņš uzskata, ka Komisijas sniegtā šo jautājumu interpretācija neatbilst faktiem un tādējādi nevar attaisnot tās nopietnos Kopienas tiesību pārkāpumus.

180. Viņš uzskata, ka Komisija nevar attaisnot to, ka tā nav nodrošinājusi Regulas 773/2004 6. un 16. pantā un uzklaustīšanas amatpersonas pilnvaru 9. pantā paredzēto procedūru ievērošanu, apgalvojot, ka nolīgums, kura noslēgšanu tā ir veicinājusi un par kuru tā pilnībā zināja, bija tikai “*divpusējs*”. Viņš apgalvoja, ka Komisija ir lietas materiālu “*aizbildnis*”. Tādējādi tai ir pienākums nodrošināt, ka tiek pilnībā ievēroti noteikumi par piekļuvi lietas materiāliem un tiek saglabāta lietas materiālos ietvertās informācijas konfidencialitāte. Šie noteikumi ietver Intel tiesības saskaņā ar Regulas 773/2004 6. un 16. pantu un uzklaustīšanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu. Šo noteikumu mērķis ir nodrošināt, ka informāciju, ko Intel *uzskata par konfidenciālu*, “*Komisija neizpauž vai nedara pieejamu, ciktāl tā satur jebkuras citas personas komercnoslēpumus vai citu konfidenciālu informāciju*” līdz brīdim, kad uzklaustīšanas amatpersona “*konstatē, ka informācija nav aizsargāta un tādēļ to var izpaust*” un šis konstatējums ir paziņots atbildētājam. Attiecīgajā brīdī Komisija brīdināja, ka Intel ir atsaukusies uz iepriekš minētajos tiesību aktos paredzēto procedūru attiecībā uz materiāliem, kurus Komisija vēlējās iesniegt uzņēmumam AMD. Ar Dell 2007. gada 14. augusta vēstuli Komisijai tika paziņots, ka strīdīgā citāti ietver konfidenciālu Intel informāciju, un pēc apspriedēm ar Intel Komisija faktiski konstatēja, ka Intel ir izvirzījusi konfidencialitātes prasības attiecībā uz šiem materiāliem. Tomēr, neraugoties uz šīm zināšanām, Komisija mudināja un pēc tam atļāva AMD iegūt piekļuvi šiem materiāliem, pirms uzklaustīšanas amatpersona varēja pieņemt lēmumu par tā konfidencialitāti. Šādi rīkojoties, Komisija ir pārkāpusi Regulas 773/2004 6. un 16. pantu un uzklaustīšanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu.

181. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisija nevar attaisnot Intel tiesību aizsardzības trūkumu, apgalvojot, ka nolīgums bija divpusējs vai ka sarunas starp AMD, Dell un Komisiju attiecas tikai uz tiesisko situāciju saistībā ar AMD tiesībām saskaņā ar Regulas 773/2004 6. pantu. Ņemot vērā tās uzsākšanu un tiešu iesaistīšanos AMD/Dell nolīguma iepirkumā,

Komisija nevar apgalvot, ka nolīgums bija tikai “*divpusējs*”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nav strīda par to, ka i) Komisija iesniedza Dell piedāvājumus no konfidencialā iebildumu paziņojuma un ii) ierosināja vai lūdza Dell iesniegt šos piedāvājumus AMD nerediģētā veidā. Savā atzinumā ombudam Komisija nenoliedz, ka tā ierosināja, ka uzņēmumam Dell būtu “*jāapsver iespēja izmantot [informācijas apmaiņas nolīgumu] ar AMD, kas būtu līdzīgs tam, kurš [Dell] tika noslēgts ar Intel par [iebildumu] citātiem*” [119]. Turklāt viņš norāda, ka Komisija tagad atzīst, ka tad, kad Dell tai iesniedza galīgo, parakstīto šāda nolīguma projektu tā pārskatīšanai, tā ierosināja šo nolīgumu pārstrukturēt. Ņemot vērā šos faktus, viņš apgalvo, ka Komisija ir “nelabvēlīga”, apgalvojot, ka “Komisija nav aktīvi piedalījusies Dell/AMD [informācijas apmaiņas nolīguma] noslēgšanā”. Jo īpaši viņš apgalvo, ka Komisijas apgalvojums, ka “*jebkāda Komisijas iesaistīšanās vai atsauce uz to divpusējās apmaiņas kontekstā ir svītrotā jaunajā nolīguma redakcijā, kas galu galā tika īstenota divpusēji starp Dell un AMD*”, nemaina faktu, ka Komisija veicināja un aktīvi piedalījās [redacted] nolīguma noslēgšanā, kā arī neatbrīvo Komisiju no tās kā lietas materiālu uzraudzītājas pienākumiem.

182. Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Komisijas apgalvojums, ka [redigētais] nolīgums skar tikai Regulas 773/2004 6. pantu, ignorē to, ka tieši procedūra, kas paredzēta 6. pantā (kā arī saskaņā ar Regulas 773/2004 16. pantu un uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pantu), tika apieta, Komisijai mudinot un aktīvi piedaloties AMD/Dell informācijas apmaiņas nolīguma noslēgšanā.

183. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisijas apgalvojumam, ka tai “*nav nekādu pilnvaru, nemaz nerunājot par pienākumu neļaut trešām personām izpaust Komisijai iesniegto informāciju*”, nav nekāda sakara ar to, kas faktiski notika, jo tajā nav ņemta vērā Komisijas “*tiešā un aktīvā loma*” AMD/Dell nolīguma noslēgšanā. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ombudam uzdotais jautājums nav neatkarīgs, uz *sacīkstes principu balstīta* nolīguma likumība, ko īsteno trešās personas bez Komisijas ziņas. Drīzāk jautājums ir par to, vai Komisija, apzinoties, ka Intel apgalvojumi par konfidencialitāti attiecībā uz materiāliem vēl nav atrisināti un ka attiecīgie materiāli “*var tikt aizklāti iebildumu paziņojuma versijā, ko Komisija iesniegs AMD*”, ir rīkojusies nepareizi, aktīvi mudinot un piedaloties tāda nolīguma noslēgšanā, ar kuru AMD tiek piešķirta neatļauta piekļuve lietas materiāliem, tādējādi apejot Intel procesuālās tiesības uz to, lai uzklausišanas amatpersona atrisinātu tās prasības attiecībā uz konfidencialitāti. Komisijai kā lietas materiālu uzraudzītājam bija pienākums novērst šādu nolīgumu noslēgšanu un īstenošanu, jo īpaši, ja tai bija iesniegts nolīguma projekts un tā bija secinājusi, ka tas *prima facie ir pretrunā administratīvajai procedūrai*.

184. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka Komisijai bija arī jāliedz AMD izmantot **mutiskajā uzklausišanā** iegūto informāciju. Tas jo īpaši attiecas uz to, ka uzklausišanas amatpersonas galīgie konfidencialitātes konstatējumi parādīja, ka informācija faktiski bija konfidenciala un ka AMD nebūtu ieguvusi piekļuvi attiecīgajiem materiāliem saskaņā ar pienācīgi uzraudzītu procedūru. Tomēr Komisija atļāva AMD ieviest šo “[redacted] materiālu” [redacted], pat pēc tam, kad AMD mutiskās uzklausišanas sākumā informēja Komisiju un uzklausišanas amatpersonu, ka tā plāno izmantot attiecīgos konfidencialos materiālus.

185. Līdzīgu iemeslu dēļ Komisija nav attaisnojusi savu apgalvojumu, ka tā ir iejaukusies

paziņoto nolīgumu pārveidot par "līgumu par *piekļuvi lietas materiāliem*" uz nolīgumu, ko "divpusēji izpilda starp Dell un AMD". Pirmkārt, kā norādīts iepriekš, Komisijas iesaistīšanās materiālu sniegšanā un ierosināšana, ka AMD tos nerediģētā veidā dala, kā arī tas, ka tā ir cieši iesaistījies nolīguma pārstrukturēšanā, apstiprina tikai to, ka Komisijai bija aktīva loma tāda nolīguma noslēgšanā, kura mērķis bija un faktiski tika apiets Regulas 773/2004 6. un 16. pants, kā arī uzklausišanas amatpersonas pilnvaru 9. pants. Otrkārt, atsauču uz "atteikšanos no Dell vai AMD attiecīgajām tiesībām saskaņā ar Regulu 773/2004" vai noteikuma "par uzklausišanas amatpersonas kā šķīrējtiesneša iesaisti dokumentu gadījumā" esamība vai neesamība vienošanās nemaina sākotnējā līguma mērķi vai sekas [redacted]; tas arī nemazina Komisijas tiešo iesaistīšanos nolīguma iepirkumā un šo procedūru pārkāpumu. Treškārt, pieņēmums, ka nolīguma kvalificēšana par "divpusēju apmaiņu", nevis "līgumu par *piekļuvi lietas materiāliem*" varētu attaisnot Komisiju no Intel vai uzklausišanas amatpersonas informēšanas par nolīguma pastāvēšanu, ir pārāk formāls: tā ignorē to, ka nolīgumam, ko Dell paziņoja Komisijai 2007. gada 25. septembrī, un nolīgumam, ko AMD paziņoja Komisijai 2007. gada 13. novembrī, bija identisks mērķis un sekas.

186. Sūdzības iesniedzējs arī norādīja, ka, lai gan Komisija norāda, ka tā *informēja* Intel par AMD 2007. gada 13. novembra paziņojumu par nolīgumu, tā nav minējusi, ka tā gaidīja līdz 2008. gada 23. jūlijam, lai iesniegtu Intel šīs vēstules kopiju, ko tā iekļāva kā daļu no Intel piekļuves lietas materiāliem saistībā ar papildu iebildumu paziņojumu. Tas notika aptuveni astoņus mēnešus pēc 13. novembra paziņojuma un četrus mēnešus pēc tam, kad AMD mutiskajā uzklausišanā izmantoja konfidencialos materiālus.

187. Visbeidzot, papildus Intel interesēm aizsargāt savas procesuālās tiesības, Intel bija arī pierādāmas konfidencialitātes tiesības attiecībā uz faktiskajiem citātiem, ko AMD izmantoja **mutvārdu uzklausišanā**. Lai gan attiecīgo dokumentu materiālu importēšanu un patiesumu nevarēja noteikt rediģēšanas brīdī, faktisko izvilcumu pārbaude apstiprina, ka — kā to lēma uzklausišanas amatpersona — tiem bija jāpiemēro konfidencialitāte, jo tie attiecās uz Intel komerciālajām sarunām ar Dell, kas ir acīmredzami piemērots aizsardzībai attiecībā pret Intel galveno konkurentu. Tas pārliecinoši atspēko Komisijas apgalvojumus, ka attiecīgie citāti nesatur Intel komercnoslēpumus.

Ombuda novērtējums

188. Sūdzības iesniedzēja otrais apgalvojums ir tāds, ka Komisija "mudināja" Dell un AMD noslēgt vienošanos par informācijas apmaiņu, kuras rezultātā AMD varēja apiet noteikumus, kas ierobežo AMD tiesības piekļūt Komisijas izmeklēšanas lietas materiāliem.

189. Vispirms un lai skaidri definētu Komisijai izvirzītā apgalvojuma būtību, ombuds uzskata, ka vispirms ir jāizskata sūdzības iesniedzēja arguments, ka Intel "tiesības uz aizstāvību" esot pārkāptas, AMD mutvārdu uzklausišanā izmantojot to, ko Intel apgalvoja par Intel "konfidencialo informāciju".

190. Sūdzības iesniedzējam konkurences lietā ir ierobežotas tiesības iegūt no Komisijas informāciju, kas ietverta Komisijas izmeklēšanas lietas materiālos. Komisijai nav tiesību "

piekļuvi lietas materiāliem” Komisijas izmeklēšanas laikā. Tam ir pieejama tikai iebildumu paziņojuma nekonfidenciāla versija. (Šajā sakarā ombuds norāda, ka Komisijai ir pienākums nosūtīt iebildumu paziņojuma nekonfidenciālu versiju sūdzības iesniedzējam, lai tas varētu iesniegt Komisijai rakstiskus un mutiskus apsvērumus saistībā ar to). [120] Iebildumu nekonfidenciālas versijas rediģēšanas mērķis ir nodrošināt, ka sūdzības iesniedzējs konkurences lietā, izmantojot tiesības iegūt iebildumu paziņojuma versiju, negūst informāciju par konfidenciālu informāciju attiecībā uz trešām personām. [121] Ja Komisija (kļūdas dēļ) bija (kļūdas dēļ) iekļaut sūdzības iesniedzējam nosūtīto iebildumu paziņojuma versiju, informāciju, kas saskaņā ar Regulas par iebildumiem [124.] pantu būtu jā kvalificē kā *slepena* , tā varētu saukt par “Kopienas pienākumu pārkāpumu” [121]. Tomēr, lai gan šāda kļūdaina konfidenciālas informācijas nosūtīšana, ko veic Komisija, var ietekmēt trešās personas likumīgās uzņēmējdarbības intereses [125] , šādas informācijas (kļūdaina) nosūtīšana pati par sevi *neietekmēs* izmeklējamās personas “ *tiesības uz aizstāvību* ”. [127] Dažādi sūdzības iesniedzējam var būt plašākas zināšanas par iebildumu paziņojuma saturu, kas nosūtīts izmeklējamai personai, saņemot konfidenciālu informāciju par trešo personu. Tomēr šis fakts vien nenozīmē, ka tiek ietekmēta izmeklējamās personas spēja aizstāvēties pret iebildumiem.

191. Ja Komisija nevar pārkāpt personas, uz kuru attiecas izmeklēšana, “ *tiesības uz aizstāvību* ”, pat ja (kļūdas dēļ) nosūtīt sūdzības iesniedzējam konfidenciālu informāciju, kas ietverta iebildumu paziņojumā, *no tā izriet, ka tā nevar pārkāpt izmeklējamās personas “tiesības uz aizstāvību* ”, ja tā jebkad ir konstatējusi, ka tā ierosina vai pat mudināja trešo personu nosūtīt konfidenciālu informāciju sūdzības iesniedzējam [128] Kopumā, ombuds principā nepiekrīt sūdzības iesniedzēja argumentam, ka tiktu pārkāptas izmeklējamās puses tiesības uz aizstāvību , ja sūdzības iesniedzējam konkurences lietā tiktu sniegta vai citādi iegūta informācija, ko šis sūdzības iesniedzējs varētu izmantot, lai formulētu argumentus, kas jāpaziņo Komisijai saistībā ar Komisijas izmeklēšanu [129] .

192. Otrkārt, ombuds uzskata, ka apstāklis, ka trešā persona (kā Dell) sniedz informāciju Komisijai saistībā ar Komisijas veikto pārkāpuma izmeklēšanu saskaņā ar EKL 81. vai 82. pantu, nedod Komisijai nekādas pilnvaras liegt šai trešajai personai pašai pieņemt lēmumu izmantot šo informāciju tādā veidā, kādu tā uzskata par piemērotu [130] . nepastāvot iespējai, ka informācijas apmaiņa starp uzņēmumiem pati par sevi varētu būt pārkāpums saskaņā ar EKL 81. pantu, apstāklis, ka kāda puse (kā Dell) sniedz informāciju Komisijai saistībā ar Komisijas veikto pārkāpuma izmeklēšanu saskaņā ar EKL 81. vai 82. pantu, nedod Komisijai nekādas pilnvaras liegt šai trešajai personai apmainīties ar šo pašu informāciju ar trešo personu.

193. Princips, saskaņā ar kuru Komisija nav pilnvarota tikai tādēļ vien, ka informāciju tai ir nosūtījusi trešā persona, liegt šai trešajai personai izmantot to pašu informāciju citiem mērķiem, ir piemērojams pat tad, ja Komisijai sniegtā informācija ir klasificēta kā “ *konfidenciāla informācija* ” Komisijas izmeklēšanas vajadzībām, pamatojoties uz lūgumu ievērot konfidencialitāti, ko iesniegusi persona, uz kuru attiecas izmeklēšana. Šādos apstākļos Komisijai nevar būt jāaizsargā jebkādas intereses, kas varētu būt izmeklēšanai iesaistītajai pusei saistībā ar šo informāciju.

194. Treškārt, ombuds norāda, ka Komisija, pildot savu pienākumu nodrošināt sūdzības

iesniedzējam iebildumu paziņojuma rediģētu versiju, nepārkāps nevienu piemērojamo noteikumu vai principu, *ja vien* iebildumu paziņojuma *informācijas rediģētajā versijā tā neiekļauj "konfidenciālu informāciju"*. Šīs izmeklēšanas ietvaros netiek apstrīdēts, ka Komisija nav tieši nosūtījusi AMD konfidenciālu informāciju par Intel. Ja Komisija nolemj, piemēram, tāpēc, ka tā ir informēta par informācijas apmaiņas nolīgumu starp sūdzības iesniedzēju un trešo personu, *atturēties* no konkrētas informācijas iekļaušanas iebildumu paziņojuma rediģētajā versijā, šāda rīcība nebūs konfidencialitātes pārkāpums no Komisijas puses.

195. Ceturtkārt, ombuds uzskata, ka *spriedums lietā AKZO Chemie BV/Komisija* [131], saskaņā ar kuru trešai personai, kas ir iesniegusi sūdzību, "nekādā gadījumā nevar piešķirt *piekļuvi dokumentiem, kas satur komercnoslēpumus*" (mans izcēlums), ir jāinterpretē tādējādi, ka piekļuves noteikumi liedz *Komisijai jebkurā gadījumā piešķirt sūdzības iesniedzējam piekļuvi konfidenciālai informācijai*. Tas varētu nozīmēt arī to, ka Komisija pieprasa, iedrošina vai atvieglo trešo personu piekļuvi šai informācijai. Tomēr spriedums lietā *AKZO* nenozīmē, ka Komisijai ir pienākums *liegt* trešām personām sniegt sūdzības iesniedzējam informāciju, kas *neatkarīgi no Komisijas* ir to rīcībā.

196. Ombuds arī uzskata, ka gadījumā, ja sūdzības iesniedzējs, noslēdzot nolīgumu par informācijas apmaiņu ar trešo personu, iegūtu informāciju, ko Komisija izmeklēšanas lietas vajadzībām būtu klasificējusi kā "konfidenciālu informāciju", Komisijai nav pilnvaru liegt šai trešai personai atsaukties uz šo informāciju vai citādi to izmantot, iesniedzot Komisijai rakstiskus vai mutiskus iesniegumus. [132] Ombuds norāda, ka sūdzības iesniedzējs, kas Komisijai iesniedz rakstiskus vai mutiskus apsvērumus saistībā ar iebildumu paziņojumu, var balstīties uz faktiem un argumentiem, kas izklāstīti iebildumu paziņojuma nekonfidenciālajā versijā. Viņš arī norāda, ka sūdzības iesniedzējs var atsaukties arī uz jebkādiem citiem faktiem vai argumentiem, ko tas ir saņēmis no citiem avotiem un ko tas uzskata par būtiskiem, lai formulētu savas piezīmes saistībā ar iebildumu paziņojumu. Ja sūdzības iesniedzējs nav saņēmis šādu informāciju no Komisijas (sk. iepriekš 189., 190. un 191. un 198. punktu), Komisijai nav jāapšaubā, kā sūdzības iesniedzējs būtu varējis iegūt šādus faktus vai argumentus.

197. Piektkārt, ombuds uzskata, ka Komisija ir tiesīga izteikt savu viedokli trešām personām par procesuālajiem jautājumiem, kas varētu rasties saistībā ar tās procedūru pareizu norisi, ja trešā persona, kas ir sniegusi informāciju Komisijai, informē to, ka tā plāno noslēgt vai ir noslēgusi informācijas apmaiņas nolīgumu ar sūdzības iesniedzēju. Tādējādi, ja Komisija būtu informēta par informācijas apmaiņas nolīguma projektu vai pat par pabeigtu informācijas apmaiņas nolīgumu, kura mērķis ir piešķirt sūdzības iesniedzējam "piekļuvi lietas materiāliem", Komisijai ir tiesības informēt trešo personu, ka sūdzības iesniedzējiem Komisijas procedūrā, piemērojot EKL 81. pantu vai EKL 82. pantu, nav nekādu tiesību *piekļūt lietas materiāliem*. [133] Turklāt šādos apstākļos Komisijai būtu tiesības ņemt vērā šādus nolīgumus, izstrādājot iebildumu paziņojumu nekonfidenciālās versijas.

198. Neraugoties uz iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka, lai gan Komisijas *kļūdainas* informācijas nodošanas sūdzības iesniedzējam sekas saistībā ar izmeklēšanu var būt tikai tādas, ka Kopiena var kļūt ārpuslīgumiski atbildīga par nodarītajiem zaudējumiem, to pašu nevar obligāti secināt attiecībā uz jebkādu Komisijas veiktu konfidenciālas informācijas *tīšu*

nodošanu sūdzības iesniedzējam. Ombuds uzskata, ka jebkāda konfidencialas informācijas *nodošana* sūdzības iesniedzējam, ko veic Komisija, iespējams, varētu arī likt apšaubīt Komisijas izmeklēšanas vispārējo objektivitāti, pārkāpjot labas pārvaldības principus [134]. Tas jo īpaši būtu gadījumā, ja Komisijas tiešais nodoms, nododot konfidencialu informāciju sūdzības iesniedzējam, būtu nostiprināt vienas puses pozīciju administratīvajā procesā, par kuru Komisija bija atbildīga.

199. Saskaņā ar šo pamatojumu ombuds arī uzskata, ka nebūtu saskaņā ar labas pārvaldības principiem, lai Komisija pieprasītu, veicinātu vai atvieglotu nolīgumu par informācijas apmaiņu starp trešām personām, jo īpaši, ja Komisija būtu informēta par risku, ka nolīgums varētu ietvert konfidencialas informācijas nodošanu citai trešai personai. Lai gan ombuds neuzskata par pamatotu Intel iesniegto konfidencialitātes prasību lietā COMP/37.990, viņš norāda, ka Komisija nav izslēgusi, ka daži no šiem konfidencialitātes pieprasījumiem varētu būt pamatoti. Šādos apstākļos nebūtu bijis saskaņā ar labas pārvaldības principiem, ja Komisija kā valsts iestāde būtu pieprasījusi, mudinājusi vai atvieglojusi trešo personu veikt pasākumus, kas (pat potenciāli) būtu pārkāpuši citas trešās personas tiesības aizsargāt tās konfidencialo informāciju [135].

200. Turklāt, ja Komisija pieprasītu trešai personai izpaust sūdzības iesniedzējam konkurences lietā konfidencialu informāciju, kas tam citādi nebūtu pieejama Regulas 773/2004 6. panta piemērošanas kontekstā, tas varētu arī likt apšaubīt Komisijas vispārējo objektivitāti izmeklēšanas kontekstā [136].

201. Sūdzības iesniedzējs šajā izmeklēšanā apgalvo, ka Komisija veicināja informācijas apmaiņas nolīgumu starp Dell un AMD, jau 2007. gada 9. augustā iesniedzot Dell sarakstu ar citātiem no iebildumu paziņojuma konfidencialās versijas. Ombuds no 2007. gada 14. augusta vēstules saprot, ka 2007. gada 9. augusta vēstules mērķis bija informēt Dell par dažādiem iebildumu paziņojumā ietvertajiem citātiem, kuros, iespējams, bija ietverta informācija par Dell vai saistībā ar to. Šis Dell iebildumu paziņojuma citātu saraksts ļāvu uzņēmumam Dell identificēt to, ko tas uzskata par konfidencialu informāciju, kuru nevajadzētu izpaust AMD saistībā ar iebildumu paziņojuma rediģētās versijas sniegšanu AMD. Dell 2009. gada 14. augusta atbildes mērķis bija pārliecināt Komisiju, ka tai nebūtu jāiekļauj informācija, ko Dell uzskatīja par konfidencialu, aizklātajā iebildumu paziņojuma versijā, kas jānosūta AMD. Šo vienošanos apstiprina ombuda 2007. gada 23. augusta e-pasta pārbaude, ko Dell ārējais padomdevējs (C kungs) nosūtīja kolēģim, kurā C. norāda, ka Komisijas ierēdnis (D. kungs) ar viņu apsprieda aizklātu informāciju no citātiem, kurus Dell uzskatīja par konfidencialiem.

202. Tādējādi Komisijas vēstule un Dell atbilde bija daļa no “*parastās procedūras*”, saskaņā ar kuru Komisija cenšas noteikt, kāda informācija būtu jārediģē no iebildumu paziņojuma konfidencialās versijas, lai izveidotu iebildumu paziņojuma nekonfidencialu versiju. Līdz ar to ombuds neuzskata, ka 2007. gada 14. augusta vēstule būtu pierādījums tam, ka Komisija pieprasīja, mudināja vai veicināja informācijas apmaiņas nolīgumu starp Dell un AMD.

203. Sūdzības iesniedzējs šajā izmeklēšanā arī apgalvo, ka 2007. gada 3. septembra e-pasta vēstule, kurā Dell ārējais padomdevējs (C kungs) informē vecāko kolēģi, ka Komisijas ierēdnis (D. kungs) ir telefoniski vērsies pie C, lai jautātu, vai Dell “*izskatīs iespēju izmantot*

[informācijas apmaiņas līgumu] ar AMD, kas būtu līdzīgs [Dell] līgumam, kas noslēgts ar Intel par [iebildumu paziņojuma] citātiem”, ir pierādījums tam, ka Komisija pieprasīja Dell noslēgt informācijas apmaiņas līgumu ar AMD, lai sniegtu AMD informāciju, kurai AMD nebūtu pieejama iebildumu paziņojuma rediģētajā versijā. Sūdzības iesniedzējs atsaucas arī uz 2008. gada 18. septembra vēstuli, ko Dell padomdevējs nosūtīja ombudam, kurā Dell ārējais padomdevējs norāda, ka “Komisija ierosināja uzņēmumam Dell noslēgt nolīgumu par neizpaušanu ar AMD konsultantiem un ekonomistiem, lai dalītos ar IP izmantotajiem Dell dokumentiem”.

204. Ombuds norāda, ka Komisija nepiekrīt tam, ka tā ierosina Dell noslēgt informācijas apmaiņas nolīgumu ar AMD. Komisija norāda, ka tā sāka iekšēji apspriest iespēju noslēgt nolīgumu par informācijas apmaiņu starp Dell un AMD pēc augsta līmeņa telefonsarunas ar Dell 2007. gada 30. augustā, kurā tika apspriests šāds informācijas apmaiņas nolīgums. Komisija apgalvo, ka, tā kā Komisijas izstrādātajā darba kārtībā, kas tika nosūtīta Dell pirms telefona zvana, nebija minēts informācijas apmaiņas līgums starp Dell un AMD [137], ir “*iespējams, ka šajā telefona sarunā vai nu B kungs, [138] vai Dell ārējais padomnieks vispirms minēja iespēju veikt divpusēju informācijas apmaiņu arī ar AMD*”.

205. Komisija kategoriski apstiprina, ka informācijas apmaiņas nolīgums starp Dell un AMD faktiski tika apspriests šī telefona zvana laikā.

206. Pamatojoties uz šo darba kārtību telefona zvanam [139], ombuds piekrīt, ka Komisijas nodoms 2007. gada 30. augusta telefona zvana sākumā bija apspriest Dell citātu rediģēšanu no iebildumu paziņojuma. Tomēr ombuds nevar izdarīt nekādus secinājumus tikai no fakta, ka darba kārtībā nav minēts nolīgums par informācijas apmaiņu starp Dell un AMD, par to, vai tieši Komisija vai Dell ir izvirzījušas šo jautājumu.

207. Ombuds norāda, ka Komisija kategoriski nenorāda, ka Dell būtu izvirzījis iespēju noslēgt nolīgumu par informācijas apmaiņu, nedz arī kategoriski norāda, ka Komisija nav izvirzījusi iespēju noslēgt nolīgumu par informācijas apmaiņu. Drīzāk tā apgalvo, ka “*ticams*” bija tas, ka šo jautājumu pirmo reizi pieminēja Dell.

208. Ombuds atzīst, ka *ab initio* ir “*ticams*”, ka vai nu Komisija, vai Dell šādā telefona zvanā izvirzītu jautājumu par informācijas apmaiņas nolīgumu. Ombuds saprot, ka šādi nolīgumi var sniegt priekšrocības pusei, kuru Komisija pieprasa, lai tai piegādātu Komisijai iepriekš Komisijai iesniegto pierādījumu rediģētās versijas. [140] Ombuds, pārbaudot Komisijas lietas materiālus, ir redzējis korespondenci starp Komisiju un citu OEM [141], kurā šis cits OEM informē Komisiju par: a) slogu, kas saistīts ar Komisijas lietas materiālos ietverto (daudzo) oriģināliekārtu ražotāju dokumentu aizklātu versiju iesniegšanu Komisijai, un b) priekšrocību (šim OEM) izvairīties no šādām izmaksām, noslēdzot informācijas apmaiņas līgumu (ar Intel). Nebūtu nekas neparasts, ja puse, kuru Komisija lūdz, “*augsta līmeņa*” telefonsarunā ar pēdējo apspriestu Komisijai sniegtās informācijas rediģēšanas detaļas, ieteiktu Komisijai alternatīvu, kas šai pusei būtu mazāk apgrūtināša. Ombuds saprot, ka Komisija varētu arī saskatīt “*priekšrocības*” šādos informācijas apmaiņas nolīgumos. Ja starp pusi, kas sniegusi informāciju Komisijai, un sūdzības iesniedzēju ir noslēgts nolīgums par informācijas apmaiņu, Komisijai, kad tā mēģina sagatavot iebildumu paziņojuma “*jēgpilnu*” nekonfidenciālu versiju, var būt lieki pārbaudīt un ieņemt

nostāju par konfidencialitātes prasībām, ko attiecībā uz šo informāciju iesniegusi izmeklēšanā iesaistītā puse. Viņaprāt, šo ombuda izpratni apstiprina Komisijas turpmākā rīcība. Rezumējot, neraugoties uz to, ka Komisija nebija pārliecināta par Intel konfidencialitātes prasību pamatotību, tā no paziņojuma par iebildumiem izsvītroja Dell citātus, par kuriem Intel apgalvoja, ka tajos bija ietverta arī konfidenciala informācija par Intel. Ombuds saprot, ka Komisija nav turpinājusi izskatīt jautājumu par to, vai šādi apgalvojumi ir vai nebija pamatoti, jo Komisija zināja, ka attiecībā uz AMD iebildumu paziņojuma rediģētā versija bija jēgpilna, ņemot vērā, ka AMD, izmantojot nolīgumu par informācijas apmaiņu, bija piekļuve strīdīgajiem Dell citātiem.

209. Iesniedzot divus atšķirīgus faktu pārskatus, kas abi ir *ab initio* ticami, ombuds centīsies pārbaudīt, vai ir kādi pierādījumi, kas dod lielāku ticamību vienam faktu pārskatam nekā otram.

210. Ombuds vispirms norāda, ka 2007. gada 3. septembra e-pasta vēstulē ir atspoguļota C kunga [142] izpratne par sarunu ar D kungu (Komisijas ierēdni). Tādējādi nevar būt droši, ka elektroniskā pasta vēstulē ir *precīzi* atspoguļoti vārdi, ko D. izmantoja šajā sarunā. Tomēr var saprast, ka elektroniskā pasta vēstule atspoguļo C kunga godīgu izpratni, jo īpaši ņemot vērā to, ka e-pasta vēstule tika sagatavota *tempore non suspecto*, proti, nedomājot par to, vai tā vēlāk būs noderīga kā pierādījums. [143] Tādējādi ombuds secina, ka ir pietiekami pierādīts, ka jautājums par informācijas apmaiņas līgumu tika minēts 2007. gada 3. septembra telefonsarunā [144].

211. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds uzskata, ka fakts, ka C un D kungs apsprieda informācijas apmaiņas nolīgumu 2007. gada 3. septembra telefonsarunā, nenozīmē, ka šī bija pirmā reize, kad šo jautājumu apsprieda Komisija un Dell. [145] Ombuds norāda, ka D kungs ir (relatīvi) jaunākais darba grupas loceklis [146]. Ombuds uzskata, ka ir maz ticams, ka, ja Komisija vēlētos paziņot Dell ārējam padomniekam par būtisku attīstību tās procedūrā ar Dell, tā būtu atstājusi šādu sākotnējo diskusiju jaunākajam lietas grupas loceklim. Drīzāk ombuds uzskata, ka ir lielāka iespēja, ka šis jautājums iepriekš tika apspriests saistībā ar to, ko Komisija 2007. gada 30. augustā sauc par “*augsta līmeņa*” telefona zvanu, kurā piedalījās Dell vecākais iekšējais konsultants, Dell vecākais ārējais padomdevējs un Komisijas darba grupas vecākie locekļi.

212. Attiecībā uz jautājumu par to, vai saistībā ar „*augsta līmeņa*” 2007. gada 30. augusta telefona zvanu Komisija vai Dell (vai Dell ārējais padomdevējs) pirmo reizi izvirzīja jautājumu par informācijas apmaiņas nolīgumu, ombuds norāda, ka Komisija atsaucas uz “*iekšējo paziņojumu*” par 2007. gada 30. augusta “*augsta līmeņa*” telefona zvanu. Ombuds ir izskatījis šo piezīmi saistībā ar viņa veikto pārbaudi. Šīs piezīmes mērķis ir ietvert 2007. gada 30. augusta sanāksmē klātesošo Komisijas ierēdņu iespaidus. Tomēr šķiet, ka attiecīgais paziņojums nav aktuāls attiecīgā “*augsta līmeņa*” telefona zvana atspoguļojums. Piezīmē ir norādīts, ka ir skaidrs, ka ideja par informācijas apmaiņas nolīgumu sanāksmē *tika* “peldēta”. Tajā nav precīzi norādīts, kurš “*peldēja*” šo ideju (labākajā gadījumā tas varētu liecināt, ka tas bija “*ticams*”, ka Dell vai Dell ārējais konsultants ierosināja, ka Dell izmanto informācijas apmaiņas līgumu).

213. Sūdzības iesniedzējs atsaucās arī uz 2007. gada 25. un 26. septembra e-pasta vēstulēm

starp C un D kungu. Viņš apgalvoja, ka šī e-pasta apmaiņa apstiprina, ka Komisija mudināja Dell **noslēgt [nolīgumu]** ar AMD un sniegt tai konfidenciālus materiālus no iebildumu paziņojuma. Ombuds norāda, ka D kungs 2007. gada 26. septembra e-pastā pateicās C kungam “par *jūsu konstruktīvo palīdzību šajā jautājumā*”. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka D. pateicība par Dell “*konstruktīvo palīdzību*” tika konstatēta neapšaubāmi, ka Komisija atzinīgi novērtēja to, ka Dell bija gatava noslēgt **[vienošanos]** ar AMD, un ka Komisija patiešām ir veicinājusi un veicinājusi nolīgumu.

214. Ombuds, pārbaudot lietas materiālus, redzēja Komisijas viņam nosūtītās iekšējās e-pasta vēstules, kurās norādīts, ka A kunga atsauces uz “*konstruktīvu palīdzību šajā jautājumā*” nav sniegtas saistībā ar informācijas apmaiņas nolīguma starp Dell un AMD “*veicināšanu*”, bet gan uz Dell sadarbību attiecībā uz informācijas apmaiņas nolīguma projekta, ko Dell nosūtīja Komisijai, grozījumu, ko Komisija uzskatīja par vajadzīgiem (lai nodrošinātu atbilstību noteikumiem par piekļuvi lietas materiāliem), bija saistīti ar atsauču uz AMD tiesībām uz “*piekļuvi lietas materiāliem*” atcelšanu. [147] Patiesi, iekšējās e-pasta vēstules liek domāt, ka Komisija 2007. gada septembrī aktīvi īstenoja tradicionālo iebildumu paziņojuma rediģēšanas procedūru.

215. Ņemot vērā iepriekš minēto, ombuds neuzskata, ka 2007. gada 25. un 26. septembra elektroniskā pasta vēstules starp C un D kungu ir pārliecinoši pierādījumi tam, ka Komisija mudināja Dell noslēgt nolīgumu par informācijas apmaiņu.

216. Ombuds uzskata, ka, ja Komisija saskaņā ar labas pārvaldības principiem attiecīgajā laikā būtu sagatavojusi iekšēju piezīmi par 2007. gada 30. augusta telefona zvana būtiskajiem elementiem, tā būtu varējusi sniegt svarīgus pierādījumus attiecībā uz to, kurš vispirms ierosināja vienošanos par informācijas apmaiņu starp Dell un AMD [148]. Ombuds pauž nožēlu par to, ka tas, ka attiecīgajā laikā netika sagatavota telefona zvana iekšējā piezīme, rada neskaidrības attiecībā uz tā precīzu saturu. Ombuds arī uzskata, ka, ja Komisija tolaik būtu sagatavojusi šādu iekšēju paziņojumu, tas būtu varējis pienācīgi izskatīt arī apsūdzības, ka tā ierēdņi pirmo reizi nepamatoti izvirzīja jautājumu par nolīgumu par informācijas apmaiņu.

217. Tā kā sūdzības iesniedzējs neizvirzīja nekādus apgalvojumus vai argumentus par 2007. gada 30. augusta telefona zvana iekšējās piezīmes nesagatavošanu, ombuds tādēļ neturpinās izskatīt šo jautājumu šajā izmeklēšanā, bet tā vietā izdarīs papildu piezīmi.

218. Ombuds uzskata, ka ir iespējams, ka iespēja noslēgt informācijas apmaiņas līgumu starp Dell un AMD pirmo reizi tika minēta 2007. gada 30. augusta telefona zvanā. Ņemot vērā, ka šajā laikā nepastāv nekādi dokumentāri pierādījumi par šī telefona zvana saturu, un ņemot vērā ombuda konstatējumus par viņam iesniegtajiem pierādījumiem (skat. šā sprieduma 201.–215. punktu), ombuds uzskata, ka pieejamie pierādījumi nav pietiekami, lai pieņemtu nostāju par to, vai Komisija vispirms ierosināja Dell noslēgt informācijas apmaiņas līgumu ar AMD. Tā kā ombuds neuzskata, ka viņa veiktās izmeklēšanas atklātu papildu pierādījumus, kas varētu precizēt 2007. gada 30. augusta telefonsarunas precīzu saturu, viņš tādēļ pabeidz izmeklēšanu ar konstatējumu, ka ombuda turpmāka izmeklēšana saistībā ar šo apgalvojumu nav pamatota.

C. Secinājumi

Pamatojoties uz izmeklēšanu par pirmo apgalvojumu, ombuds izbeidz izmeklēšanu ar šādu kritisku piezīmi:

Neiesniedzot 2006. gada 23. augusta sanāksmes rakstveida piezīmi, lai sagatavotu saskaņotu šīs sanāksmes protokolu, Komisija esot pārkāpusi labas pārvaldības principus.

Pamatojoties uz izmeklēšanu par otro apgalvojumu, ombuds konstatē, ka turpmāka ombuda veikta izmeklēšana nav pamatota. Tāpēc viņš izbeidz savu izmeklēšanu.

Sūdzības iesniedzējs un Eiropas Komisija tiks informēti par šo lēmumu.

PAPILDU PIEZĪME

Labas pārvaldības interesēs būtu tas, ka Komisija uzdod saviem darbiniekiem nodrošināt pienācīgu iekšēju piezīmi, kas būtu jāiekļauj lietas materiālos, par sanāksmju vai telefona zvanu saturu ar trešām personām saistībā ar svarīgiem procesuāliem jautājumiem.

P. Nikiforos DIAMANDOUROS

Strasbūrā, 2009. gada 14. jūlijā

[1] EKL 82. pants aizliedz dominējošā stāvokļa jaunprātīgu izmantošanu.

[2] Skatīt spriedumu apvienotajās lietās T-191/98 un T-212/98 līdz T- 214/98 *Atlantic Container Line u. c./Komisija*, Recueil 2003, II-3275. lpp. (pazīstams arī kā *TACA*).

[3] Sūdzības iesniedzējs iesniedza ombudam šā dokumenta kopiju.

[4] Uzklauššanas amatpersona ir Komisijas amatpersona, kuras uzdevums ir uzlabot Komisijas konkurences lietu neitralitāti un objektivitāti. Uzklauššanas amatpersonas pilnvaras ir noteiktas Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmumā 2001/462 par uzklauššanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 19.6.2001., 21.–24. lpp.).

[5] Skatīt lietas T-457/08 R *Intel/Komisija* (vēl nav paziņotas) un T-457/08 *Intel/Komisija* (vēl nav paziņots).

[6] Sk. Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja 2009. gada 27. janvāra rīkojumu lietā T-457/08 R *Intel Corp/Komisija* (vēl nav publicēts).

[7] Skatīt 6. zemsvītras piezīmi iepriekš.

[8] Komisija 2009. gada 20. marta atzinumā uzskatīja, ka nav skaidrs, vai tas, ka Intel atsauca savu pieteikumu lietā T-457/08, automātiski padara Intel sūdzību ombudam par pieņemamu. Tomēr, neskarot tās nostāju turpmākajās lietās, Komisija norādīja, ka šajā konkrētajā gadījumā tā neturpinās izskatīt jautājumu par sūdzības iespējamo nepieņemamību.

[9] Ombuds 2009. gada 16. februāra vēstulē Komisijai norādīja, ka ļoti īsais termiņš ir pamatots, ņemot vērā, ka Komisija ir informēta par apgalvojumiem kopš 2008. gada 22. jūlija un par visiem pierādījumiem kopš 2008. gada 26. septembra.

[10] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka rakstiskie turpmākie pasākumi pēc sanāksmes, ko Dell nosūtīja Komisijai, liecina, ka darba kārtība patiešām tika ievērota.

[11] Iebildumu paziņojums ir formāls solis Komisijas konkurences tiesību izmeklēšanā, kurā Komisija rakstiski informē ieinteresētās puses par iebildumiem, kas vērsti pret tām. Iebildumu paziņojuma adresāts var atbildēt (rakstiski) uz iebildumu paziņojumu, izklāstot visus tai zināmos faktus, kas ir būtiski tā aizstāvēbai pret Komisijas izvirzītajiem iebildumiem. Adresāts var arī pieprasīt mutisku uzklauššanu, lai sniegtu savus komentārus par lietu. Pēc tam Komisija var pieņemt lēmumu par to, vai iebildumu paziņojumā minētā rīcība ir saderīga ar EK līguma konkurences tiesību noteikumiem (EKL 81. un 82. pants). Iebildumu paziņojuma nosūtīšana neskar procedūras galīgo iznākumu. Komisija var arī izvēlēties nosūtīt vienu vai vairākus papildu iebildumu paziņojumus.

[12] Šīs liecības pilnu kopiju sūdzības iesniedzējs iesniedza ombudam.

[13] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2008. gada 22. janvārī Intel nosūtīja vēstuli Komisijas uzklauššanas amatpersonai par vairākiem pieprasījumiem piekļūt lietas materiāliem. Šie lūgumi ietvēra lūgumu par intervijas ar A kungu kopiju. 2008. gada 19. februārī uzklauššanas amatpersona atbildēja, ka “*man nav zināms par 2006. gada 23. augusta interviju ar [A] kungu, un esmu lūgusi lietu izskatīšanas grupu atbildēt uz šo pieprasījumu*”.

[14] Sūdzības iesniedzējs norāda, ka 2008. gada 21. februārī lietas izskatīšanas grupa nosūtīja e-pastu, kurā apstiprināja, ka A kungs patiešām ir piedalījies sanāsmē ar Komisiju 2006. gada 23. augustā, bet “*Komisija šīs sanāksmes laikā nav iztaujājusi [A kungu] un sanāksmes protokols netika pieņemts*.” Uzklauššanas amatpersona 2008. gada 10. martā atbildēja, ka saskaņā ar informāciju, ko viņa bija saņēmusi no lietas grupas, “*netika veikta intervija saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu, un sanāksmes laikā vai pēc tās netika pieņemts neviens protokols, kas ir daļa no lietas materiāliem*.” Viņa tomēr norādīja, ka viņa jautās par šo jautājumu.

[15] Sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Intel 2008. gada 14. aprīlī atkal nosūtīja vēstuli

uzklaustīšanas amatpersonai, paskaidrojot, cik svarīga ir lietas izskatīšanas grupas pieeja intervijai ar A, un paužot bažas, ka lietu izskatīšanas grupa nav detalizēti reģistrējusi tik svarīgu sanāksmi. Uzklaustīšanas amatpersona 2008. gada 7. maija vēstulē atzina, ka darba grupas loceklis ir sagatavojis “*piezīmi lietas materiāliem*” par 2006. gada 23. augusta sanāksmi. Uzklaustīšanas amatpersona norādīja, ka attiecīgais paziņojums bija jāiekļauj lietas materiālos. Tomēr viņa arī lēma, ka Intel nav piekļuves tiesību, jo paziņojums bija “*iekšējs paziņojums*” un “*šķietami*” nebija minēts Intel adresētajā iebildumu paziņojumā.

[16] 11. pantā (Godīgums) noteikts, ka “*ierēdnis rīkojas objektīvi, taisnīgi un saprātīgi*”.

[17] 12. pants (Tiesa) ir formulēts šādi:

“ 1. Ierēdnim jābūt dienesta domājošam, pareizam, pieklājīgam un pieejamam attiecībās ar sabiedrību. Atbildot uz korespondenci, telefona zvaniem un e-pasta vēstulēm, ierēdnis cenšas būt pēc iespējas izpalīdzīgs un atbild pēc iespējas pilnīgāk un precīzāk uz uzdotajiem jautājumiem.

2. Ja ierēdnis nav atbildīgs par attiecīgo jautājumu, viņš nosūta pilsoni pie attiecīgā ierēdņa.

3. Ja rodas kļūda, kas negatīvi ietekmē sabiedrības locekļa tiesības vai intereses, ierēdnis par to atvainojas un cenšas vislietderīgāk izlabot negatīvās sekas, ko rada viņa kļūda, un informē sabiedrības locekli par jebkādam pārsūdzības tiesībām saskaņā ar Kodeksa 19. pantu.”

[18] Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 7., 8. un 9. pantā attiecīgi ir noteikts, ka Eiropas iestādei vai struktūrai būtu “*jāizvairās izmantot [tās] pilnvaras mērķiem, kuriem nav nekāda pamata likumā vai kuriem nav nekādu sabiedrības interešu,*” jābūt “*neitrāliem un neatkarīgiem un jāatturas no jebkādas patvaļīgas rīcības, kas nelabvēlīgi ietekmē sabiedrības locekļus,*” un “*jāņem vērā attiecīgie faktori un jāpiešķir katram no tiem pienācīga nozīme lēmumā*”.

[19] Ombuds saprot, ka šie dokumenti attiecās uz A kunga liecībām FTC 2003. gadā.

[20] Piekļuve lietas materiāliem ir svarīgs procedūras posms konkurences un apvienošanās lietās. Tas ļauj iebildumu paziņojuma adresātam (skat. iepriekš 11. zemsvītras piezīmi) iepazīties ar visiem Komisijas lietas materiālos iekļautajiem pierādījumiem neatkarīgi no tā, vai tie ir apsūdzošī vai attaisnojoši. Puse tad var saprast faktus, kuru dēļ Komisija nosūtīja iebildumu paziņojumu, un vērst Komisijas uzmanību uz lietas materiāliem, kuriem, pēc personas domām, nav piešķirta pietiekama nozīme. Tā ir procesuāla pamata garantija, kas nodrošina uzņēmumu tiesības uz aizstāvību. Komisija ir publicējusi paziņojumu par noteikumiem attiecībā uz piekļuvi Komisijas lietas materiāliem (Oficiālais Vēstnesis C 325, 2005. gada 22. decembris, 7.–15. lpp.).

[21] Komisijas izcēlums.

[22] Minēts iepriekš 20. zemsvītras piezīmē.

[23] Minēts iepriekš 2. zemsvītras piezīmē.

[24] Skatīt spriedumu lietā T-38/02 *Groupe Danone/Komisija* (Krājums, II-4407. lpp.).

[25] Komisija atzīmēja, ka izmeklēšanas periods, uz kuru attiecas 2007. gada 26. jūlija iebildumu paziņojums, attiecas uz laikposmu, kas sākas 2002. gada decembrī, savukārt A kunga liecība pirms 2003. gada marta FTC galvenokārt attiecas uz laika posmu 2002. gada decembrī.

[26] Ombuds saprot, ka Komisija atsaucas uz darba kārtību (sk. 36. punktu).

[27] Ņemot vērā iebildumus, ko Komisija iesniedza Intel 2007. gada 27. jūlijā un 2008. gada 17. jūlijā, Komisija uzskata, ka A. liecības FTC 2003. gadā, uz kurām atsaucas Intel un kuras tā uzskata par attaisnojošām, nepamato Intel apgalvojumu, ka Dell izmaksātās atlaides nebija atkarīgas no ekskluzivitātes.

[28] Ombuds atgādina, ka Komisijas atzinums tika iesniegts 2009. gada martā. 2009. gada maijā tā pieņēma lēmumu.

[29] Minēts iepriekš 2. zemsvītras piezīmē.

[30] Minēts 24. zemsvītras piezīmē.

[31] Skat. spriedumu lietā T-30/91 *Solvay/Komisija* (Recueil 1995, II-1775. lpp., 81. punkts).

[32] Sk. 2009. gada 13. maija lēmumu lietā COMP/37.990 (vēl nav paziņots).

[33] Šajā sakarā sūdzības iesniedzējs atsaucās uz lietu T-314/01 *Avebe pret Komisiju* 2006, ECR. II-3085, 66. punkts; Spriedums lietā T 30/91 *Solvay/Komisija* , Recueil 1995, II-1775. lpp., 81. punkts *un turpmākie punkti* ; Apvienotās lietas C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland A/S un citi pret Komisiju* , 2004, ECR I-123, 75. punkts.

[34] Kopienas tiesas ir noteikušas, ka “ *garantijas, ko Kopienas tiesību sistēma sniedz administratīvajā procesā, jo īpaši ietver labas pārvaldības principu, kas paredz kompetentās iestādes pienākumu rūpīgi un objektīvi pārbaudīt visus būtiskos konkrētā gadījuma aspektus* ” . Skat. spriedumu lietā T-339/04 *France Télécom/Komisija* (Krājums 2007, II-521. lpp., 94. punkts). Skat. arī iepriekš 2. zemsvītras piezīmē minēto *TACA* , 404. punkts. Turpretī, *pirms* Komisija nolēmj sākt izmeklēšanu, tai ir pienākums ņemt vērā tikai tos faktiskos un juridiskos elementus, uz kuriem tai ir norādījis sūdzības iesniedzējs (lai izlemtu, vai pastāv pietiekamas Kopienas intereses sākt izmeklēšanu). Skat. 1992. gada 12. decembra spriedumu lietā *Automec Srl/Komisija (Automec II)* (Recueil, II-2223. lpp., 86. punkts). Skat. arī lietu 210/81, *Oswald Schmidt, kas darbojas kā Demo-Studio Schmidt/Komisija* , [1983] ECR 3045, 19. punkts; Lieta C-119/97 P *Union française de l'express (Ufex) un citi pret Komisiju* , 1999, ECR I-1341, 86.

punkts.

[35] Skatīt apvienotās lietas 43/82 un 63/82, *VBVB un VBBB pret Komisiju*, [1984] ECR 19. lpp., 18. punkts.

[36] Skat. spriedumu *lietā Microsoft/Komisija*, T-201/04, Krājums, II-3601. lpp., 1275. punkts.

[37] Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā, OV L 1, 2003. gada 4. janvāris, 1.–25. lpp.

[38] Ombuds norāda, ka Regula 1/2003 stājas spēkā pēc lēmumiem, kas bija pamatā Pirmās instances tiesas nolēmumiem *TACA* un *Groupe Danone* lietā (minēti attiecīgi 2. un 24. zemsvītras piezīmē).

[39] Padomes Regula Nr. 17/62 (1962) OV 204.

[40] Sk. iepriekš 56.–60. punktu.

[41] Paziņojuma 12. punktā ir noteikts:

“Komisijas dienestiem nav pienākuma sagatavot protokolus sanāksmēm ar kādu personu vai uzņēmumu. Ja Komisija izvēlas izdarīt piezīmes par šādām sanāksmēm, šādi dokumenti ir Komisijas interpretācija par sanāksmju laikā veikto, tāpēc tie tiek klasificēti kā iekšējie dokumenti”.

[42] Minēts iepriekš 2. zemsvītras piezīmē.

[43] Minēts iepriekš 24. zemsvītras piezīmē.

[44] Skatīt apvienotās lietas 16/62 un 17/62 *Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes un citi pret Padomi* (ECR īpašais izdevums angļu valodā, 471. lpp.); Lieta 45/86 *Komisija/Padome*, Recueil 1987, 1493. lpp.; Lieta C-300/89 *Komisija/Padome*, 1991, Recueil, I-2867. lpp., 10. punkts; un 1992. gada 8. jūnija spriedumu *lietā C-295/90 Parlaments/Padome* (Recueil, I-4193. lpp., 13. punkts).

[45] Lieta C-322/88 *Salvatore Grimaldi pret Fonds des maladies professionnelles* (Recueil, 4407. lpp., 14. punkts).

[46] Intervijas var izpausties dažādos veidos, piemēram, sanāksmēs, telefonsarunās vai videokonferencēs (sk. Regulas 773/2004 3. panta 2. punktu).

[47] Piemēram, sanāksmes, kas notiek saistībā ar grupu atbrīvojuma regulu novērtēšanu, vai sanāksmes, kas notiek saistībā ar politikas “*pamatnostādņu*” novērtēšanu.

[48] Iespējams, intervija, kas notiek pirms oficiālas izmeklēšanas sākšanas (piemēram, intervija

ar sūdzības iesniedzēju), nav “*intervija*” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu. Šādu sanāksmju pienācīga uzskaitē joprojām var būt laba administratīvā prakse.

[49] Šis noteikums ir atvasināts no paša Regulas 1/2003 19. panta formulējuma, saskaņā ar kuru “*Komisija var iztaujāt jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas piekrīt iztaujāšanai*”, un no judikatūras (skat. 1984. gada 16. decembra spriedumu apvienotajās lietās 43/82 un 63/82 *VBVB un VBVB/Komisija*, Recueil, 19. lpp., 18. punkts, kurā noteikts, ka “*Komisijai ir saprātīga rīcības brīvība lemt par to, cik lietderīgi ir uzklaut personas, kuru pierādījumi var būt būtiski izmeklēšanai*”.

[50] Sk., piemēram, Eiropas Ombuda lēmumu par sūdzību 1056/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH pret Padomi 3.5. punktā.

[51] Komisija varēja ierakstīt 19. panta interviju, sagatavojot piezīmi vai izmantojot audioierakstu vai videoierakstu. Ombuds uzskata, ka Komisijai būtu jāizmanto vispiemērotākie līdzekļi, lai ierakstītu 19. pantā minēto interviju, ņemot vērā intervijas konkrēto priekšmetu, saturu un kontekstu. Tādējādi, ja intervija attiecas uz ļoti sarežģītu faktu kopumu, ko būtu grūti precīzi pārrakstīt *in situ*, Komisijai būtu jāizvēlas veikt intervijas audio vai videoierakstu.

[52] Savukārt Regulas (EK) Nr. 773/2004 14.8. pantā (Noklausīšanās uzklautīšanās) ir skaidri noteikts pienākums Komisijai nodrošināt, ka tiek reģistrēti katras personas paziņojumi mutiskajā uzklautīšanās. Tajā ir noteikts, ka “*ieraksta katras nopratinātās personas paziņojumus.*” (Emphasis pievienots)

[53] Lai gan, pamatojoties uz 3. panta *formulējumu*, var apgalvot, ka nav skaidrs, vai pastāv juridisks pienākums reģistrēt “*19. panta iztaujāšanu*”, ir arī apšaubāms, ka Regulas 773/2004 3. panta teleoloģiskā interpretācija liek secināt, ka tā ir jāinterpretē tādējādi, ka tā prasa, lai kaut kādā veidā tiktu veikta iztaujāšana saskaņā ar 19. pantu. Rezumējot, 19. panta mērķis ir ļaut Komisijai vākt informāciju par izmeklēšanas priekšmetu. 19. panta mērķis, iespējams, tiktu apdraudēts, ja Komisija neregistrētu savāktu informāciju. Tāpat ir apšaubāms, ka Regulas 1/2003 19. panta, lasot to kopsakarā ar Regulas 773/2004 3. pantu, kontekstuālā interpretācija liktu secināt, ka patiešām pastāv pienākums reģistrēt 19. panta interviju. Regulas 1/2003 19. panta formulējums ir līdzīgs 18. un 20. panta formulējumam, ciktāl 18. un 20. pants arī piešķir Komisijai pilnvaras, bet ne pienākumu (attiecinīgi) pieprasīt informāciju un veikt pārbaudes. Nevar apstrīdēt, ka ikreiz, kad Komisija *izvēlas* īstenot 18. un 20. pantā paredzētās pilnvaras, lietas materiālos ir *jāiekļauj* šo pilnvaru īstenošanas rezultāti (personas, kurai iesniegts 18. panta pieprasījums, atbilde un pārbaudē iegūtie dokumenti kopā ar “paskaidrojumiem” saistībā ar to). Vēl viens kontekstuāls arguments par labu Regulas 773/2004 3. panta interpretācijai, lai iekļautu pienākumu ierakstīt “*19. panta interviju*”, var izrietēt no paša 3. panta. Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. panta 1. punktā noteikts, ka Komisija “*informē iztaujāto personu par savu nodomu sagatavot iztaujāšanas protokolu*”. Tādējādi Komisijai vismaz ir jābūt nodomam reģistrēt 19. pantā paredzēto interviju, sākoties intervijai. Šķiet nesaderīgi ar to, ka 3. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas ļauj Komisijai bez pamatota iemesla pēc tam atturēties no “*19. panta intervijas*” reģistrēšanas.

[54] Protams, vārda “*jebkurš*” izmantošanu varētu saprast arī kā tādu, kas nozīmē, ka, lai gan Komisijai ir jābūt nodomam reģistrēt jebkuru paziņojumu, kas sniegts saistībā ar izmeklēšanas priekšmetu, un *tai* ar šo nodomu ir jāseko, ja kāds paziņojums faktiski ir sniegts saistībā ar izmeklēšanas priekšmetu, nav pārliecības, *ab initio*, ka iztaujājamā puse, atbildot uz Komisijas uzdotajiem jautājumiem, faktiski atbildēs ar informāciju par izmeklēšanas priekšmetu. Ja faktiski netiktu sniegta informācija par izmeklēšanas priekšmetu, nebūtu iespējams veikt ierakstus saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu.

[55] Ombuds norāda, ka Kopienas tiesām vēl nav bijusi iespēja lemt par Regulas 1/2003 19. panta vai Regulas 773/2004 3. panta pareizu nozīmi. Jāatgādina, ka augstākā iestāde attiecībā uz Kopienas tiesību nozīmi un interpretāciju ir Eiropas Kopienu Tiesa (sk., piemēram, Eiropas Ombuda lēmumu par sūdzību 1056/25.11.96/STATEWATCH/UK/IJH pret Padomi 3.5. punktā).

[56] Sk. 1.7. punktu ombuda lēmumā par sūdzību 995/98/OV un 2.8. punktu ombuda lēmumā par sūdzību 1999/2007/FOR (pieejams Eiropas ombuda tīmekļa vietnē).

[57] Ombuds uzsver, ka viņš ne vienmēr piekrīt šim pieņēmumam. Viņš arī norāda, ka Kopienas tiesām vēl nav bijusi iespēja sniegt šā Regulas 773/2004 3. panta aspekta “autentisku” interpretāciju. Sk. iepriekš 90. zemsvītras piezīmi.

[58] Šajā paziņojumā Komisijai būtu pietiekami jānorāda informācija, kas jau ir lietas materiālos. Tai būtu arī jāizvērtē, vai būtu nepieciešams izstrādāt “*19. panta piezīmi*” un pēc tam pārveidot šo piezīmi par “*19. panta paziņojumu*”, lai apstiprinātu vai pārbaudītu informāciju, kas jau ir lietas materiālos.

[59] Vai šie riski materializēsies, būs atkarīgs no tā, vai 19. pantā minētajā intervijā sniegtā informācija faktiski tika *laikus iekļauta lietas materiālos*, lai izmeklēšanā iesaistītā puse administratīvā procesa laikā varētu īstenot savas tiesības uz aizstāvību.

[60] Nevar izslēgt, ka, neraugoties uz to, ka iztaujātās personas būs piekritušas iztaujāšanai saistībā ar “*izmeklēšanas priekšmetu*”, tās faktiski nevar sniegt iztaujāšanas laikā “*informāciju, kas attiecas uz izmeklēšanas priekšmetu*”.

[61] Skat. spriedumu apvienotajās lietās T-67/00, T-68/00, T-71/00 un T- 78/00 *JFE Engineering Corp./Komisija*, Krājums, II-2501. lpp., 206. punkts (pēc analogijas).

[62] Att., 207. punkts. Ombuds norāda, ka *cita starpā* A. FTC liecības un tam pievienotie eksponāti apstiprina, ka A kungs bija viņa aprakstīto notikumu “*tiešais liecinieks*”.

[63] *Piemēram*, 208. punkts (pēc analogijas).

[64] Att., 209. un 210. punkts.

[65] Apstiprinājums var būt tiešs vai netiešs. 3. panta 3. punktā ir noteikts, ka iztaujātās piezīmes kopija “ir *jādara pieejama iztaujātai personai apstiprināšanai*”. Turpinājumā ir noteikts,

ka “vajadzības gadījumā Komisija nosaka termiņu, kurā intervētā persona var tai paziņot visus labojumus, kas izdarāmi paziņojumā.” Tādējādi ombuds saprot šo noteikumu tādējādi, ka, ja puse noteiktajā termiņā nepaziņo Komisijai labojumus, Komisija ir pilnvarota uzskatīt, ka tās sagatavotais ieraksts ir pareizs.

[66] Nekas neliedz Komisijas dienestiem vienlaikus un papildus “19. *panta intervijas piezīmei*” izstrādāt atsevišķus iekšējus paziņojumus, kuros ietverti Komisijas dienestu novērtējumi un personiskie uzskati saistībā ar interviju. Patiešām, atkarībā no 19. *panta* intervijas rakstura var būt lietderīgi, ka Komisijas dienesti arī izdara šādas iekšējas piezīmes.

[67] Sk. iepriekš 36. punktu.

[68] Uzmanīga analīze par Dell 2006. gada 23. augusta sanāksmes rakstveida pēcpasākumiem liecina, ka 2006. gada 23. augusta sanāksmē patiešām tika apspriesti jautājumi, kas nav izklāstīti 2006. gada 29. augusta piezīmē, vismaz tādā detalizācijas pakāpē, kādu norāda Dell rakstiskie turpmākie pasākumi, kas tika apspriesti 2006. gada 23. augusta sanāksmē. Piemēram, atbildot uz ceturto jautājumu, Dell norāda:

“ Komisija uzdeva šo jautājumu saistībā ar diskusiju par liecību 9. izrādi, kurā bija ietverta [A.] e-pasta vēstule Intel [F] kungam 2002. gada aprīlī, kurā tika apspriesta [AMD produkta] darbība. [A.] viedoklis, kas balstīts uz viņa komandas veikto darbības rezultātu analīzi, bija tāds, ka [AMD produkts] pārspēj [Intel produktu]. Komisija meklē kritērijus, kas tika izmantoti, lai veiktu šo analīzi. ”

Ombuds norāda, ka, lai gan šis izvilkums no Dell rakstveida pēcpārbaudes konkrēti attiecas uz diskusiju, kas notika 2006. gada 23. augusta sanāksmē, 2006. gada 29. augusta paziņojumā šādas detalizētas atsauces nav. Līdzīgu secinājumu var izdarīt, analizējot Dell atbildi uz sesto jautājumu.

[69] Skat. iepriekš 57. zemsvītras piezīmi.

[70] Protams, ja Regulas (EK) Nr. 773/2004 3. *panta* 3. punkts tiktu interpretēts tādējādi, ka tas uzliek juridisku prasību reģistrēt *visas* intervijas, kurās Komisijai tika sniegta informācija par izmeklēšanas priekšmetu, tas nozīmētu, ka arī labas pārvaldības principi noteiktu šādu prasību. Faktiski labas pārvaldības principi nevar noteikt standartu, kas ir *zemāks* par juridisko standartu.

[71] Ombuds šeit atsauca uz sūdzības iesniedzēja ombudam iesniegtās piezīmes nekonfidenciālo versiju.

[72] Ombuds nav izskatījis visu Komisijas lietu, kuru, kā viņš saprot, veido vairāki simti tūkstoši lappušu. Tomēr viņš ir pārbaudījis A. k-ga 2003. gada FTC liecības.

[73] Faktu, ka Komisija šos jautājumus mutiski uzdeva Dell, apstiprina tas, ka Dell pēcpārbaude nav atbilde uz “18. *panta vēstuli*” (Regulas 1/2003 18. *pants* pilnvaro Komisiju rakstiski uzdot

jautājumus trešām personām).

[74] Skatīt 72. zemspītras piezīmi.

[75] Sk. iepriekš 56.–60. punktu.

[76] Minēts iepriekš 2. zemspītras piezīmē.

[77] Minēts iepriekš 24. zemspītras piezīmē.

[78] Ombuds norāda, ka piekļuve lietas materiāliem nav pašmērķis, bet gan tās mērķis ir aizsargāt tiesības uz aizstāvību (Tiesas 1999. gada 8. jūlija spriedums lietā C-51/92 P *Hercules Chemicals/Komisija*, Recueil, I-4235. lpp., 76. punkts). It īpaši piekļuves lietas materiāliem mērķis ir ļaut paziņojuma par iebildumiem adresātam iepazīties ar pierādījumiem, kas ietverti Komisijas lietas materiālos, lai, pamatojoties uz šo informāciju, tas varētu efektīvi paust savu viedokli par secinājumiem, ko Komisija izdarījusi savā paziņojumā par iebildumiem. No tā izriet, ka, izņemot konfidenciālus dokumentus, Komisijai ir pienākums uzņēmumiem, kuriem ir adresēts paziņojums par iebildumiem, darīt pieejamus visus to labā vai citādā veidā iegūtos dokumentus, ko tā ir ieguvusi izmeklēšanas laikā (skat. 2001. gada 15. septembra spriedumu apvienotajās lietās T-45/98 un T-47/98 *Krupp Thyssen Stainless un Acciai speciali Terni/Komisija*, Recueil, II-3757. lpp., 45. un 46. punkts). Šajā ziņā ombuds norāda, ka saskaņā ar Regulas Nr. 1/2003 27. panta 2. punktu izmeklētajai pusei ir tiesības piekļūt Komisijas lietas materiāliem, ievērojot uzņēmumu likumīgās intereses savu komercnoslēpumu aizsardzībā.

[79] Skat. Tiesas 1975. gada 15. decembra spriedumu lietā 90/74 *Deboeck/Komisija* (Recueil, 1123. lpp.), Lietu 30/78, *Distillers Company pret Komisiju*, 1980, ECR 2229, 26. punkts, un spriedumu lietā T- 50/91 *De Persio/Komisija*, Recueil 1992, II-2365. lpp., 24. punkts.

[80] Skat., piemēram, 2008. gada 9. septembra spriedumu lietā T- 75/06 *Bayer Crop Science u. c./Komisija*, 131. punkts (vēl nav publicēts). Lēmumu nevar pilnībā vai daļēji atcelt pienācīgas piekļuves neesamības dēļ, ja vien netiek konstatēts, ka šī pienācīgas piekļuves izmeklēšanas lietas materiāliem neesamība administratīvā procesa laikā ir liegusi uzņēmumiem atkārtoti izmantot dokumentus, kas varētu būt noderīgi to aizstāvībai (skat. 2004. gada 13. janvāra spriedumu apvienotajās lietās C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P *Aalborg Portland u. c./Komisija*, Recueil, I-123. lpp., 101. punkts).

[81] Skat. spriedumu apvienotajās lietās T-109/02, T-118/02, T-122/02, T-125/02, T-126/02, T-128/02, T-129/02, T-132/02 un T-136/02 *Bolloré u. c./Komisija* (Krājums, II-947. lpp., 80.–81. punkts). Sk. arī TACA, minēts 2. zemspītras piezīmē, 196. punkts; Skat. arī Pirmās instances tiesas 2002. gada 12. jūlija spriedumu lietā T-86/95 *Compagnie générale maritime u. c./Komisija* (Recueil, II-1011. lpp., 447. punkts).

[82] Skat. Pirmās instances tiesas 2000. gada 8. jūlija spriedumu lietā T- 25/95 *Cimenteries CBR/Komisija* (Recueil, II-491. lpp., 156. punkts).

[83] Skat. EKL 195. pantu.

[84] Skat. iepriekš 2. zemsvītras piezīmē minēto TACA , 351. punkts.

[85] Skat. iepriekš 2. zemsvītras piezīmē minēto TACA , 352. punkts.

[86] lietā TACA (minēts iepriekš 2. zemsvītras piezīmē) prasītāja apgalvoja, ka Komisija ir pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību, neierakstot lietas materiālos ietvertās telefonsarunas starp sūdzības iesniedzējas advokātiem un Komisiju saturu. Pirmās instances tiesa norādīja, ka konkrētā telefona zvana starp sūdzības iesniedzēja advokātiem un Komisiju mērķis bija apspriest, vai paziņojumā par iebildumiem ietvertā informācija būtu jākvalificē kā “konfidenciāla informācija”. Pirmās instances tiesa norādīja, ka, ņemot vērā tās mērķi, šāda telefonsaruna acīmredzami nepārkāpj prasītājas tiesības uz aizstāvību. (TACA 355) Ombuds faktiski saprot, ka informācija, kas tika apspriesta šajā telefonsarunā, noteikti bija *jau* lietas materiālos. Uzaicinājuma vienīgais mērķis bija *klasificēt* šo informāciju kā “*konfidenciālu*” vai “*nekonfidenciālu*” informāciju. Šajos īpašajos apstākļos šīs telefonsarunas ieraksta neiekļaušana un neiekļaušana lietas materiālos nevarēja prasītājai liegt informāciju, kurai būtu nozīme prasītājas aizstāvībai. Kā norādīts iepriekš 87. punktā, sanāksme, kuras mērķis un saturs ir procedūras posma organizēšana izmeklēšanas ietvaros, nav uzskatāma par “*interviju*” saskaņā ar Regulas 1/2003 19. pantu.

[87] Prasītāja TACA arī apgalvoja, ka Komisija ir pārkāpusi tās tiesības uz aizstāvību, neiesniedzot protokolu par sanākumi, kurā piedalījās par konkurences jautājumiem atbildīgais Komisijas loceklis un trešā persona. Tomēr Pirmās instances tiesa norādīja, ka tiesības uz aizstāvību nevar tikt pārkāptas, ja Komisija savā lēmumā neatsaucas uz sanāksmes laikā iesniegtiem apsūdzošiem pierādījumiem (skat. iepriekš 2. zemsvītras piezīmē minēto TACA , 387. punkts).

[88] Protams, piekļuve jebkādiem jauniem apsūdzošiem pierādījumiem būtu jāsniedz, pirms lietas dalībniekam bija jāatbild uz iebildumu izklāstu (skat. T-67/01, *JCB Service/Komisija* , Krājums, II-49. lpp., 50.–52. punkts).

[89] Prasītāji TACA pat neapgalvoja, ka daži ar attiecīgo sanākumi saistīti pierādījumi viņi būtu varējuši izmantot kā attaisnojošus pierādījumus.

[90] [Redacted]

[91] [Redacted]

[92] Savos apsvērumos sūdzības iesniedzējs izvirzīja argumentu, ka tas, ka Komisija nav pienācīgi reģistrējusi 2006. gada 23. augusta sanākumi, ir pierādījums objektivitātes trūcumam. Ombuds uzskata, ka, ja Komisija izmeklēšanas gaitā saņemtu attaisnojošu informāciju un *kaut kur* lietas materiālos neregistrētu šo attaisnojošo informāciju, šī neizpilde, pat ja Komisijas dienesti to nebūtu tīši izdarījuši, būtu objektīvs apstāklis, kas varētu likt apšaubīt izmeklēšanas objektivitāti. Kā norādīts turpmāk 133. punktā, ombuds šīs izmeklēšanas ietvaros nav secinājis,

vai Komisijas lietas materiālos faktiski ir citi dokumenti, kas sniegtu papildu informāciju par 2006. gada 23. augusta sanāksmes precīzu saturu.

[93] Skat. iepriekš 68. zemspītras piezīmi.

[94] Skat. Dell rakstveida pēcpārbaudes 6. jautājumu.

[95] **[Redacted]**

Pēc analogijas skat. Pirmās instances tiesas 2007. gada 29. aprīļa spriedumu lietā T- 264/04 *WWF European Policy Programme/Padome* (Krājums, II-911. lpp., 61. un nākamie punkti) .

[97] Skat. spriedumu lietā T- 30/91 *Solvay/Komisija* [1995] EKT II-1775, 81. punkts. Komisija ir norādījusi, ka tā uzskata, ka A. liecības pirms FTC 2003. gadā, uz kurām Intel atsaucas kā attaisnojošas, nepamato Intel apgalvojumu, ka Dell izmaksātās atlaides nebija atkarīgas no ekskluzivitātes. Pat ja tas tā būtu, tas pats par sevi neļautu Intel atņemt *iespēju* savā aizstāvībā atsaukties uz pierādījumiem, kas par labu varētu būt ietekmējuši procesa norisi un galīgā lēmuma saturu (skat. iepriekš 33. zemspītras piezīmē minēto spriedumu apvienotajās lietās *Aalborg Portland A/S u. c./Komisija*, 74. punkts; Skat. arī iepriekš minēto spriedumu lietā *Solvay/Komisija*, 89. punkts.

[98] abstrakti nevar izslēgt, ka *pirms* lēmuma pieņemšanas iebildumu paziņojumā izklāstītie apgalvojumi/apsūdzības pierādījumi netiks iekļauti galīgajā lēmumā. Ja iebildumu paziņojumā izklāstītie apgalvojumi/apsūdzības pierādījumi netiktu iekļauti galīgajā lēmumā, jebkādi trūkumi saistībā ar piekļuvi lietas materiāliem saistībā ar šiem apgalvojumiem/apsūdzības pierādījumiem neietekmētu attiecīgās personas tiesības uz aizstāvību. Tādējādi ombuda konstatējums, kas izdarīts pirms Komisijas lēmuma pieņemšanas, labākajā gadījumā varētu būt konstatējums, ka kļūda rada *iespēju* pārkāpt tiesības uz aizstāvību. Šāds konstatējums, protams, atstātu Komisijai iespēju novērst šo pārkāpumu, ja tas vēl būtu iespējams, pirms lēmuma pieņemšanas. Ombuds uzsver, ka viņa pilnvarās ietilpst izskatīt apgalvojumus par procesuālām kļūdām, kas rada risku vai iespēju pārkāpt tiesības uz aizstāvību (ja tās nav novērstas pirms galīgā lēmuma pieņemšanas).

[99] Komisija apgalvoja, ka izmeklēšanas pasākumi pēc 2006. gada 29. augusta paziņojuma izraisīja apjomīgus Dell apgalvojumus, kas, pēc tās domām, bija pilnībā pieejami Intel. Komisija īpaši norāda, ka laikā no 2006. gada 23. augusta sanāksmes līdz pirmā iebildumu raksta nosūtīšanai Intel 2007. gada 26. jūlijā Dell iesniedza Komisijai astoņus papildu apsvērumus par izmeklēšanas galvenajiem jautājumiem. Sūdzības iesniedzējs šos dokumentus ombudam neiesniedza, un ombuds tos nepārbaudīja saistībā ar viņa pārbaudi.

[100] Ombuds šajā sakarā arī norāda, ka nevar atsaukties uz attaisnojumu, kas balstīts uz tehniskām un juridiskām grūtībām, par to, ka nav sniegts izsmeļošs pārskats par sanāksmi, kuras rezultātā trešā persona *varētu* sniegt attaisnojošu informāciju Komisijai. Patiešām, kā Pirmās instances tiesa lēma lietā *Solvay* (skat. Lietu T-30/91 *Solvay/Komisija*, [1995] EKT II-1775, 102. punkts), “*tiesību uz aizstāvību ievērošana nedrīkst būt pretrunā tehniskām un*

juridiskām grūtībām, ko var un kas ir jāpārvar efektīvai administrācijai. ” Tādējādi labas pārvaldības principi arī prasa, lai Komisija veiktu atbilstošus pasākumus, lai pienācīgi reģistrētu jebkuru sanākumi, kurā tai *varētu* tikt sniegta šāda informācija.

[101] Regulas 773/2004 6. pants.

[102] Šajā izmeklēšanā sūdzības iesniedzējs sniedza ombudam jaunus pierādījumus saistībā ar otro apgalvojumu izmeklēšanas gaitā. Tāpēc ombudiem bija jāveic papildu izmeklēšana, lai uzzinātu Komisijas viedokli par jaunajiem pierādījumiem. Skaidrības labad ombuds šeit konsolidēs sūdzības iesniedzēja un Komisijas dažādos faktus un argumentus.

[103] Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka AMD bija atļauts izmantot trīs no šiem dokumentiem mutiskajā uzklaušanās, ko Komisija rīkoja 2008. gada 12. martā.

[104] Šis e-pasts tika nosūtīts ombudam sūdzības iesniedzēja 2009. gada 16. aprīļa turpmākajos apsvērumos. Tā kā šie pierādījumi Komisijai nebija pieejami, kad tā iesniedza ombudam 2009. gada 20. marta atzinumu, ombuds deva Komisijai iespēju komentēt šos jaunus pierādījumus, ko tā izdarīja 2009. gada 10. jūnija atzinumā.

[105] Sūdzības iesniedzējs norādīja, ka Intel 2007. gada 16., 18., 19. un 25. oktobrī un uzklaušanās amatpersonai 2007. gada 17. oktobrī, 2007. gada 28. novembrī un 2008. gada 14. aprīlī bija rakstījis Komisijai, lai iegūtu informāciju par Dell/AMD **[nolīgumu]**. **[Redacted]**

[106] Savā 2008. gada 7. maija vēstulē uzklaušanās amatpersona pauda nostāju, ka **[nolīgums]** “ *noslēdz puses, ka tam nav tiesību uz aizstāvību vai tiesību piekļūt lietas materiāliem, tas ir tīri divpusējs un ne pilnvaro Komisiju, ne uzliek tai pienākumu*”.

Sprīdums lietā 53/85 AKZO Chemie BV/Komisija (Recueil, 1965. lpp., 28. punkts).

[108] Pēc sūdzības iesniedzēja domām, šie oriģināliekārtu ražotāji vēlējās nerediģētus failu dokumentus darīt pieejamus Intel ārējam advokātam, lai izvairītos no izdevumiem un laika, kas būtu bijis iesaistīts rediģēto versiju sagatavošanā.

[109] Sūdzības iesniedzēja pārfrāzēšana.

[110] Attiecīgais OEM tika **[redakēts]** .

[111] Pārbaudes laikā 2009. gada 28. maijā, 29. maijā un 10. jūnijā ombuda dienestiem bija iespēja iepazīties ar 2007. gada 11. janvāra **[redacted]** vēstuli.

[112] To apstiprina e-pasta vēstules, ko ombuds pārbaudīja 2009. gada 28. un 29. maijā un 2009. gada 10. jūnijā.

[113] Ombuds 2009. gada 28. un 29. maijā un 2009. gada 10. jūnijā pārbaudīja uzaicinājuma darba kārtību.

[114] Komisijas 2009. gada 2. jūnija vēstule AMD, kuru ombuds pārbaudīja 2009. gada 10. jūnijā.

[115] [Redacted]

[116] Komisija atsaucās uz Intel 2008. gada 10. jūlija sūdzības ombudam 10. pielikumu.

[117] Regulas (EK) Nr. 1/2003 28. pantā ir noteikts:

“Neskarot 11., 12., 14., 15. un 27. pantā paredzēto informācijas apmaiņu un izmantošanu, Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes, to ierēdņi, darbinieki un citas personas, kas strādā šo iestāžu uzraudzībā, kā arī citu dalībvalstu iestāžu ierēdņi un ierēdņi neizpauž informāciju, ko tās ieguvušas vai ar ko tās apmainījušās saskaņā ar šo regulu un uz ko attiecas dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums.”

[118] Komisijas 2001. gada 23. maija Lēmums 2001/462 par uzklausišanas amatpersonu darba uzdevumiem dažos tiesas procesos par konkurenci (OV L 162, 19.6.2001., 21. lpp.).

[119] Ombuds norāda, ka šis citāts ir no C kunga 2007. gada 3. septembra e-pasta vēstules.

[120] Regulas 773/2004 6. pants (sūdzības iesniedzēju līdzdalība tiesvedībā) ir formulēts šādi:

“1. Ja Komisija izdod iebildumu paziņojumu par jautājumu, par kuru tā ir saņēmusi sūdzību, tā iesniedz sūdzības iesniedzējam iebildumu paziņojuma nekonfidencialās versijas kopiju un nosaka termiņu, kurā sūdzības iesniedzējs var rakstiski darīt zināmu savu viedokli.

2. Komisija vajadzības gadījumā var dot sūdzības iesniedzējiem iespēju paust savu viedokli to pušu mutiskajā uzklaušīšanā, kurām ir izdots iebildumu paziņojums, ja sūdzības iesniedzēji to pieprasa savos rakstiskajos apsvērumos. Šis pienākums attiecas arī uz visiem dalībvalstu pārstāvjiem un ekspertiem, kas apmeklē Padomdevējas komitejas sanāksmes saskaņā ar 14. pantu.”

[121] Šīs personas ietver personu, uz kuru attiecas izmeklēšana, un jebkuru citu trešo personu, kurai ir pamatots apgalvojums, ka Komisijas lietas materiālos ir konfidenciala informācija, kas uz to attiecas.

[122] EKL 287. pants ir formulēts šādi:

“Kopienas iestāžu locekļiem, komiteju locekļiem, kā arī Kopienas ierēdņiem un pārējiem darbiniekiem pat pēc pienākumu pildīšanas beigām ir pienākums neizpauzt informāciju, uz ko attiecas pienākums glabāt dienesta noslēpumu, jo īpaši informāciju par uzņēmumiem, to darījumu attiecībām vai to izmaksu sastāvdaļām.”

[123] Regulas 1/2003 28. pants (Profesionālais noslēpums) ir formulēts šādi:

“ 1. Neskarot 12. un 15. pantu, informāciju, kas savākta saskaņā ar 17. līdz 22. pantu, izmanto tikai tam mērķim, kādam tā iegūta.

2. Neskarot 11., 12., 14., 15. un 27. pantā paredzēto informācijas apmaiņu un izmantošanu, Komisija un dalībvalstu konkurences iestādes, to ierēdņi, darbinieki un citas personas, kas strādā šo iestāžu uzraudzībā, kā arī citu dalībvalstu iestāžu ierēdņi un ierēdņi neizpauž informāciju, ko tās ieguvušas vai ar ko tās apmainījušās saskaņā ar šo regulu un uz ko attiecas dienesta noslēpuma ievērošanas pienākums.”

[124] Regulas 773/2004 16. pantā ir sīki izklāstīti noteikumi par to, kā Komisija rīkojas ar konfidenciālu informāciju.

[125] Puse, kurai ir tiesības pieprasīt, lai informācija tiktu klasificēta kā konfidenciāla, varētu būt tā puse, uz kuru attiecas izmeklēšana, vai jebkura cita persona (piemēram, puse, kas sniedza Komisijai informāciju, atbildot uz informācijas pieprasījumu, kas iesniegts saskaņā ar Regulas 1/2003 18. pantu). Lietas dalībnieks var arī lūgt konfidencialitāti attiecībā uz informāciju, ko Komisijai ir sniegusi cita puse (skat. 1986. gada 11. jūlija *spriedumu lietā 53/85, AKZO Chemie BV/Komisija*, Recueil, 1965. lpp., 28. punkts, kurā Tiesa norāda, ka Komisijai “jāņem vērā uzņēmumu likumīgās intereses savu komercnoslēpumu aizsardzībā”. Tādējādi komercnoslēpumiem tiek nodrošināta ļoti īpaša aizsardzība. [Piemērojamie noteikumi par piekļuvi, kas piemērojami sūdzības iesniedzējiem], ir jāuzskata par tāda vispārēja principa izpausmi, kas ir piemērojams administratīvā procesa laikā. No tā izriet, ka trešai personai, kas ir iesniegusi sūdzību, nekādā gadījumā nevar piešķirt piekļuvi dokumentiem, kas satur komercnoslēpumus. ") Ir arī vērts atzīmēt, ka šādas kļūdainas nosūtīšanas iespējamās negatīvās sekas nav atkarīgas no šīs informācijas izmantošanas Komisijas procesā, piemēram, ja sūdzības iesniedzējs sniedz rakstiskus komentārus vai iesniegumu mutiskās uzklaušanās laikā. Drīzāk šādas konfidenciālas informācijas nodošanas negatīvā ietekme sākas uzreiz pēc tam, kad trešā persona ir saņēmusi šo informāciju. Šajā sakarā ombuds uzskata, ka gadījumā, ja Komisija kļūdaini nosūta konfidenciālu informāciju sūdzības iesniedzējam, tai, tiklīdz tā uzzina par savu kļūdu, būtu jāinformē sūdzības iesniedzējs par kļūdu un jālūdz sūdzības iesniedzējam atdot tai iebildumu paziņojuma versiju.

[126] Tomēr var apgalvot, ka izmeklējamā persona būtu jāinformē par informāciju, ko Komisija ir sniegusi sūdzības iesniedzējam, lai tā varētu pienācīgi formulēt savus argumentus administratīvā procesa laikā, tostarp uzklaušanās laikā. Tādējādi personai, uz kuru attiecas izmeklēšana, būtu jāļauj pēc pieprasījuma saņemt iebildumu paziņojuma aizklātās versijas kopiju.

[127] Tādējādi kļūdaina konfidenciālas informācijas nodošana sūdzības iesniedzējam, ja tiktu pierādīts, ka Komisija ir atbildīga par šo nosūtīšanu, var būt būtisks elements prasībā par zaudējumu atlīdzību pret Komisiju.

[128] Savukārt ombuds neizslēdz iespēju, ka varētu tikt pārkāptas izmeklējamās puses tiesības uz aizstāvību, ja Komisija pieliktu pūles, lai neļautu izmeklējamai pusei iegūt no citiem avotiem,

piemēram, izmantojot informācijas apmaiņas nolīgumus ar trešām personām, informāciju, ko izmeklēšanā iesaistītā puse izmantotu savai aizstāvībai.

[129] Piemēram, ja sūdzības iesniedzējs sniedz rakstiskus komentārus par iebildumu paziņojumu vai sniedz prezentāciju mutiskajā uzklaustīšanā.

[130] Tomēr Komisija var nolemt, ka puse, kas sniedz Komisijai informāciju saistībā ar pieteikumu iecietības programmas piemērošanai, var zaudēt vai samazināt savas tiesības uz iecietību saskaņā ar Paziņojumu par iecietību (sk. 12. pantu Komisijas Paziņojumā par atbrīvojumu no sodanaudas un sodanaudas samazināšanu karteļu gadījumos, OV C 298, 8.12.2006., 17.–22. lpp.), ja tā atklāj sava pieteikuma par iecietību faktu vai saturu, pirms Komisija šajā lietā ir izdevusi paziņojumu par iebildumiem. Skat. arī izskatāmo prasību, kas celta 2006. gada 19. janvārī, *Deltafina/Komisija* (lieta T-12/06).

[131] Minēts iepriekš 125. zemspītras piezīmē.

[132] Pieņemot, ka šāda informācija sākotnēji tika klasificēta kā “*konfidenciāla informācija*”, šāda informācija, ja tā (atkal) ir iekļauta lietas materiālos, pamatojoties uz sūdzības iesniedzēja rakstiskajiem vai mutiskajiem iesniegumiem Komisijai, Komisijas izmeklēšanas lietas materiālos joprojām būtu klasificēta kā “*konfidenciāla informācija*”.

[133] Skat. iepriekš 136. punktu.

[134] Skat. Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (Tiesības uz labu pārvaldību) 41.1. pantu, kurā noteikts, ka “*ikvienai personai ir tiesības uz objektīvu jautājumu izskatīšanu...*” skatīt arī Eiropas Labas administratīvās prakses kodeksa 8. un 11. pantu.

[135] Kā norādīts iepriekš 191. punktā, šādas darbības nepārkāptu izmeklēšanai pakļautās puses tiesības uz aizstāvību. Tomēr, neraugoties uz šo faktu, Komisijai nevajadzētu aktīvi censties apdraudēt izmeklēšanā iesaistītās puses intereses aizsargāt tās konfidenciālo informāciju.

[136] Skatīt 198. punktu un 134. zemspītras piezīmi. Tā tas var būt gadījumā, ja Komisijas nodoms bija nostiprināt vienas puses nostāju administratīvajā procesā, par kuru tā bija atbildīga.

[137] Darba kārtībā bija minēti tikai tie jautājumi, kas saistīti ar iebildumu paziņojuma rediģēšanu.

[138] B bija vecākais konsultants uzņēmumā Dell.

[139] Ombuda dienesti pārbaudīja darba kārtību pārbaudes laikā, kas notika 2009. gada 28. maijā, 2009. gada 29. maijā un 2009. gada 10. jūnijā.

[140] Skatīt Regulas 773/2004 16. panta 3. punktu.

[141] Attiecīgais OEM tika [redacted] .

[142] Atceroties savā e-pastā, C., Dell ārējais padomdevējs, informē kolēģi, ka Komisijas ierēdnis (D. kungs) ir sazinājies ar C kungu, lai jautātu, vai Dell “ *izskatīs iespēju izmantot [informācijas apmaiņas līgumu] ar AMD, kas ir līdzīgs tam, kurš [Dell] tika noslēgts ar Intel par [iebildumu] citātiem* ”.

Spriedums lietā T-59/02 *Archer Daniels Midland Co./Komisija* (Krājums , II-3627. lpp., 275.–277. un 290. punkts). Skat. arī spriedumu lietā T-151/94 *British Steel plc/Komisija* (Recueil 1999, II-629. lpp., 429. punkts).

[144] Ombuds arī norāda, ka Dell ārējā padomdevēja 2008. gada 18. septembra vēstule atspoguļo Dell izpratni par C un D kunga sarunas nozīmi.

[145] Patiešām, tas, ka sūdzības iesniedzējs izvirza argumentus par Komisijas un Dell 2007. gada augustā notikušo diskusiju atbilstību (skat. iepriekš 201. punktu), šķiet, norāda, ka sūdzības iesniedzējs uzskatīja, ka Komisijai bija nodoms veicināt informācijas apmaiņas nolīgumu starp Dell un AMD jau 2007. gada 9. augustā.

[146] Lietas materiālos ir norādīts, ka D. ir lietas izskatītājs.

[147] Ombuds norāda, ka diskusija par izmaiņām informācijas apmaiņas nolīguma projektā, kuras mērķis ir svītrot atsauces uz AMD tiesībām uz “ *piekļuvi lietas materiāliem* ”, ir ietverta arī Komisijas atzinumā, kas nosūtīts ombudam.

[148] Ja iekšējā piezīme tiktu sagatavota tajā laikā, tā būtu ne tikai precīzāka, bet arī gūtu labumu no principa “ *in tempore non suspecto* ”.